DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 1 maja 1939 r.

Nr 11

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

USTAWY:

ROZPORZĄDZENIA MINISTRÓW:

ZARZĄDZENIA MINISTRÓW:

POSTANOWIENIA MINISTRA SKARBU:

DECYZJA:

OBWIESZCZENIA MINISTRÓW:

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU:

OKÓLNIKI MINISTERSTWA SKARBU:

INSTRUKCJA MINISTERSTWA SKARBU:

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

OGŁOSZENIA.

244

USTAWA

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

o ratyfikacji porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską w sprawie przedłużenia układu płatniczego.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 31 grudnia 1938 r. w sprawie przedłużenia układu płatniczego z Republiką Francuską z dnia 29 grudnia 1937 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrom Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 kwietnia 1939 r. Nr 35, poz. 217).

245

USTAWA

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

o ratyfikacji układu handlowego między Polską a Litwą.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji układu handlowego między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Litewską, podpisanego w Kownie dnia 22 grudnia 1938 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego układu — Ministrom Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 kwietnia 1939 r. Nr 35, poz. 218).

246

USTAWA

z dnia 11 kwietnia 1939 r.

o szczególnych warunkach służby państwowej, związanych z przyłączeniem do Polski ziem odzyskanych.

Art. 1. (1) Za polską służbę państwową w rozumieniu ustawy niniejszej uważa się również publicznoprawną służbę w instytucjach państwowych, mających odrębną osobowość prawną.

(2) Przepisów ustawy niniejszej nie stosuje się jednak do pracowników przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

Art. 2. (1) Terminem, od którego liczy się polska służba państwowa osób, które w czasie od dnia 1 października 1938 r. do dnia wejścia w życie ustawy niniejszej pełniły tymczasowo na zlecenie polskich organów państwowych obowiązki służbowe, jest data rzeczywistego objęcia tych obowiązków.

(2) Przepis ust. (1) nie daje podstaw do roszczeń o wypłatę różnicy między wynagrodzeniem za czas od dnia rzeczywistego objęcia obowiązków a uposażeniem, określonym w piśmie nominacyjnym.

Art. 3. Osobom, które przed objęciem polskiej służby państwowej pracowały w Republice Czeskosłowackiej, zalicza się do polskiej służby państwowej:

1) pełną liczbę lat służby lub pracy, podlegającej zaliczeniu według przepisów, obowiązujących w Republice Czeskosłowackiej w dniu 30 września 1938 r., z tym zastrzeżeniem, że sposób zaliczenia nie może być korzystniejszy niż w służbie państwowej polskiej;

2) czas pracy nauczycielskiej, pełnionej w wymiarze co najmniej czternastu godzin tygodniowo w polskich szkołach prywatnych, jeżeli osoby te przyjęte zostały do służby nauczycielskiej;

3) okres pełnienia, na zlecenie władz państwowych polskich czynności przełożonego gminy, jednak nie dłużej jak do dnia 31 grudnia 1939 r.

Art. 4. Władze naczelne lub z ich upoważnienia władze bezpośrednio podległe mogą zaliczyć osobom, określonym w art. 3, do polskiej służby państwowej:

1) czas pracy w organizacjach, mających na celu przyłączenie poszczególnych ziem do Państwa Polskiego, nie wcześniej jednak, niż od dnia 1 listopada 1918 r.;

2) czas służby wojskowej polskiej z wyjątkiem zasadniczej służby wojskowej oraz służbę w polskich formacjach wojskowych przed dniem 30 października 1918 r.;

3) czas służby wojskowej w b. państwach zaborczych i Republice Czeskosłowackiej, z wyjątkiem obowiązkowej służby wojskowej;

4) czas pracy zawodowej, jeżeli praca ta dała kwalifikacje i doświadczenie, uzdolniające do pełnienia służby państwowej na zajmowanym stanowisku.

Art. 5. (1) Przepisy art. 3 i 4 stosuje się do osób, które zgłosiły się do polskiej służby państwowej do dnia 31 grudnia 1939 r. Właściwe władze naczelne mogą w przypadkach wyjątkowych uwzględniać zgłoszenia późniejsze.

(2) W razie zbiegu dwu lub więcej tytułów do zaliczenia tego samego okresu czasu może nastąpić zaliczenie tylko z jednego tytułu.

Art. 6. (1) Czas pracy nauczycielskiej w polskich szkołach prywatnych, zaliczony stosownie do przepisu art. 3 pkt 2) do polskiej służby państwowej, zalicza się do wysługi emerytalnej.

(2) Minister Skarbu w porozumieniu z właściwą władzą naczelną może zaliczyć do wysługi emerytalnej czas służby lub pracy, zaliczony do polskiej służby państwowej na podstawie ustawy niniejszej, jeżeli czas ten nie podlega zaliczeniu do wysługi emerytalnej na podstawie art. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1938 r. o rozciągnięciu mocy obowiązującej przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych na odzyskane ziemie Śląska Cieszyńskiego (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 615).

Art. 7. Nauczyciele, którzy w dniu 30 września 1938 r. pozostawali w służbie czeskosłowackiej w charakterze stałych (definitywnych) nauczycieli bądź też, posiadając warunki do ustalenia w służbie nauczycielskiej, pracowali w polskich prywatnych szkołach w Republice Czeskosłowackiej, mogą być na tej podstawie ustaleni w służbie nauczycielskiej.

Art. 8. (1) Nauczyciele, ustaleni stosownie do art. 7, mogą być mianowani kierownikami publicznych szkół powszechnych, jeżeli mają co najmniej 5 lat pracy zaliczonej do służby nauczycielskiej.

(2) Nauczyciele, ustaleni stosownie do art. 7, otrzymują tytuł profesora, jeżeli mają co najmniej 6 lat pracy, zaliczonej do służby nauczycielskiej oraz studia wyższe, zakończone przepisanymi egzaminami.

Art. 9. (1) W przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, władza szkolna drugiej instancji może wyjątkowo mianować nauczycielem na obszarze ziem odzyskanych osobę, która nie włada poprawnie językiem polskim w słowie i piśmie.

(2) Stosunek służbowy nauczycieli, mianowanych na podstawie ust. (1), którzy w ciągu dwóch lat od daty mianowania nie wykażą wobec właściwej władzy, że władają poprawnie językiem polskim w słowie i piśmie, rozwiązuje się po upływie tego terminu z mocy ustawy.

Art. 10. Stosuje się przepisy art. 7 — 9 tylko do osób, które w czasie do dnia 31 maja 1939 r. wniosą podania o przyjęcie ich do służby nauczycielskiej w Państwie Polskim. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może wyjątkowo zezwolić na zastosowanie powyższych przepisów również i po tym terminie.

Art. 11. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów i ministrom.

Art. 12. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów
i Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Sprawiedliwości: *W. Grabowski*
Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
W. Świętosławski
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
J. Poniatowski
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*
Minister Komunikacji: *Ulrych*
Minister Opieki Społecznej:
Marian Zyndram-Kościałkowski
Minister Poczt i Telegrafów: *E. Kaliński*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 kwietnia 1939 r. Nr 35, poz. 220).

247

USTAWA

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

o ratyfikacji porozumienia między Polską a Szwajcarią w sprawie uregulowania płatności handlowych między ziemiami włączonymi do Polski w roku 1938 a Szwajcarią.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia między Polską a Szwajcarią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 23 grudnia 1938 r. w sprawie uregulowania płatności handlowych między ziemiami włączonymi do Polski w październiku i listopadzie 1938 r. a Szwajcarią.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrom Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 kwietnia 1939 r. Nr 36, poz. 228).

248

USTAWA

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

o ratyfikacji porozumienia między Polską a Szwajcarią w sprawie zniżek celnych na niektóre produkty chemiczne.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia między Polską a Szwajcarią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 23 grudnia 1938 r., w sprawie zniżek celnych na niektóre produkty chemiczne.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrom Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 kwietnia 1939 r. Nr 36, poz. 229).

249

USTAWA

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

o ratyfikacji porozumienia między Polską a Szwajcarią, dotyczącego zmiany tekstu wzoru świadectwa pochodzenia na szwajcarskie plecionki do kapeluszy.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji porozumienia między Polską a Szwajcarią w formie not, wymienionych w Warszawie dnia 23 listopada 1938 r., dotyczącego zmiany tekstu wzoru świadectwa pochodzenia na szwajcarskie plecionki do kapeluszy.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego porozumienia — Ministrom Przemysłu i Handlu oraz Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 kwietnia 1939 r. Nr 36, poz. 230).

250

USTAWA

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

o ratyfikacji traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Republiką Argentyńską.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Republiką Argentyńską, podpisanego wraz z protokołem dodatkowym w Buenos Aires dnia 31 sierpnia 1938 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego traktatu i protokołu dodatkowego — Ministrom: Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 kwietnia 1939 r. Nr 36, poz. 231).

251

USTAWA

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

o ratyfikacji traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską i Republiką Wschodnią Urugwajską.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji traktatu handlowego pomiędzy Rzecząpospolitą Polską i Republiką Wschodnią Urugwajską, podpisanego w Montevideo dnia 19 września 1938 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego traktatu — Ministrom Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, w porozumieniu z innymi właściwymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 kwietnia 1939 r. Nr 36, poz. 232).

252

USTAWA

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

o ratyfikacji protokołu taryfowego między Polską a Litwą.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej ratyfikacji protokołu taryfowego między Polską a Litwą, podpisanego w Kownie dnia 22 grudnia 1938 r.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych, wykonanie zaś postanowień powyższego protokołu — Ministrom: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *Sławoj Składkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 kwietnia 1939 r. Nr 36, poz. 235).

253

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 1 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Skarbu o podziale miejscowości na klasy czynszowe dla obliczania wynagrodzenia za kwatery stałe dostarczane przez zarządy gmin na podstawie art. 12 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju.

Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr 97, poz. 681) w brzmieniu zmienionym art. 30 pkt 2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) zarządzam co następuje:

§ 1. Na okres od dnia 1 kwietnia 1939 r. do dnia 31 marca 1942 r. ustanawia się następujący podział miejscowości na klasy czynszowe.

I klasa

Warszawa.

II klasa

Gdynia, Katowice, Kraków, Lublin, Lwów, Łódź, Przemyśl.

III klasa

Biała Bielsko, Cieszyn, Poznań, Rawa Ruska, Stanisławów, Tarnów, Włocławek, Zakopane, Żywiec.

IV klasa

Będzin, Brześć n. B., Chorzów, Ciechocinek, Częstochowa, Drohobycz, Hel, Jarosław, Jasło, Kalisz, Kielce, Krosno, Mława, Nowy Sącz, Piotrków, Przemyślany, Radom, Rzeszów, Sosnowiec, Tarnopol, Tomaszów Rawski, Wilno, Wieliczka, Złoczów, Żyrardów.

V klasa

Błonie, Bochnia, Borszczów, Borysław, Bydgoszcz, Chrzanów, Czortków, Gorlice, Grodno, Gródek Jagielloński, Grójec, Grudziądz, Horodenka, Koło, Konin, Kopyczyńce, Kutno, Lubaczów, Mielec, Mielnica, Myślenice, Mysłowice, Okęcie k. Warszawy, Orłowa, Ostrowiec, Płock, Podhajce, Pszczyna, Przeworsk, Radziechów, Równe, Rybnik, Sambor, Sandomierz, Sanok, Siedlce, Sieradz, Skierniewice, Skole, Sokal, Stryj, Świętochłowice, Tarnowskie Góry, Toruń, Trzyniec, Wejherowo, Włoszczowa, Zgierz.

VI klasa

Aleksandrów Kujawski, Biała Podlaska, Białystok, Bogumin Nowy, Bóbrka, Brody, Brodnica, Brzeżany, Brzeziny, Chełm, Chojny, Chojnice, Ciechanów, Czyżyny, Dębica, Dolina, Działdowo, Garwolin, Gniezno, Grodzisk Maz., Inowrocław, Kartuzy, Kolno, Kołomyja, Kozienice, Lubliniec, Łańcut, Łask, Łęczyca, Łomża, Łowicz, Łuck, Łuków, Mińsk Maz., Mogilno, Nowy Targ, Nisko, Oświęcim, Pabianice, Pietwałd, Pińsk, Pionki — Zagożdżon, Prądnik Czerwony, Puck, Rabka, Radomsko, Radzymin, Rakowice, Rembertów, Rohatyn, Ropczyce, Rypin, Sarny, Skałat, Skoczów, Starogard, Szamotuły, Tczew, Tłumacz, Trembowla, Turka, Wadowice, Wełnowiec, Wieluń, Wierzbnik, Zamość, Zielonka k. W-wy, Żółkiew.

VII klasa

Augustów, Baranowicze, Bielsko Stare, Bielsk Podlaski, Borek Fałęcki, Bronowice Wielkie, Bronowice Małe, Brwinów, Buczacz, Busk, Chełmno, Chełmża, Chmielnik, Czechowice, Dawidgródek, Druskieniki, Dubno, Gąbin, Głębokie, Gniew, Gostyń, Gostynin, Grajewo, Jabłonków, Jabłonna Legionowo, Jarocin, Jaworów, Jędrzejów, Kałusz, Kamienica k. Białej Bielska, Kamionka Strumiłowa, Kobierzyn, Kobryń, Kochłowice, Końskie, Kościan, Kościerzyna, Kowel, Krasnystaw, Kraśnik, Krotoszyn, Krzemieniec, Leszno, Lida, Lipno, Lubartów, Łagiewniki, Łazy, Łuków, Łuniniec, Maków Maz., Miechów, Międzyrzec, Milanówek, Mikuszowice, Mołodeczno, Mszczonów, Nakło n. N., Niepołomice, Nieśwież, Nowa Wilejka, Nowo-Święciany, Nowy Dwór pow. warszawski, Olkusz, Olsza, Opoczno, Ostrołęka, Ostrów Maz., Ostrów Wlkp., Oszmiana, Pińczów, Postawy, Płońsk, Prokocim, Puławy, Pułtusk, Przasnysz, Radogoszcz, Radzionków, Rawicz, Rychwałd, Sierpc, Skała nad Zbruczem, Skawina, Słupca, Sochaczew, Sokołów, Śniatyń, Stołpce, Suwałki, Szczakowa, Szczypiorno, Tarnobrzeg, Troki, Turek, Wąbrzeźno, Węgrowiec, Włodzimierz Wołyński, Wola Duchacka, Wola Justowska, Worochta, Września, Zaleszczyki, Zambrów, Zawiercie, Zbaraż, Zbąszyń, Zdołbunów, Zegrze, Żory, Żydaczów.

VIII klasa

Beniaminów, Bereza Kartuska, Berezwecz, Berezne, Biedrusko, Biłgoraj, Bobrowniki, Brasław, Chodzież, Czersk, Dąbrowa, Delatyn, Dęblin, Dokszyce, Drohiczyn Poleski, Góra Kalwaria, Hilmarshof, Horodzieja, Horochów, Hrubieszów, Hruszów, Iłża, Janów Lubelski, Kazuń, Kępno, Kleck, Klesów, Kosów Huculski, Korzec, Koźmin, Krasne, Lachowicze, Leśna, Lubawa, Lubicz, Luboml, Łosice, Maków Podhalański, Modlin, Nowogródek, Osowiec, Ostróg, Ostrzeszów, Pleszew, Podbrodzie, Pohulanka, Porubanek (Wilno), Praszka, Prużana, Radoszkowice, Radymno, Raków, Radziwiłłów, Ra-

dzyń, Rokitno, Różan, Siemiatycze, Słonim, Sokółka, Staszów, Stolin, Szubin, Śrem, Środa, Świecie, Święciany, Tomaszów Lubelski, Tuchola, Węgrów, Wilejka, Włodawa, Wołkowysk, Wołożyn, Zajezierze (Dęblin), Zawichost, Zebrzydowice, Żabie, Żnin, Żurawica i pozostałe niewymienione miejscowości posiadające poniżej 5.000 mieszkańców.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1939 r.

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 kwietnia 1939 r. Nr 35, poz. 225).

254

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 13 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Spraw Wojskowych, Skarbu oraz Opieki Społecznej w sprawie określenia norm oraz terminów wypłaty zasiłków dla rodzin osób odbywających czynną służbę wojskową.

Na podstawie art. 15 ust. (2) ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o zasiłkach dla rodzin osób odbywających czynną służbę wojskową (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 196) zarządzam co następuje:

§ 1. Dzienna norma zasiłku, przysługującego rodzinie żołnierza w myśl art. 1 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o zasiłkach dla rodzin osób odbywających czynną służbę wojskową (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 196), wynosi:

Jeżeli do zasiłku uprawniona jest	W miejscowościach wiejskich, osadach i miastach do 5.000 mieszkańców (kat. I)	W osadach i miastach od 5 000 do 25.000 mieszkańców (kat. II)	W miejscowościach powyżej 25.000 mieszkańców (kat. III)
a) tylko jedna osoba	60 gr	70 gr	90 gr
b) dwie osoby	70 gr	85 gr	1.10 gr
c) trzy lub więcej osób	80 gr	100 gr	1.30 gr

Rodzinom zamieszkałym na terenie W. M. Gdańska.

	W miejscowościach do 5.000 mieszkańców (kat. I)	W osadach i miastach powyżej 5.000 mieszkańców (kat. II)	
a) tylko jedna osoba	90 fen.	1 gulden 20 fen.	—
b) dwie osoby	1 gulden 15 fen.	1 gulden 60 fen.	—
c) trzy lub więcej osób	1 gulden 45 fen.	2 guldeny	—

Uprawnieni do zasiłków w miejscowościach położonych w górnośląskiej części województwa śląskiego, w powiatach: frysztackim, będzińskim, drohobyckim, chrzanowskim oraz w

m. Gdyni otrzymują zasiłki według kategorii II przy ilości mieszkańców do 5.000 i według kategorii III przy ilości mieszkańców powyżej 5.000.

§ 2. Zasiłek wypłaca się z dołu, po jego przyznaniu, w terminach zasadniczo dwutygodniowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 kwietnia 1939 r. Nr 35, poz. 226).

255

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: PRZEMYSŁU I HANDLU, ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH ORAZ SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych oraz Spraw Wewnętrznych o określeniu przedsiębiorstw przemysłowych i górniczych w związku z powszechnym obowiązkiem świadczeń rzeczowych.

Na podstawie art. 20 ust. (1) i (2) ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) zarządza się co następuje:

§ 1. Za przedsiębiorstwa przemysłowe i górnicze w rozumieniu ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) uważa się:

1) wszelkie warsztaty pracy, wydobywające surowce, wytwarzające i przetwarzające (fabryki, huty, kopalnie i inne zakłady pracy regulowane przepisami ustaw górniczych, gazownie, stocznie itp.) niezależnie od rodzajów sił, jakimi są poruszane lub z jakich korzystają oraz niezależnie od tego, czy są prowadzone w celu zysku czy też w innym celu;

2) zakłady, wytwarzające, przesyłające lub rozdzielające energię elektryczną;

3) zakłady wodociągowe i kanalizacyjne.

§ 2. Do przedsiębiorstw przemysłowych w rozumieniu wymienionej ustawy z dnia 30 marca 1939 r. zalicza się również grupy i organizacje przemysłowe i rzemieślnicze o charakterze administracyjno-gospodarczym (koncerny, syndykaty, kartele, związki i zrzeszenia przemysłowe, cechy rzemieślnicze itp.).

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu: *Antoni Roman*
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski*
Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 18 kwietnia 1939 r. Nr 35, poz. 227).

256

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW SPRAW WEWNĘTRZNYCH I SKARBU

z dnia 31 marca 1939 r.

o wykonaniu ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o poprawie finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o poprawie finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Artykuły, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez określenia, oznaczają przepisy ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) w brzmieniu art. 5 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o poprawie finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455).

(2) Paragrafy, powołane w rozporządzeniu niniejszym bez określenia, oznaczają przepisy tegoż rozporządzenia.

§ 2. Za zakład przemysłowy lub handlowy w rozumieniu przepisów art. 8 ust. (3) i (4),

art. 9b ust. (1) i (2) i art. 9c ust. (2) uważa się taki zakład, na który należy wykupić oddzielne świadectwo przemysłowe lub kartę rejestracyjną zgodnie z ustawą z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) względnie ustawą z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293).

§ 3. Za „wynagrodzenia w rozumieniu działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym" uważa się wszelkie wynagrodzenia, wymienione w art. 20 tejże ustawy (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) bez względu na ich wysokość.

§ 4. (1) Władze skarbowe przesyłają Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku wykazy, zawierające sumy wynagrodzeń (§ 3), wypłaconych w poprzedzającym roku kalendarzowym pracownikom umysłowym i fizycznym w każdym z zakładów przedsiębiorstw, o których mowa w art. 8 ust. (3) i art. 9b ust. (1).

(2) Władzami skarbowymi, obowiązanymi do przesyłania wykazów (ust. (1)), są izby i urzędy skarbowe właściwe do wymiaru podatku dochodowego (art. 7 i 14 ordynacji podatkowej — Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134 oraz § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1937 r. o wykonaniu ordynacji podatkowej Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 270).

(3) Po raz pierwszy władze skarbowe prześlą Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wykazy zawierające dane, o których mowa w ust. (1), z roku 1937 i 1938 w terminie do dnia 31 maja 1939 r.

§ 5. (1) Jeżeli zakład handlowy bądź przemysłowy położony jest na obszarach graniczących ze sobą miast lub gmin wiejskich, wówczas podziału udziału w podatku obrotowym (przemysłowym od obrotu) dokonywa się na podstawie ugody zawartej przez zainteresowane związki samorządowe.

(2) W razie niedojścia do skutku ugody zainteresowany związek samorządowy uprawniony jest do zwrócenia się za pośrednictwem swej bezpośredniej władzy nadzorczej do urzędu wojewódzkiego lub też w przypadku, gdy wspomniany zakład znajduje się na terenie dwóch graniczących z sobą województw — do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych o wydanie decyzji co do podziału wpływów z udziału w podatku obrotowym (przemysłowym od obrotu).

(3) Odpisy zawartej ugody względnie orzeczenia urzędu wojewódzkiego należy przesłać urzędowi skarbowemu, właściwemu do dokonania wymiaru podatku obrotowego (przemysłowego od obrotu) oraz Ministerstwu Spraw Wewnętrznych. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła również urzędom skarbowym odpisy wydanych przez Ministerstwo orzeczeń.

§ 6. (1) Właściwe izby i urzędy skarbowe (§ 4 ust. (2)) przesyłają Ministerstwu Spraw Wewnętrznych co do osób, określonych w art. 9a i 9b ust. (1), których ogólny dochód podatkowy według przepisów działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym przekracza 48.000 zł, wykazy zawierające:

a) dochody z poszczególnych źródeł, wyliczonych w art. 3 ustawy o państwowym podatku dochodowym bez odliczeń przewidzianych w art. 10 tejże ustawy,

b) wskazanie miasta lub powiatowego związku samorządowego, właściwego według miejsca przypisu podatku,

c) wskazanie miejscowości i gminy, na obszarze których są położone poszczególne źródła dochodowe,

d) wskazanie obszaru gruntów, z wyłączeniem nieużytków, położonych na obszarze każdego powiatu.

(2) Władze skarbowe przesyłają:

a) wykazy (ust. (1)) sporządzone na podstawie zeznania o dochodzie — w terminie dni 30 od daty złożenia zeznania o dochodzie,

b) wykazy (ust. (1)) sporządzone na podstawie arkusza wymiarowego — w terminie dni 30 od daty dokonania wymiaru państwowego podatku dochodowego.

(3) Władze skarbowe prześlą po raz pierwszy Ministerstwu Spraw Wewnętrznych wykazy wymienione w ust. (2) lit. a) w terminie do dnia 31 maja 1939 r.

(4) Co do płatników, których dochód ustalony na podstawie zeznania o dochodzie nie przekroczył 48.000 zł, władze skarbowe nie przesyłają wykazów, przewidzianych w ust. (1). Jeżeli jednak przy wymiarze państwowego podatku dochodowego dochód takich płatników został określony w kwocie przekraczającej 48.000 zł, władze skarbowe przesyłają wykazy (ust. (1)), podając równocześnie kwoty wpłaconej przedpłaty.

§ 7. Do podziału wpływów komunalnych z udziałów w państwowym podatku dochodowym od zakładów handlowych lub przemysłowych, o których mowa w art. 9b ust. (2), stosuje się odpowiednio przepisy § 5.

§ 8. (1) Wpływy z tytułu udziału komunalnego w podatku obrotowym (przemysłowym od obrotu) i państwowym podatku dochodowym, osiągnięte w ciągu miesiąca w okręgu izby skarbowej z wpłat, dokonanych przez osoby (przedsiębiorstwa), wymienione w art. 8 ust. (3), art. 9a, art. 9b ust. (1), z uwzględnieniem prze-

pisów art. 9c i art. 9d, przekazują izby skarbowe do dnia 10 następnego miesiąca na rachunek Centralnej Księgowości Ministerstwa Skarbu do dyspozycji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

(2) Urzędy Skarbowe przesyłają bezpośrednio Ministerstwu Spraw Wewnętrznych odpisy dziennika specjalnego Nr 1 i 2 za ubiegły miesiąc w terminie do dnia 5 każdego następnego miesiąca.

§ 9. (1) Przez powołane w art. 6 ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) wpływy z państwowego podatku przemysłowego za rok 1938 — rozumieć należy podatek przemysłowy od obrotu, uiszczony przez płatników od obrotów, osiągniętych w roku 1938. Przez powołane w tymże przepisie wpływy z państwowego podatku dochodowego oraz wpływy z dodatku do państwowego podatku dochodowego na rok podatkowy 1939 — rozumieć należy państwowy podatek dochodowy oraz dodatek do państwowego podatku dochodowego, uiszczone przez płatników od dochodów, osiągniętych w roku kalendarzowym 1938 bądź też w roku operacyjnym (gospodarczym) 1937/38.

(2) Wypłacone przez kasy urzędów skarbowych związkom samorządowym sumy udziałów we wpływach, o których mowa w ust. (1), w trybie obowiązującym przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, uważa się za zaliczki na poczet sum, przypadających tym związkom na podstawie rozdziału dokonanego przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w trybie unormowanym niniejszym rozporządzeniem. Rozliczenia pomiędzy poszczególnymi związkami samorządowymi sum zaliczkowo wypłaconych, dokona Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w ciągu 1939 r.

(3) Władze skarbowe (§ 4) prześlą Ministerstwu Spraw Wewnętrznych w terminie jak najwcześniejszym, lecz nie później niż do dnia 31 sierpnia 1939 r., wykazy wypłaconych przez kasy urzędów skarbowych związkom samorządowym sum udziałów we wpływach, o których mowa w ust. (1); wykazy te mają zawierać imię i nazwisko (firmę) płatnika (§ 8 ust. (1)), datę wpłaty, pozycję dziennika, kwotę uiszczonego podatku i dodatku (ust. (1)), kwotę wydzielonego udziału oraz nazwę związku samorządowego, któremu udział został wypłacony.

§ 10. Do podziału wpływów z dodatku do państwowego podatku dochodowego, pobieranego na zasadzie art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) stosują się odpowiednio przepisy niniejszego rozporządzenia o podziale wpływów z udziału w państwowym podatku dochodowym z zastrzeżeniem, zawartym w końcowym zdaniu art. 9d.

§ 11. (1) Koszty podziału i przelewów wpływów komunalnych wymienionych w art. 8 ust. (3) oraz art. 9b ust. (1) i (3) pokrywa Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

(2) Na pokrycie tych kosztów Ministerstwo Spraw Wewnętrznych potrąca 2% sum podlegających podziałowi.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1939 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 21 kwietnia 1939 r. Nr 36, poz. 236).

257

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 23 marca 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Sprawiedliwości, Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, Rolnictwa i Reform Rolnych, Przemysłu i Handlu oraz Komunikacji o uzupełniającym wykazie samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, podlegających opłacie na Fundusz Pracy.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 16 marca 1933 r. o Funduszu Pracy (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 163) zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o połączeniu Funduszu Bezrobocia z Funduszem Pracy (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 849), zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Na następujące osoby, trudniące się wykonywaniem samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, rozciąga się obowiązek uiszczania na rzecz Funduszu Pracy opłaty w wysokości 1% ich opodatkowanego dochodu z pracy zawodowej:

1) publicyści,
2) mierniczowie przysięgli,
3) księgowi,
4) rzecznicy patentowi,
5) technicy dentystyczni,
6) pośrednicy, jako to:

a) pośrednicy handlowi i giełdowi (maklerzy),
b) pomocnicy podróżujący (komiwojażerowie),
c) ekspedytorzy, trudniący się osobiście z polecenia osób trzecich cleniem w urzędach celnych towarów wysyłanych za granicę lub otrzymywanych z zagranicy,
d) inspektorzy i ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, przewozowych, komunikacyjnych oraz instytucyj kredytowych,

7) położne,
8) kosmetycy,
9) osoby, posiadające uprawnienia do wykonywania praktyki pielęgniarskiej,
10) masażyści.

(2) Opłacie tej nie podlegają uposażenia służbowe ani wynagrodzenia z tytułu umowy o pracę, otrzymywane przez osoby wskazane w ust. (1).

§ 2. Pierwszy wymiar opłaty, przewidzianej w art. 17 ustawy o Funduszu Pracy, od podlegającego opodatkowaniu dochodu z pracy zawodowej osób, trudniących się wykonywaniem samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, wymienionych w § 1, będzie dokonany za rok podatkowy 1939.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:
Marian Zyndram-Kościałkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 kwietnia 1939 r. Nr 37, poz. 241).

258

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 6 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zawiadywaniu sumami na koszty akcji przeciwpożarowej, sposobie ich pobierania oraz dysponowania nimi i kontroli ich zużycia.

Na podstawie art. 41 ust. (2) i art. 52 ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 365) zarządzam co następuje:

§ 1. Artykuły powołane w rozporządzeniu niniejszym bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innymi klęskami (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 365).

§ 2. Zawiadywanie całością sum na koszty przeciwpożarowe, przewidywanych w art. 39, porucza się na warunkach, określonych w rozporządzeniu niniejszym, Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie.

§ 3. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie otworzy i prowadzić będzie oddzielne konto, na które powinny być przelewane lub wpłacane przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie, Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu i prywatne zakłady ubezpieczeń sumy, o których mowa w § 2, w wysokości, ustalonej na każdy rok kalendarzowy zgodnie z przepisami art. 39.

§ 4. Zakłady ubezpieczeń obowiązane są dokonywać przelewów lub wpłat, o których mowa w § 3, w czterech ratach kwartalnych w ciągu miesiąca po upływie każdego kwartału.

Wysokość tych rat wynosić powinna — za każdy z pierwszych trzech kwartałów po 1/4 (jednej czwartej) sumy, obliczonej prowizorycznie w myśl art. 39 według wymiaru składek z roku poprzedzającego, a za czwarty kwartał— różnicę między ostateczną sumą, którą zakład obowiązany będzie wpłacić według zamknięcia rachunkowego za rok poprzedzający, a sumą przelaną lub wpłaconą w trzech poprzednich kwartałach.

Potrącenia z sum, przypadających do wpłaty z tytułu wypłaconych na podstawie art. 32 odszkodowań, uskutecznia się tylko przy wpłacie raty za czwarty kwartał.

Ostateczną sumę oblicza się według ogólnej sumy składek bieżących i zaległych, zebranych w ciągu roku kalendarzowego.

§ 5. Rozrachunek z zakładami ubezpieczeń z tytułu opłat na koszty akcji przeciwpożarowej, prowadzi Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie.

Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych obowiązany jest czuwać nad tym, aby sumy, należne od zakładów ubezpieczeń, wpłacane były przez nie w należytych terminach i w należytej wysokości (§ 4).

Sumy, nie wpłacone w terminie przez zakłady ubezpieczeń, będą ściągane przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w trybie administracyjnym.

§ 6. W ramach planu finansowego, ustalonego przez Ministra Spraw Wewnętrznych w

porozumieniu z Ministrem Skarbu (art. 41 ust. (1)), wojewodowie (Komisarz Rządu na m. st. Warszawę) sporządzają szczegółowy plan zużycia sum na cele akcji przeciwpożarowej na podległym im obszarze.

Szczegółowe plany zużycia sum zatwierdza Minister Spraw Wewnętrznych.

§ 7. Wydatkowanie sum, ustalonych w szczegółowych planach zużycia sum, o których mowa w § 6, uskutecznia Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, a na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego — Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu.

Sumy przeznaczone w planie finansowym na cele akcji przeciwpożarowej na obszarze województw poznańskiego i pomorskiego Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie przekazuje Zakładowi Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu z sum, o których mowa w § 2. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie prowadzi również ogólny obrachunek wydatków z tego tytułu.

§ 8. Przenoszenie sum między poszczególnymi częściami lub innymi pozycjami ustalonego planu finansowego, jak również dokonywanie z sum, przewidzianych w art. 39 ust. (1), wydatków nadzwyczajnych i nie przewidzianych w planie — może nastąpić tylko na zarządzenie lub za zgodą Ministra Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

§ 9. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie przedstawia Ministrowi Spraw Wewnętrznych w ciągu miesiąca po ukończeniu każdego kwartału zestawienie sum, wpływających na oddzielne konto i wydatkowanych z tytułu wykonywania planu finansowego.

Takie samo zestawienie za cały rok przedstawia Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych w ciągu miesiąca po upływie roku kalendarzowego.

§ 10. Na pokrycie kosztów, ponoszonych w związku z wykonywaniem obowiązków, wynikających z rozporządzenia niniejszego, może być przewidziana w planie finansowym odpowiednia suma dla Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Warszawie.

§ 11. Minister Spraw Wewnętrznych może w każdym czasie delegować podległego sobie urzędnika w celu zbadania stanu rachunków sum na koszty akcji przeciwpożarowej i sprawdzenia dokumentów, dotyczących wpływów i wypłat z tych sum oraz wykonania planu finansowego.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 października 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Skarbu o zawiadywaniu sumami na koszty akcji przeciwpożarowej, sposobie ich pobierania oraz dysponowania nimi i kontroli ich zużycia (Dz. U. R. P. Nr 75, poz. 474).

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 kwietnia 1939 r. Nr 37, poz. 243).

259

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 7 kwietnia 1939 r.

o cenach soli i solanki.

Na podstawie art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przedsiębiorstwie „Polski Monopol Solny" (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 497) zarządzam co następuje:

§ 1. Ustala się ceny soli i solanki, określone w cenniku, załączonym do niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Hurtownicy, z którymi Polski Monopol Solny zawarł umowy o wprowadzaniu soli do obrotu, przewidziane w art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży soli (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 616), obowiązani są udzielać nabywcom soli, przy zakupywaniu soli w ilościach nie mniejszych niż 50 kg jednorazowo, rabaty od cen, określonych w cenniku w następujących wysokościach:

a) od soli wymienionych pod lit. A pkt 1, 2 i 3 . . . . . . 10%
b) od soli wymienionej pod lit. A pkt 4 . . . . 20%
c) od soli wymienionych pod lit. B pkt 1, 2 i 3 . . . . . . 20%
d) od soli wymienionych pod lit. C pkt 1 i 2 . . . . . . 15%

Powyższe rabaty będą również udzielane przy zakupie soli bezpośrednio w Polskim Monopolu Solnym przez osoby inne, niż hurtownicy soli, w ilościach jednak nie mniejszych niż 10.000 kg jednorazowo, a — o ile to dotyczy rabatu wymienionego pod lit. c) — w ilości nie mniejszej niż 50 kg jednorazowo.

§ 3. Sprzedaż soli po cenie, wymienionej w cenniku pod lit. F, wymaga zgody Ministra Skarbu, przy czym w wypadkach szczególnych, kiedy to będzie usprawiedliwione właściwościami produkcji przemysłowej, Minister Skarbu może zezwolić na obniżenie ceny tej soli lub na sprzedaż do tego samego celu innego gatunku soli niż wymieniony w cenniku i po innej cenie.

§ 4. Hurtownicy mogą sprzedawać sól, wymienioną w cenniku pod lit. A pkt 1 i 2, tylko w zaplombowanych workach monopolowych, a do określonej w cenniku ceny tej soli mogą doliczać ustaloną przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego wartość worka.

Przy zwrocie przez nabywców tej soli nieuszkodzonego worka przedsiębiorstwo „Polski Monopol Solny" oraz hurtownicy obowiązani są zwracać pobraną wartosć worka.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1939 r.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 czerwca 1936 r. o cenach soli i solanki (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 347) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministra Skarbu z dnia 20 lutego 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 100), z dnia 18 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 158) i z dnia 31 października 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 589).

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 kwietnia 1939 r. Nr 37, poz. 244).

Załącznik do rozp. Ministra Skarbu z dnia 7 kwietnia 1939 r. (Dz. Urz. Min Sk. poz. 259).

CENNIK SOLI I SOLANKI.

A. Sól przeznaczona do spożycia przez ludzi oraz do wyrobu środków konserwujących artykuły żywności (sól kuchenna).

1. Sól biała — w miejscu sprzedaży z opakowaniem sprzedawcy — za 1 kg . . . . . . 32 gr
2. Sól szara — w miejscu sprzedaży z opakowaniem sprzedawcy — za 1 kg . . . . 20 gr
3. Sól biała — w miejscu sprzedaży z kartonowym opakowaniem monopolowym:
   a) w 1 kilogramowych paczkach — za 1 kg . . . . . 46 gr
   b) w ½ kilogramowych paczkach — za 1 kg . . . . . 50 gr
4. Sól jodowana—w miejscu sprzedaży z kartonowym opakowaniem monopolowym w ¼ kilogramowych paczkach — za 1 kg 100 gr

B. Sól przeznaczona do kąpieli leczniczych (sól kąpielowa):

1. Sól zwykła — w miejscu sprzedaży z opakowaniem monopolowym w 2 lub 3 kilogramowych woreczkach — za 1 kg . . . . 30 gr
2. Sól aromatyczna — w miejscu sprzedaży z opakowaniem monopolowym w 2 lub 3 kilogramowych paczkach — za 1 kg . 40 gr
3. Sól zwykła — w miejscu sprzedaży z opakowaniem sprzedawcy — za 1 kg . . . . . . 22 gr

C. Sól przeznaczona do celów hodowlano-rolniczych (sól bydlęca):

1. Sól mielona skażona — bez opakowania w miejscu sprzedaży— za 1 kg . . . . 5,5 gr
2. Sól skażona w brykietach—bez opakowania w miejscu sprzedaży — za 1 kg . . . . . . 8 gr
3. Sól w bryłach — bez opakowania w hurtowni lub przy nabyciu nie mniej niż 50 kg w żupie solnej — za 1 kg . . . . . 6,5 gr

D. Sól przeznaczona do solenia ryb i krabów (sól rybacka):

1. Sól biała — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej niż 100 kg — za 1 kg 3,3 gr
2. Sól biała — bez opakowania w hurtowni — za 1 kg . . . . . 6,5 gr

E. Sól przeznaczona do celów przemysłowo-technicznych (sól techniczna):

1. Sól nieskażona — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej niż 100 kg — za 1 kg . . . . 4 gr
2. Sól skażona ogólnymi środkami skażenia — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej niż 100 kg — za 1 kg 4,75 gr

   Przy sprzedaży soli skażonej szczególnymi środkami skażenia do ceny określonej w pkt 1 dolicza się koszty skażenia w wysokości określanej przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego.
3. Sól skażona ogólnymi środkami skażenia — bez opakowania w hurtowni — za 1 kg . . . . 7,5 gr

Przy sprzedaży soli, skażonej szczególnymi środkami skażenia, w razie wyższych kosztów skażenia, dolicza się do ceny określonej w niniejszym punkcie różnicę tych kosztów w wysokości określanej przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego.

F. Sól przeznaczona dla specjalnych przemysłów chemicznych (sól chemiczna).

Sól biała nieskażona — bez opakowania loco wagon stacja załadowania przez żupę solną, przy nabyciu nie mniej niż 10.000 kg — za 1 kg . . . . 3,3 gr

Przy sprzedaży tej soli w postaci skażonej dolicza się koszty skażenia w wysokości określanej przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Solnego.

G. Solanka przeznaczona do kąpieli leczniczych (solanka kąpielowa):

Solanka o naturalnym nasyceniu, bez naczyń, w miejscu poboru u źródła solnego — za 1 l 0,3 gr

H. Solanka przeznaczona dla celów hodowlano-rolniczych (solanka bydlęca).

1. Solanka o naturalnym nasyceniu, zawierająca do 10% soli — za 1 l . . . . 0,3 gr
2. Solanka o naturalnym nasyceniu, zawierająca ponad 10% do 20% soli — za 1 l . . . . . 0,6 gr
3. Solanka o naturalnym nasyceniu, zawierająca ponad 20% soli — za 1 l . . . . 0,8 gr

bez naczyń, w miejscu poboru u źródła solnego.

260

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 13 kwietnia 1939 r.

o uzupełnieniu taryfy na wyroby tytoniowe.

Na podstawie art. 8 i 17 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), w brzmieniu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 617), zarządzam co następuje:

§ 1. W cenniku załączonym do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 grudnia 1932 r. o ustaleniu taryfy na wyroby tytoniowe (Dz. U. R. P. Nr 119, poz. 978) wprowadza się zmiany następujące:

1) w punkcie I 2b) 1) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministra Skarbu: z dnia 7 września 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 81, poz. 747), z dnia 24 listopada 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 105, poz. 940), z dnia 21 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 71), z dnia 3 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 164), z dnia 27 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 502), z dnia 22 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 1, poz. 7), z dnia 30 czerwca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 46, poz. 375), z dnia 9 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 464) i z dnia 15 grudnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 666) po wyrazach „Sfinks.... 12 gr" dodaje się wyrazy „Bałtyk.... 10 gr";

2) w punkcie I 2b) 2) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami Ministra Skarbu: z dnia 17 lutego 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 132), z dnia 21 lutego 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 71), z dnia 6 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 92, poz. 586), z dnia 3 marca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 164), z dnia 27 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 502), z dnia 22 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 1, poz. 7), z dnia 9 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 464) i z dnia 31 października 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 588) przed wyrazami „Dames.... 9 gr" dodaje się wyrazy „Dames z filtrem.... 10 gr".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 kwietnia 1939 r. Nr 37, poz. 245).

261

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie zmiany taryfy celnej wywozowej.

Na podstawie art. 13 ust. 5 lit. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam co następuje:

§ 1. Pozycja 3 taryfy celnej wywozowej, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 października 1934 r. o ustanowieniu taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. Nr 96, poz. 873) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniami: z dnia 2 października 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 74, poz. 470), z dnia 3 czerwca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 332), z dnia 26 lipca 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 60, poz. 442), z dnia 21 listopada 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 91, poz. 635), z dnia 30 czerwca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 388 i Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 397), z dnia 11 sierpnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 494), z dnia 29 lipca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 461) oraz z dnia 4 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 582) — otrzymuje brzmienie następujące:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło od 100 kg w złotych
„3	Stare żeliwo, żelastwo; odpadki żeliwne, żelazne, stalowe; odpadki blachy białej	20.—"

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie trzeciego dnia po dniu ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 kwietnia 1939 r. Nr 37, poz. 246).

262

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Spraw Wojskowych o ulgach inwestycyjnych przy tworzeniu zapasów węgla.

Na podstawie art. 16 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) zarządzam co następuje:

§ 1. Osobom fizycznym i prawnym, prowadzącym prawidłowe księgi w rozumieniu art. 81 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 14, poz. 134), które zawarły ze Skarbem Państwa umowy w sprawie utworzenia zapasów węgla w wyniku żądania właściwej władzy, przewidzianego w art. 35 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 859) oraz w art. 30 ustawy z dnia 30 marca 1939 r. o powszechnym obowiązku świadczeń rzeczowych (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 200) — służy prawo potrącenia z dochodu podlegającego opodatkowaniu według działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) poniesionych w związku z wykonaniem tych umów kosztów: nabycia gruntów i przystosowania ich do przechowywania węgla, wzniesienia ogrodzeń oraz wykonania specjalnych urządzeń potrzebnych do magazynowania węgla.

§ 2. Prawo potrącenia przewidziane w § 1 służy w stosunku do kosztów poniesionych w okresie od dnia 1 kwietnia 1939 r. do dnia 31 grudnia 1942 r. Przepisy art. 21 ust. (1) oraz (3) do (5), art. 22 i art. 23 ust. (1) i (3) ustawy o ulgach inwestycyjnych i wydane na ich podstawie przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 16 listopada 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 93, poz. 636) stosuje się odpowiednio.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 kwietnia 1939 r. Nr 37, poz. 247).

263

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 marca 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w sprawie uiszczania papierami wartościowymi rękojmi licytacyjnej oraz ceny przybicia przy przymusowej likwidacji gospodarstw wiejskich.

Na podstawie art. 94 ust. 2, 95 ust. 1 i 4 oraz 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59) zarządzam co następuje:

§ 1. Rękojmia licytacyjna określona w art. 94 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rze-

czypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 5, poz. 59) winna być złożona:

a) częściowo w gotówce, co najmniej w wysokości pokrywającej należności z umów o pracę oraz rat zaległych i bieżących instytucyj kredytu długoterminowego,

b) w pozostałej części w następujących papierach wartościowych:

1) obligacjami pożyczek państwowych:
- 3% premiowej pożyczki inwestycyjnej,
- 4% pożyczki konsolidacyjnej,
- 4½% wewnętrznej pożyczki państwowej z 1937 r.,
- 5% państwowej pożyczki konwersyjnej z 1924 r.,
- 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej z 1926 r.

po kursie wyższym o 10% od przeciętnego kursu transakcyjnego Giełdy Pieniężnej w Warszawie;

3% państwowej renty ziemskiej

po kursie 70 za 100;

2) listami zastawnymi banków państwowych:
- 5½% listami zastawnymi Państwowego Banku Rolnego,
- 5½% listami zastawnymi Banku Gospodarstwa Krajowego

po kursie wyższym o 10% od przeciętnego kursu transakcyjnego Giełdy Pieniężnej w Warszawie;

4½% listami zastawnymi Banku Gospodarstwa Krajowego

po kursie 90 za 100;

3) 4½% listami zastawnymi:
- Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego w Warszawie,
- Towarzystwa Kredytowego Ziemskiego we Lwowie,
- Poznańskiego Ziemstwa Kredytowego w Poznaniu,
- Wileńskiego Banku Ziemskiego, Spółki Akcyjnej

po kursie o 10% wyższym od przeciętnego kursu transakcyjnego Giełdy Pieniężnej, znajdującej się w siedzibie prawnej instytucji emitującej te listy.

§ 2. Cena przybicia nie pokryta przez rękojmię licytacyjną (art. 95 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych), może być uiszczona papierami wartościowymi wymienionymi w paragrafie poprzedzającym, po kursie oznaczonym w tym paragrafie.

§ 3. (1) Papiery wartościowe wymienione w § 1 powinny być zaopatrzone we wszystkie kupony z niezapadłymi terminami płatności.

(2) Dla obliczenia wartości papierów przeznaczonych na pokrycie rękojmi licytacyjnej oraz ceny przybicia stosuje się kurs z dnia poprzedzającego złożenie papierów.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 kwietnia 1939 r. Nr 38, poz. 250).

264

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 20 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Komunikacji o specjalnych dopłatach drogowych.

Na podstawie art. 32c ust. (2) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) w brzmieniu art. 5 pkt 5) ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o poprawie finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Artykuły powołane w rozporządzeniu niniejszym bez określenia oznaczają przepisy ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 62, poz. 454) w brzmieniu ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o poprawie finansów związków samorządu terytorialnego i o zmianie ustawy o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 455).

(2) Paragrafy powołane w rozporządzeniu niniejszym bez określenia oznaczają przepisy tegoż rozporządzenia.

Część I.

Specjalne dopłaty na budowę dróg.

§ 2. Specjalne dopłaty na budowę dróg mogą pobierać wojewódzkie bądź powiatowe związki samorządowe, do których w myśl obowiązujących przepisów należy obowiązek pokrycia kosztów budowy danej drogi.

§ 3. Specjalne dopłaty na budowę dróg mogą być pobrane tylko przez te związki samorządowe, które w danym okresie budżetowym pobierają podatek drogowy.

§ 4. Za drogi o twardej nawierzchni w rozumieniu art. 32a ust. (1) uważa się zarówno drogi o nawierzchni nieulepszonej tj. tłuczniowej, żwirowej, z bruku, z kamienia polnego lub łamanego itp., jak i drogi o nawierzchni ulepszonej, tj. kostkowej, klinkierowej, bitumicznej, drewnianej, betonowej itp.

§ 5. Przez „drogę o nawierzchni szutrowej, szerokości nie przekraczającej 5 metrów" (art. 32a ust. (2)) należy rozumieć drogę o nawierzchni z tłucznia, szerokiej 5 m, na warstwie filtracyjnej i na podkładzie kamiennym, o grubości: warstwy filtracyjnej — 20 cm, podkładu — 16 cm i warstwy wierzchniej — 10 cm po uwalcowaniu, wykonaną z materiałów kamiennych, stosowanych do robót drogowych w rejonie, w którym buduje się drogę przy udziale specjalnych dopłat.

§ 6. Poszerzenie drogi o twardej nawierzchni lub też zmiana nawierzchni tej drogi nie może być uważana za budowę drogi w rozumieniu przepisu art. 32a ust. (1).

§ 7. (1) Przez osoby, którym w myśl art. 32a ust. (1) budowane drogi przynoszą gospodarcze korzyści i udogodnienia, uważa się — poza obszarem miast — tych właścicieli, których grunty, nieruchomości oraz przedsiębiorstwa przemysłowe lub handlowe są położone w całości lub w części w pasie przydrożnym nie szerszym niż 3 km z każdej strony drogi.

(2) W miastach niewydzielonych, a przy poborze specjalnych dopłat drogowych na rzecz wojewódzkich związków samorządowych również i w miastach wydzielonych, za osoby, którym budowane drogi przynoszą gospodarcze korzyści i udogodnienia, uważa się właścicieli tylko tych gruntów, nieruchomości oraz przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, które przylegają bezpośrednio do budującej się drogi.

§ 8. Właścicielami gruntów, nieruchomości oraz przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych w rozumieniu przepisu art. 32a ust. (1) są płatnicy państwowego podatku gruntowego i państwowego podatku od nieruchomości oraz osoby, obowiązane do wykupienia świadectw przemysłowych względnie kart rejestracyjnych, przewidzianych w ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 46, poz. 339) względnie w ustawie z dnia 25 kwietnia 1938 r. o opłatach rejestracyjnych od przedsiębiorstw i zajęć (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 293).

§ 9. (1) Przez ośrodek gospodarczy obiektu podatkowego (art. 32a ust. (2)) w odniesieniu do właścicieli gruntów rozumie się budynki wraz z należącymi do nich budowlami ubocznymi, podwórzami i placami, związane z gospodarstwem rolnym, hodowlanym, ogrodniczym lub leśnym danego obiektu podatkowego.

(2) Przy opodatkowaniu specjalnymi dopłatami drogowymi właścicieli nieruchomości oraz przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych o przynależności do strefy decyduje położenie opodatkowanych budynków lub gruntów oraz miejsce wykonywania przedsiębiorstwa bądź położenia zakładu lub składu.

§ 10. (1) Do pasa przydrożnego o szerokości 3 km z każdej strony drogi (art. 32a ust. (2)) wlicza się grunty, położone między liniami równoległymi do osi drogi, biegnącymi w odległości 3 km od tej osi.

(2) Specjalnych dopłat drogowych na budowę dróg nie pobiera się od tych właścicieli gruntów, nieruchomości oraz przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, których ośrodki gospodarcze oddzielone są od budującej się drogi przeszkodami naturalnymi lub urządzeniami, które wyłączają osiąganie gospodarczych korzyści lub udogodnień połączonych z istnieniem budowanej drogi. Gdy istniejące przeszkody lub urządzenia ograniczają powyższe korzyści lub udogodnienia, władza wymiarowa może odpowiednio obniżyć wysokość specjalnej dopłaty.

§ 11. Jeżeli w pasie przydrożnym znajduje się tylko część obiektu podatkowego, wówczas za podstawę wymiaru specjalnej dopłaty na budowę drogi, przypadającej od właściciela tego obiektu, należy przyjąć taką część podatku drogowego, opłacanego od danego obiektu, jaka odpowiada stosunkowi powierzchni części obiektu, położonej w pasie przydrożnym, do całości tego obiektu.

§ 12. (1) Pas przydrożny dzieli się na trzy strefy podatkowe:

I strefa — do 1 km,
II „ — od 1 do 2 km,
III „ — od 2 do 3 km.

(2) Jeżeli ośrodek gospodarczy obiektu podatkowego znajduje się na linii granicznej dwóch stref, wówczas specjalne dopłaty od całego obszaru znajdującego się w pasie przydrożnym oblicza się według stawek tej strefy, w której leży większa część obiektu podatkowego. Jeżeli ośrodek gospodarczy położony jest poza pasem przydrożnym (3 km), wówczas specjalne dopłaty oblicza się dla danego obiektu według norm przewidzianych dla strefy III, jednak tylko do obszaru położonego w pasie przydrożnym.

§ 13. Do 35% kosztów budowy drogi, które w myśl art. 32a ust. (2) mogą być pokryte z wpływów ze specjalnych dopłat drogowych, zalicza się:

1) koszty sporządzenia projektu budowy drogi, wraz z kosztorysem;
2) koszty wykupu gruntu;
3) koszty robót ziemnych oraz ich ubezpieczenia;
4) koszty budowy mostów i przepustów oraz koszty odwodnienia drogi;
5) koszty budowy nawierzchni twardej, o szerokości do 5 m w granicach norm przewidzianych w § 5.

§ 14. Właściciele nieruchomości, opłacający koszty pierwszego urządzenia ulic i placów

na podstawie art. 174 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1928 r. o prawie budowlanym i zabudowaniu osiedli (Dz. U. R. P. z 1939 r. Nr 34, poz. 216) nie mogą być obciążeni z tytułu posiadania tychże nieruchomości specjalnymi dopłatami na budowę dróg.

§ 15. Uchwała związku samorządowego o poborze specjalnych dopłat na budowę dróg powinna ustalić:

1) odcinek drogi, którego koszty budowy pokryte będą częściowo z wpływów ze specjalnych dopłat;

2) kosztorys budowy tego odcinka drogi ustalony w sposób wskazany w § 13;

3) część kosztów budowy tego odcinka podlegającą pokryciu z dopłat drogowych;

4) okres czasu, na który zostanie rozłożony pobór specjalnych dopłat (najwyżej lat 10) i jaka suma podlegać będzie corocznie rozłożeniu na poszczególnych płatników.

§ 16. Roczny kontyngent specjalnej dopłaty drogowej (§ 15 pkt 4)) podlega rozkładowi na poszczególnych płatników według następujących zasad:

1) ustala się dla poszczególnych płatników w każdej strefie pasa przydrożnego wysokość podatku drogowego z uwzględnieniem przepisów § 11 oraz sumę łączną tego podatku w każdej strefie,

2) ustaloną w ten sposób sumę podatku drogowego dla każdej strefy należy pomnożyć: w strefie I — przez 2, w strefie II — przez 1,5, w strefie III — przez 1 oraz określić stosunek procentowy rocznego kontyngentu specjalnej dopłaty drogowej do sumy tych trzech iloczynów;

3) uzyskany procent stanowi stawkę podatkową specjalnej dopłaty drogowej w odniesieniu do płatników strefy III, określoną w stosunku do podatku drogowego, służącego za podstawę wymiaru specjalnej dopłaty (§ 11). W strefie II powyższą stawkę mnoży się przez 1,5, a w strefie I — przez 2. Jeżeli ustalona w ten sposób dopłata przekracza granice dopuszczalnego obciążenia, przewidziane w zdaniu drugim ust. (2) art. 32a, wówczas specjalną dopłatę pobiera się według maksymalnych norm, określonych w powołanym przepisie.

Część II.

Specjalne dopłaty za nadmierne zużycie dróg.

§ 17. Za osoby nadmiernie zużywające drogi uważa się właścicieli przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych (np. kopalń, tartaków, młynów, cukrowni, hut, gorzelni, cegielni, klinkierni, kamieniołomów, wyrębu lasu, skupu i wymiany zboża na mąkę, budowlanych itp.), o ile przewozy dokonywane trakcją konną przez te przedsiębiorstwa lub zakłady, bądź też przez osoby trzecie na zlecenie tych przedsiębiorstw lub zakładów, bądź też przez osoby trzecie z racji istnienia tych przedsiębiorstw lub zakładów, przekraczają rocznie 500 tonokilometrów netto, tj. bez uwzględnienia ciężaru środków przewozowych.

§ 18. Do poboru specjalnych dopłat uprawniony jest ten związek samorządowy, na obszarze którego jest położony zakład lub wykonywane przedsiębiorstwo nadmiernie zużywające drogi i który pokrywa koszty utrzymania tej drogi. Za miejsce wykonywania przedsiębiorstwa wyrębu lasu lub przedsiębiorstwa budowlanego w rozumieniu powyższego przepisu uważa się położenie danego lasu lub budowanej nieruchomości.

§ 19. Celem ustalenia kosztów utrzymania drogi, spowodowanych jej nadmiernym zużyciem, ustala się koszty przeciętne utrzymania dróg (art. 32b ust. (2)) na obszarze tego związku samorządowego, który drogę tę utrzymuje, tej samej co ona kategorii i o nawierzchni tego samego typu, oraz koszt utrzymania drogi ulegającej nadmiernemu zużyciu. Różnica tych kosztów stanowi koszty spowodowane nadmiernym zużyciem dróg.

§ 20. (1) Do przeciętnych kosztów utrzymania jednego kilometra drogi na obszarze związku samorządowego (art. 32b ust. (2)) zalicza się:

1) koszt przeciętny jednorazowego remontu kapitalnego nawierzchni w stosunku do jednego roku, w okresie przeciętnym między jednym remontem kapitalnym, a drugim;

2) roczny koszt przeciętny remontu cząstkowego nawierzchni;

3) roczny koszt przeciętny utrzymania poboczy.

(2) Przy obliczaniu tych kosztów nie bierze się pod uwagę kosztów administracji oraz kosztów utrzymania takich przynależności drogowych, jak np. drzewka, znaki drogowe, domy drogowe, ustrój niosący mosty, na zużycie których nie mają wpływu przewozy, wykonywane przez osoby pociągane do specjalnych dopłat za nadmierne zużycie dróg.

§ 21. Do obliczenia kosztów utrzymania jednego kilometra drogi nadmiernie zużywanej ustala się:

1) koszt jednorazowego remontu kapitalnego nawierzchni tej drogi oraz koszt ten w stosunku do jednego roku w okresie między jednym remontem kapitalnym a drugim;

2) roczny koszt remontu cząstkowego nawierzchni;

3) roczny koszt utrzymania poboczy.

§ 22. Koszty utrzymania drogi spowodowane nadmiernym jej zużyciem rozkłada się na wszystkie osoby nadmiernie zużywające daną drogę, w stosunku proporcjonalnym do przewozów konnych, wyrażonych w tonokilometrach, dokonanych przez te osoby lub też przez osoby trzecie na ich zlecenie lub też z racji istnienia przedsiębiorstw przemysłowych lub handlowych należących do tych osób.

§ 23. Jeżeli przewozy, które powodują nadmierne zużycie drogi, nie mają charakteru przewozów stałych, czy też powtarzających się co roku okresowo, lecz charakter przewozów doraźnych, wówczas koszty normalnego zużycia drogi i zużycia nadmiernego ustala się w stosunku do okresu czasu, w którym trwały przewozy powodujące nadmierne zużycie.

§ 24. Osoby zużywające nadmiernie drogi stale lub okresowo pociąga się do specjalnych dopłat po upływie roku kalendarzowego, inne zaś osoby bezpośrednio po ukończeniu doraźnych przewozów, powodujących nadmierne zużycie drogi.

§ 25. Specjalne dopłaty pobierane są w terminach poboru podatku drogowego, a od przedsiębiorstw obciążonych dopłatami z tytułu przewozów doraźnych (przedsiębiorstwa wyrębu lasu, przedsiębiorstwa budowlane) w ciągu 14 dni od daty doręczenia nakazu płatniczego.

§ 26. Przewozy dokonywane trakcją mechaniczną przez osoby wymienione w § 17 nie mogą służyć za podstawę do poboru specjalnych dopłat za nadmierne zużycie drogi.

§ 27. Wymiaru specjalnych dopłat za nadmierne zużycie dróg dokonywa się z uwzględnieniem deklaracji, wypełnionej przez płatnika na żądanie związku samorządowego, uprawnionego do poboru tych opłat, przy czym przepisy art. 44 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych mają odpowiednie zastosowanie.

§ 28. Uchwała o poborze specjalnych dopłat za nadmierne zużycie dróg powinna ustalić:

1) łączną wysokość kosztów utrzymania dróg na obszarze danego związku samorządowego, spowodowanych nadmiernym zużyciem dróg, obliczoną w sposób przewidziany w §§ 19—21;

2) wysokość przewozów, dokonywanych trakcją konną przez osoby nadmiernie zużywające drogi (§ 17), wyrażoną w tonokilometrach;

3) wysokość specjalnej dopłaty drogowej za nadmierne zużycie dróg, przypadającej na 1 tonokilometr przewozu, służący za podstawę do wymiaru specjalnych dopłat;

4) osoby nadmiernie zużywające drogi (§ 17), wysokość przewozów, dokonanych trakcją konną przez te osoby w ciągu ubiegłego roku kalendarzowego, wyrażoną w tonokilometrach, oraz wysokość specjalnej dopłaty przypadającej na każdą z tych osób.

§ 29. Wymierzona specjalna dopłata może być zastąpiona przez ryczałt umówiony między władzą wymiarową a płatnikiem. Ewentualna zniżka dopłaty przy zamianie jej na ryczałt nie może powodować zwiększenia obciążenia dla innych płatników.

§ 30. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1939 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
Sławoj Składkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 kwietnia 1939 r. Nr 38, poz. 253).

265

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 4 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości o opłatach za badanie artykułów żywności i przedmiotów użytku w Państwowym Zakładzie Higieny.

Na podstawie art 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343), art. 1 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 czerwca 1932 r. o przekazaniu zakresu działania Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawach zdrowia publicznego Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 493), art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 lipca 1932 r. o wprowadzeniu nazwy „Minister Opieki Społecznej" i „Ministerstwo Opieki Społecznej" (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 597) oraz w związku z art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. o Państwowym Zakładzie Higieny (Dz. U. R. P..z 1936 r. Nr 45, poz. 336) i z ustawą śląską z dnia 16 maja 1934 r. o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. Śl. Nr 14, poz. 27) zarządzam co następuje:

§ 1. Wysokość opłat za badania artykułów żywności i przedmiotów użytku w Państwowym Zakładzie Higieny określa taryfa załączona do niniejszego rozporządzenia.

Wysokość opłat za badania poszczególnych przedmiotów oznacza się w granicach, objętych taryfą, zależnie od zastosowanej metody oraz rozmiarów badania.

Oznaczone w taryfie opłaty za badania obejmują opłaty zarówno za badanie, jak i za orzeczenie Zakładu, wydane na podstawie wyniku badania.

§ 2. Należność za nie przewidziane w taryfie badania chemiczne, mikroskopowe, bakteriologiczne i toksykologiczne oraz za badania botaniczne i badania doświadczalne na zwierzętach ustala się w zależności od nakładu pracy i kosztu zużytego materiału pomocniczego, w każdym poszczególnym przypadku, biorąc przy tym pod uwagę normy zawarte w taryfie, a odnoszące się do badań podobnych.

§ 3. Jeśli zachodzi potrzeba delegowania funkcjonariusza Zakładu poza obręb Zakładu bądź w celu pobrania próby, bądź dokonania rewizji, ekspertyzy lub badań doświadczalnych na miejscu, natenczas do opłat, przewidzianych w taryfie, Zakład dolicza koszty związane z delegacją urzędnika, obliczone według przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) w brzmieniu obowiązującym.

§ 4. Należności za wszelkie badania, podlegające opłatom w myśl art. 12 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 343), z wyjątkiem należności za badania przeprowadzane w postępowaniu karnym sądowym — powinny być uiszczane z góry.

O ile opłata za badania nie może być z góry ustalona, władza lub osoba, na rzecz której badania są dokonywane, powinna uiścić zaliczkę w wysokości ustalonej przez Państwowy Zakład Higieny.

§ 5. Koszty przesyłki przedmiotów, nadsyłanych do badania, oraz koszty przesyłki opłat za badanie ponosi władza lub osoba, która badania zażądała.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 12 listopada 1929 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Sprawiedliwości o opłatach za badanie artykułów żywności i przedmiotów użytku w Państwowych Zakładach badania żywności i przedmiotów użytku (Dz. U. R. P. Nr 78, poz. 584).

Minister Opieki Społecznej
Marian Zyndram-Kościałkowski

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 28 kwietnia 1939 r. Nr 38, poz. 251).

Załącznik do rozp. Min. Opieki Społ. z dnia 4 kwietnia 1939 r. (Dz. Urz Min. Sk. poz. 265).

TARYFA
za badanie artykułów żywności i przedmiotów użytku w Państwowym Zakładzie Higieny.

A. Ogólne metody badania chemicznego.

	Zł gr od	Zł gr do
Oznaczenie wilgoci	2.00	4.00
„ ciężaru właściwego płynów	3.00	6.00
„ tłuszczu	5.00	10.00
„ azotu	10.00	20.00
„ węglowodanów	5.00	10.00
„ skrobi	10.00	20.00
„ błonnika	10.00	20.00
„ części mineralnych za każdy składnik po	3.00	10.00
„ sztucznych środków słodzących		
„ barwników		
„ środków konserwujących		
„ metali		
jakościowe za każde oznaczenie po	6.00	12.00
ilościowe za każde oznaczenie po	12.00	24.00

B. Badanie poszczególnych artykułów żywności.

Badanie mleka	skrócone	2.00	6.00
	szczegółowe	10.00	20.00
„ nabiału (śmietana, śmietanka itp.)	skrócone	5.00	12.00
	szczegółowe	10.00	20.00
„ masła, serów	skrócone	5.00	20.00
	szczegółowe	15.00	30.00

		Zł gr od	Zł gr do
Badanie tłuszczów (margaryna, smalec, oleje itp.)	skrócone	5.00	20.00
	szczegółowe . . .	30.00	60.00
„ mięsa i przetworów mięsnych (wędliny, kiełbasy, pasztety, konserwy z mięsa i ryb, bulion, ekstrakty itp.)	skrócone	5.00	20.00
	szczegółowe . . .	25.00	50.00
„ zboża i roślin strączkowych (produkty przemiału, pieczywo itp.)	skrócone	5.00	20.00
	szczegółowe . . .	20.00	40.00
„ miodu, cukru, cukierków, wyrobów cukierniczych	skrócone	5.00	20.00
	szczegółowe . . .	15.00	30.00
„ lodów		10.00	20.00
„ jarzyn i owoców suszonych lub w konserwach		12.00	24.00
„ soków, syropów, marmelad, powideł, konfitur		12.00	24.00
„ napojów chłodzących (wody gazowane, płyny owocowe, lemoniady, kwasy itp.)		12.00	24.00
„ napojów wyskokowych (alkohol, wódki, likiery, koniak, arak, rum itp.)		25.00	50.00
„ wina (gronowe, owocowe)		30.00	60.00
„ piwa		12.00	24.00
„ kawy i surogatów kawy		12.00	50.00
„ herbaty		12.00	50.00
„ kakao i czekolady		15.00	30.00
„ przypraw korzennych i musztardy		12.00	24.00
„ octu i esencji octowej		12.00	24.00
„ soli		5.00	10.00
„ drożdży i proszków do pieczenia ciast		10.00	20.00

C. Badanie wody.

Badanie wody (lodu)			
a) chemiczne	skrócone	10.00	30.00
	szczegółowe . . .	30.00	100.00
b) bakteriologiczne		5.00	10.00
c) hydrobiologiczne	jakościowe lub ilościowe .	10.00	30.00
	specjalne (seryjne) . .	50.00	300.00
Oznaczenie gazów rozpuszczonych w wodzie za każdy składnik po . .		2.00	5.00
„ biochemicznego zapotrzebowania tlenu wód		10.00	20.00
Badanie wód ściekowych	skrócone	25.00	50.00
	szczegółowe . . .	50.00	100.00

D. Badanie poszczególnych przedmiotów użytku.

Badanie:

a) naczyń, przyrządów, aparatów, przyborów (do wyrobu, przechowywania, mierzenia, ważenia, spożywania artykułów żywności),
b) materiałów do opakowywania artykułów żywności (papier, cynfolia itp.),
c) przyrządów do pielęgnowania ciała ludzkiego (aparaty, szczotki, grzebienie),
d) odzieży,
e) tapet,
f) farb do barwienia przedmiotów użytku,
g) zabawek dla dzieci,
h) świec

za jakościowe oznaczenie każdego z poszczególnych składników w powyższych przedmiotach	7.50	15.00
za ilościowe oznaczenie każdego z poszczególnych składników w powyższych przedmiotach	15.00	30.00

	Zł gr od	Zł gr do
Badanie środków kosmetycznych	30.00	60.00
„ barwników	30.00	60.00
„ nafty	10.00	20.00
„ środków do skażania spirytusu	10.00	20.00
„ mydła i proszków mydlanych	10.00	20.00
„ aparatów do wyrobu i przechowywania napojów nasyconych bezwodnikiem kwasu węglowego (CO_2) oraz aparatów do piwa .	25.00	50.00

E. Badania toksykologiczne.

1) Badanie na obecność trucizn (mineralnych, lotnych, organicznych):		
a) części zwłok oraz zawartości żołądka, jelit	30.00	200.00
b) artykułów żywności, leków, środków spędzania płodu, wymiocin, kału, moczu	20.00	100.00
2) Badanie plam (fizykalne, mikroskopowe, widmowe, biochemiczne, serologiczne)	15.00	30.00
3) Badanie włosów, trucizn, pocisków, pism, banknotów, monet . .	15.00	100.00
4) Badanie krwi (na obecność tlenku węgla (CO))	20.00	30.00
F. Opinie fachowe.	10.00	25.00

G. Sprawdzanie prawidłowości środków kosmetycznych

	Zł gr
podlegających zgłoszeniu	5.00

Prócz powyższych kosztów badania Państwowy Zakład Higieny pobiera na wydatki złączone z wydaniem orzeczenia dodatkową opłatę w wysokości 0,75 zł za każde orzeczenie.

266

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 22 kwietnia 1939 r.

„Instrukcja o szkoleniu kandydatów na niektóre stanowiska w administracji skarbowej".

CZĘŚĆ I.

Szkolenie kandydatów na stanowiska urzędnicze I i II kategorii.

Rozdział 1.

Postanowienia ogólne.

§ 1.

(1) Szkolenie kandydatów na stanowiska urzędnicze I i II kategorii odbywa się w drodze dopuszczenia kandydata do służby przygotowawczej.

(2) Przed dopuszczeniem kandydata do służby przygotowawczej władza uprawniona do mianowania powinna odeń odebrać oświadczenie, że po ukończeniu tej służby obejmie on służbę w którymkolwiek wyznaczonym mu urzędzie.

(3) Służba przygotowawcza w zasadzie trwa rok. Celem jej jest przygotowanie praktykanta do pełnienia służby w administracji skarbowej drogą odpowiedniego zaznajomienia go z przepisami prawa materialnego i formalnego oraz z metodami i techniką pracy władz skarbowych.

§ 2.

(1) Przy dopuszczeniu do służby przygotowawczej praktykant obiera dziedzinę specjalną z zakresu obowiązującego ustawodawstwa skarbowego, która w czasie praktyki ma być przedmiotem szczególnych studiów praktykanta (np. podatki bezpośrednie, podatki pośrednie i monopole, opłaty stemplowe i daniny pokrewne, celnictwo, rachunkowość i kasowość państwowa). Jeżeli względy służbowe stałyby temu na przeszkodzie władza za zgodą praktykanta wyznacza mu inną dziedzinę specjalną. Wynikiem studiów praktykanta powinno być dokładne poznanie i zrozumienie przepisów danej dziedziny z uwzględnieniem wyjaśnień (okólników) władz przełożonych i orzecznictwa Sądu Najwyższego i Najwyższego Trybunału Administracyjnego oraz umiejętność samodzielnego załatwiania spraw z danego zakresu.

(2) W czasie służby przygotowawczej, w zależności od jej wyników, władza może zmienić wyznaczoną dziedzinę specjalną. Zmia-

na dziedziny specjalnej może nastąpić także na prośbę praktykanta, lecz tylko w pierwszej połowie okresu służby przygotowawczej.

§ 3.

(1) W czasie służby przygotowawczej powinien praktykant pracować nad swym przygotowaniem do przyszłej służby skarbowej nie tylko praktycznie ale też i teoretycznie.

(2) Przygotowanie praktyczne polega na wykonywaniu zleconych czynności, stosownie do wskazówek i zleceń kierowników, do których praktykant jest przydzielony. W tym celu praktykant zapoznaje się z całokształtem służby w danym urzędzie początkowo drogą współdziałania w załatwianiu, a następnie samodzielnego załatwiania spraw bieżących.

Zatrudnienie praktykanta dla celów szkolenia praktycznego nie może przekraczać 7 godzin dziennie.

(3) Przygotowanie teoretyczne polega na pogłębieniu materiału będącego przedmiotem studiów praktycznych nadto zaś na nabyciu lub pogłębieniu wiadomości z zakresu ustroju Państwa i organizacji władz państwowych i samorządowych ze szczególnym uwzględnieniem organizacji władz i urzędów skarbowych, prawa urzędniczego, postępowania administracyjnego i przepisów kancelaryjnych oraz zapoznaniu z innymi dziedzinami prawa, których znajomość jest konieczna ze względu na cel służby przygotowawczej.

§ 4.

(1) Szkolenie praktykanta powinno iść nie tylko w kierunku zapoznania go z obowiązującymi normami prawnymi ale również w kierunku rozwinięcia w nim umiejętności celowego stosowania tych norm w praktyce.

(2) Studiując przepisy, powinien praktykant starać się wniknąć w daną sferę stosunków życiowych oraz zapoznać się z aktualnymi zasadami stosowania przepisów w praktyce.

(3) Praktykantowi należy umożliwić dostęp do źródeł obowiązujących przepisów oraz zapoznać go dokładnie przy rozpoczęciu służby z niniejszym zarządzeniem.

§ 5.

Służbę przygotowawczą rozpoczyna praktykant we władzy skarbowej I instancji. Zapoznaje się on najpierw z czynnościami kancelaryjnymi w drodze spełniania przez krótki czas pod nadzorem kierownika kancelarii czynności rejestracyjnych i ekspedycyjnych po czym przechodzi na praktykę do wyznaczonego mu działu służby. W dziale tym praktykant zaczyna służbę od dokładnego, szczegółowego przestudiowania akt kilku wskazanych mu załatwionych spraw. Studiowanie spraw polega na dokładnym zbadaniu przebiegu sprawy, na zapoznaniu się ze stanem faktycznym sprawy i wszystkimi jej etapami, na porównaniu stanu faktycznego sprawy z przytoczonymi w załatwieniu przepisami oraz na przyswojeniu wzorów załatwień. W dziale tym praktykant pełni służbę przygotowawczą tak długo, dopóki nie opanuje sposobu załatwiania ważniejszych typów spraw, po czym, jeśli tego wymaga cel szkolenia, może być przesunięty do następnych działów służby. Szkolenie w tych działach trwa taki czas, jaki jest niezbędny dla zapoznania praktykanta z załatwianymi w tych działach sprawami w sposób odpowiadający celowi służby przygotowawczej.

§ 6.

(1) Czuwanie nad szkoleniem praktykanta oraz opieka nad przebiegiem służby przygotowawczej należy do obowiązków naczelnika urzędu.

(2) W większych urzędach może naczelnik urzędu zlecić obowiązek czuwania nad szkoleniem doświadczonemu urzędnikowi, posiadającemu odpowiednie przygotowanie teoretyczne i praktyczne w zakresie wszystkich agend urzędu.

(3) Do obowiązków urzędnika, czuwającego nad szkoleniem praktykanta (ust. 1 i 2) należy wykonywanie stałego nadzoru nad postępami pracy praktykanta, udzielanie mu wszelkich wskazówek, jakich potrzebuje on w okresie praktyki, omawianie nasuwających się praktykantowi wątpliwości oraz czuwanie nad tym, aby przebieg służby przygotowawczej w urzędzie był zgodny z niniejszym zarządzeniem.

§ 7.

Nawet w razie wyznaczenia specjalnego urzędnika do czuwania nad szkoleniem praktykanta naczelnik urzędu powinien czuwać nad przebiegiem służby przygotowawczej, badać postępy praktykanta w zakresie przygotowania tak praktycznego jak i teoretycznego oraz czuwać nad jego zachowaniem się, starając się tą drogą wyrobić sobie opinię o kandydacie, jako i przyszłym urzędniku skarbowym.

§ 8.

(1) Praktykant prowadzi w okresie służby przygotowawczej dziennik pracy w służbie przygotowawczej (wzór Nr 1), w którym wyszczególnia codziennie w sposób zwięzły i treściwy wykonane przez siebie w danym dniu prace z zakresu przygotowania praktycznego i teoretycznego.

(2) Jeżeli praktykant miał w tym czasie jakie trudności w pracy szkoleniowej (np. brak potrzebnych podręczników) powinien o trudnościach tych nadmienić w dzienniku.

(3) W dniu pierwszym każdego miesiąca praktykant przedkłada dziennik naczelnikowi urzędu lub urzędnikowi, wyznaczonemu do nadzoru nad szkoleniem. Naczelnik Urzędu (urzędnik wyznaczony do nadzoru nad szkoleniem) stwierdza przejrzenie dziennika swym podpisem

po czym oddaje dziennik na przechowanie w aktach osobowych praktykanta, znajdujących się w urzędzie.

§ 9.

Dyrektor izby skarbowej (dyrektor ceł) oraz inspektorzy i inni urzędnicy delegowani do inspekcji urzędu powinni przy sposobności inspekcji osobiście interesować się przebiegiem służby przygotowawczej kandydatów i postępami praktyki. W tym celu powinni przeglądać prowadzone przez praktykantów dzienniki oraz odbywać z praktykantami kolokwia w celu przekonania się o stopniu ich inteligencji i osiągniętych przez nich w okresie służby przygotowawczej wynikach.

§ 10.

Dyrektor izby skarbowej (dyrektor ceł), o ile uzna to za wskazane, wzywa praktykantów ze swego okręgu i odbywa z nimi przy współudziale fachowych urzędników izby skarbowej (dyrekcji ceł) zbiorowe kolokwium.

§ 11.

(1) Po ukończeniu służby przygotowawczej praktykant powinien poddać się egzaminowi przewidzianemu w oddzielnych przepisach.

(2) Dzienniki pracy w służbie przygotowawczej praktykanta powinna władza szkoląca praktykanta przedstawić władzy przełożonej, która udziela je do wglądu komisji egzaminacyjnej. Dzienniki te stanowią załączniki do protokółu posiedzenia komisji i razem z nim powinny być po odbyciu egzaminu przechowywane w aktach osobowych praktykanta.

Rozdział 2.

Postanowienia szczególne.

A. Dla opłat stemplowych.

§ 12.

(1) Służbę przygotowawczą w dziale opłat stemplowych rozpoczyna praktykant w zasadzie w urzędzie opłat stemplowych.

(2) W urzędach opłat stemplowych powinien być szkolony kontyngent praktykantów wystarczający do obsady stanowisk referentów opłat stemplowych w administracji skarbowej.

(3) W okresie szkolenia praktykant powinien zapoznać się także z działem podatków bezpośrednich i w tym celu odbyć co najmniej dwumiesięczną praktykę w urzędzie skarbowym.

B. Dla służby akcyzowo-monopolowej.

§ 13.

(1) Służbę przygotowawczą w dziale podatków pośrednich i monopolów rozpoczyna praktykant w zasadzie w rejonie kontroli skarbowej.

(2) Szkolenie trwa rok z czego 10 miesięcy w rejonie kontroli skarbowej a dwa miesiące w urzędzie skarbowym akcyz i monopolów państwowych.

(3) Czuwanie nad szkoleniem praktykanta oraz opieka nad przebiegiem jego służby przygotowawczej w rejonie należy do kierownika rejonu, a w urzędzie skarbowym akcyz i monopolów państwowych do naczelnika tego urzędu.

§ 14.

Przy sposobności wykonywania służby kierownik rejonu zaznajamia praktykanta z zasadami i metodami kontroli przedsiębiorstw podlegających nadzorowi skarbowemu oraz z zasadami technicznego postępowania w poszczególnych fazach produkcji artykułów akcyzowo-monopolowych.

§ 15.

(1) Praktykanci odbywający służbę przygotowawczą w okręgach, w których nie ma wszystkich rodzajów przedsiębiorstw podlegających nadzorowi akcyzowo-monopolowemu, mogą być w czasie służby przygotowawczej delegowani do takich okręgów, w których istnieją przedsiębiorstwa z którymi praktykant nie ma możności zapoznania się w swoim okręgu (rafinerie olejów mineralnych, cukrownie itp.).

(2) Delegacje takie trwać mogą dwa miesiące.

C. Dla służby ochrony skarbowej.

§ 16.

(1) Postanowienia rozdziału 1 nie mają zastosowania do służby ochrony skarbowej.

(2) Stanowiska urzędnicze w brygadach ochrony skarbowej uzupełnia się w zasadzie urzędnikami z poszczególnych działów służby administracji skarbowej.

CZĘŚĆ II.

Szkolenie kandydatów na niektóre stanowiska kierownicze.

Rozdział 1.

Szkolenie na stanowiska kierowników działów w urzędach skarbowych.

§ 17.

(1) Na stanowisko kierownika działu w urzędzie skarbowym może być powołany tylko urzędnik, który ukończył z wynikiem pomyślnym przeszkolenie dla kandydatów na stanowiska kierowników działów.

(2) Szkolenie polega na zapoznaniu kandydata z zasadami racjonalnej organizacji pracy i kierownictwa oraz na pogłębieniu wiedzy fachowej. Szkolenie trwa rok z czego 10 miesięcy w urzędzie szkoleniowym, a dwa miesiące w izbie skarbowej w okręgu której ma siedzibę urząd szkoleniowy.

(3) Na przeszkolenie może być powołany urzędnik I lub II kategorii posiadający odbytą dwuletnią służbę na jednym ze stanowisk w urzędzie skarbowym lub władzy wyższej.

(4) Ministerstwo Skarbu może w wyjątkowych przypadkach zwolnić kandydata częściowo lub całkowicie od warunków o których mowa w ust. 1 i 3.

§ 18.

(1) Szkolenie dzieli się na praktyczne i teoretyczne. Obydwa rodzaje szkolenia odbywają się równolegle.

(2) Szkolenie praktyczne przechodzi kandydat drogą pracy w urzędzie szkoleniowym, a w razie potrzeby także w innym urzędzie (§ 24 ust. (2)). Szkolenie praktyczne nie powinno przekraczać 5 godzin dziennie. Szkolenie praktyczne obejmuje zarówno służbę wewnętrzną jak i zewnątrzną.

(3) Szkolenie teoretyczne przechodzi kandydat na kursie teoretycznym przy urzędzie szkoleniowym. Szkolenie teoretyczne nie powinno przekraczać 3 godzin dziennie.

§ 19.

Kierownika kursu teoretycznego wyznacza Ministerstwo Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej, w której okręgu ma siedzibę urząd szkoleniowy. Na wniosek tegoż dyrektora Ministerstwo Skarbu zatwierdza skład grona pedagogicznego kursu teoretycznego.

§ 20.

Program szkolenia praktycznego i teoretycznego ustala dyrektor izby skarbowej na wniosek kierownika kursu teoretycznego. Program ten podlega zatwierdzeniu przez Ministerstwo Skarbu. Egzemplarz programu powinien być stale dostępny kandydatom przez cały czas trwania szkolenia.

§ 21.

Naczelnik urzędu szkoleniowego powinien uwzględniać w przebiegu szkolenia praktycznego życzenia wyrażane w tym zakresie przez kierownika kursu teoretycznego. W przypadku różnicy zdań rozstrzyga dyrektor izby skarbowej nadzorujący szkolenie (§ 22).

§ 22.

Nad całością akcji szkolenia czuwa dyrektor izby skarbowej w okręgu której znajduje się urząd szkoleniowy. Ma on prawo osobiście lub za pośrednictwem swych delegatów zapoznawać się z kierunkiem, postępami i wynikami szkolenia kandydatów.

§ 23.

(1) Naczelnik urzędu szkoleniowego nad całością postępów szkolenia praktycznego, a kierownicy działów — w zakresie swego działania — powinni wykonywać stały nadzór, udzielać kandydatom wszelkich wskazówek jakich potrzebują oni w okresie szkolenia, wyjaśniać nasuwające się kandydatom wątpliwości oraz czuwać nad tym, aby przebieg szkolenia w urzędzie był zgodny z zarządzeniem niniejszym i programem szkolenia.

(2) Niezależnie od obowiązków, o których mowa w ust. (1) naczelnik urzędu szkoleniowego powinien badać postępy szkolenia kandydatów w drodze periodycznych kolokwiów co najmniej przed każdym przesunięciem kandydata do następnego działu urzędu szkoleniowego oraz czuwać nad ich zachowaniem się, starając się tą drogą powziąć opinię o kandydacie jako przyszłym kierowniku działu.

§ 24.

(1) Przepisy §§ 3 ust. (2), 4 i 5 mają odpowiednie zastosowanie do szkolenia kandydatów w urzędzie szkoleniowym z tym, że szkolenie w dziale, który jest przedmiotem studiów specjalnych kandydata, trwa przez okres sześciu miesięcy.

(2) Jeżeli urząd szkoleniowy nie obejmuje swym zakresem działania odpowiednich spraw danego typu (np. nie obejmuje spraw opłat stemplowych lub odpowiednich spraw z zakresu podatku gruntowego) kandydat powinien we wskazanym okresie sześciomiesięcznym przejść także szkolenie w zakresie spraw tego typu w innym urzędzie. Szkolenie w innym urzędzie polega na zapoznaniu kandydata z całokształtem zagadnienia spraw danego typu bez względu na dziedzinę specjalności kandydata, jednak większą uwagę kandydata należy skierować na tę stronę zagadnienia, która wiąże się z jego dziedziną specjalną.

§ 25.

(1) Po przeszkoleniu w dziale, który jest przedmiotem studiów specjalnych kandydata, przechodzi on do dalszego szkolenia w pozostałych działach urzędu szkoleniowego. Szkolenie w każdym z tych działów trwa dwa miesiące.

(2) Szkolenie w tych działach urzędu szkoleniowego zdąża do zapoznania kandydata z organizacją i sprawami tych działów w takim stopniu, aby szkolony zdobył umiejętność samodzielnego załatwiania bardziej skomplikowanych spraw oraz wykonywania czynności, należących do kompetencji działów.

§ 26.

(1) Po przeszkoleniu, o którym mowa w § 25 kandydat przechodzi na przeszkolenie w izbie skarbowej, w okręgu której ma siedzibę urząd szkoleniowy.

(2) W izbie skarbowej kandydat rozpoczyna szkolenie w wydziale I, w którym zapoznaje

się z organizacją kancelarii oraz z organizacją i czynnościami poszczególnych oddziałów (referatów). Następnie kandydat zapoznaje się kolejno w sposób ogólny z organizacją i czynnościami innych wydziałów, z wyjątkiem tego wydziału do zakresu którego należy wyznaczona mu dziedzina specjalna (§ 24 ust. 1.)

(3) Plan szkolenia w poszczególnych wydziałach powinien być tak ustalony aby kandydat mógł go przerobić w okresie jednego miesiąca. Po upływie tego okresu kandydat przechodzi na okres dalszego miesiąca do wydziału, do którego należy wyznaczona mu dziedzina specjalna. W wydziale tym kandydat zapoznaje się ogólnie ze sposobem załatwiania typowych spraw wchodzących w zakres czynności wydziału, szczegółowo zaś — z załatwieniem spraw z dziedziny specjalnej.

§ 27.

Nad przebiegiem szkolenia w izbie skarbowej w szczególności nad kolejnością praktycznego szkolenia kandydatów czuwa naczelnik wydziału ogólnego w porozumieniu z naczelnikiem wydziału fachowego oraz kierownikiem kursu teoretycznego.

§ 28.

(1) Po odbyciu szkolenia w izbie skarbowej kandydat powinien poddać się egzaminowi.

(2) Egzamin odbywa się przed komisją egzaminacyjną w siedzibie Izby skarbowej. W skład komisji egzaminacyjnej wchodzą: kierownik kursu teoretycznego jako przewodniczący komisji, naczelnik urzędu szkoleniowego jako jego zastępca oraz wykładowcy kursu teoretycznego jako członkowie komisji.

(3) Nota komisji egzaminacyjnej jest wynikiem ogólnej oceny przeszkolenia praktycznego i teoretycznego. Ogólną notę z przeszkolenia teoretycznego określa kierownik kursu teoretycznego na podstawie not egzaminacyjnych poszczególnych wykładowców. Ogólną notę z przeszkolenia praktycznego określa naczelnik urzędu szkoleniowego przed powołaniem kandydata na egzamin.

(4) Notą egzaminacyjną jest nota: bardzo dobra, dobra, dostateczna i niedostateczna.

(5) Podczas egzaminu oraz w posiedzeniach komisji egzaminacyjnej mogą brać udział w charakterze asesorów bez prawa zadawania pytań wyznaczeni urzędnicy izby skarbowej i Min. Skarbu.

(6) Protokół z posiedzenia komisji podpisują przewodniczący komisji, jego zastępca, członkowie komisji, asesorzy, oraz protokólant.

(7) O terminie zarządzonych egzaminów zawiadamia każdorazowo Izba Skarbowa Ministerstwo Skarbu.

§ 29.

(1) Po złożeniu egzaminu z wynikiem pomyślnym kandydat otrzymuje na dowód odbycia przeszkolenia świadectwo (wzór Nr 2).

(2) Świadectwo podpisuje przewodniczący komisji egzaminacyjnej oraz naczelnik urzędu szkoleniowego.

(3) Odpis świadectwa przesyła izba skarbowa nadzorująca szkolenie władzy przełożonej kandydata (władzy II instancji).

(4) Dla celów ewidencyjnych urząd szkoleniowy prowadzi rejestr szkolonych urzędników (wzór Nr 3).

§ 30.

Po zakończeniu szkolenia kierownik kursu teoretycznego sporządza sprawozdanie (wzór Nr 4) w dwu egzemplarzach, które wraz z arkuszami szkoleniowymi kandydatów (wzór Nr 5) przesyła bezzwłocznie Ministerstwu Skarbu za pośrednictwem Dyrektora izby skarbowej nadzorującego szkolenie.

Rozdział 2.

Szkolenie na stanowiska naczelników urzędów skarbowych.

§ 31.

(1) Na stanowisko naczelnika urzędu skarbowego może być powołany tylko urzędnik, który ukończył z wynikiem pomyślnym Studium Skarbowe w Warszawie.

(2) Na studium może być powołany urzędnik I lub II kategorii posiadający odbytą co najmniej dwuletnią służbę na stanowisku kierownika działu w urzędzie skarbowym.

(3) W wyjątkowych przypadkach Ministerstwo Skarbu może zwolnić kandydata częściowo lub całkowicie od warunków o których mowa w ust. (1) i (2).

§ 32.

(1) Studium skarbowe trwa dwa miesiące i prowadzone jest pod bezpośrednim nadzorem Ministerstwa Skarbu.

(2) Zadaniem studium jest przygotowanie kandydatów do objęcia stanowisk naczelników urzędów skarbowych przez zapoznanie ich z zasadami kierownictwa urzędu, zasadami racjonalizacji pracy, najnowszymi przepisami prawnymi, kierunkami myśli ekonomicznej i społecznej mającymi wpływ na politykę skarbową oraz aktualnymi zagadnieniami z poszczególnych dziedzin fachowych zarówno z zakresu prawa materialnego jak i formalnego.

(3) Kierownika studium wyznacza Ministerstwo Skarbu.

§ 33.

W czasie szkolenia należy dążyć do rozwijania u słuchaczów zdolności obserwowania zjawisk, badania ich przyczyn i wyciągania wniosków.

§ 34.

(1) Kierownik studium powinien wykonywać stały nadzór nad postępami szkolenia,

udzielać kandydatom wszelkich wskazówek jakich potrzebują oni w okresie szkolenia oraz czuwać nad tym aby przebieg szkolenia był zgodny z zarządzeniem niniejszym i programem szkolenia.

(2) Program szkolenia ustala Ministerstwo Skarbu na wniosek kierownika studium. Egzemplarz programu powinien być stale dostępny kandydatom przez cały czas trwania studium.

§ 35.

(1) Po wysłuchaniu wykładów oraz odbyciu objętych programem ćwiczeń praktycznych kandydat powinien poddać się egzaminowi.

(2) Egzamin odbywa się przed komisją egzaminacyjną. Przewodniczącym komisji egzaminacyjnej jest z urzędu kierownik studium, egzaminatorami zaś wykładowcy studium.

(3) W posiedzeniach komisji egzaminacyjnej mogą brać udział w charakterze asesorów bez prawa zadawania pytań egzaminowanym wyznaczeni urzędnicy Ministerstwa Skarbu.

(4) Notą egzaminacyjną jest nota: bardzo dobra, dobra, dostateczna i niedostateczna.

(5) Protokół z posiedzenia komisji podpisują: przewodniczący komisji, egzaminatorzy, asesorzy oraz protokólant.

§ 36.

(1) Po złożeniu egzaminu z wynikiem pomyślnym kandydat otrzymuje na dowód odbycia studium świadectwo (wzór Nr 6).

(2) Świadectwo podpisuje przewodniczący komisji egzaminacyjnej oraz sekretarz studium.

(3) Odpis świadectwa przesyła Ministerstwo Skarbu władzy przełożonej kandydata (władzy II instancji).

(4) Dla celów ewidencyjnych kierownik studium prowadzi rejestr szkolonych urzędników (wzór Nr 3).

§ 37.

Po zakończeniu szkolenia kierownik studium sporządza sprawozdanie (wzór Nr 4) w dwu egzemplarzach, które wraz z arkuszami szkoleniowymi kandydatów (wzór Nr 5) przedkłada bezzwłocznie Ministerstwu Skarbu.

Rozdział 3.

Szkolenie na niektóre stanowiska kierownicze w służbie akcyzowo-monopolowej.

§ 38.

(1) Na stanowiska kierownicze w urzędach skarbowych akcyz i monopolów państwowych oraz rejonach kontroli skarbowej mogą być powoływani tylko urzędnicy, którzy ukończyli z wynikiem pomyślnym przeszkolenie na kursie akcyzowo - monopolowym oraz odbyli ponadto jednomiesięczną praktykę we wzorowo urządzonym urzędzie skarbowym akcyz i monopolów państwowych.

(2) Na kurs akcyzowo - monopolowy może być powołany urzędnik I lub II kategorii posiadający odbytą dwuletnią służbę w rejonie kontroli skarbowej lub w urzędzie skarbowym akcyz i monopolów państwowych.

(3) Ministerstwo Skarbu może w wyjątkowych przypadkach zwolnić kandydata częściowo lub całkowicie od warunków, o których mowa w ust. (1) i (2).

§ 39.

(1) Kurs akcyzowo - monopolowy trwa dwa miesiące i prowadzony jest pod bezpośrednim nadzorem Ministerstwa Skarbu.

(2) Zadaniem kursu jest pogłębienie wiedzy fachowej nabytej przez kandydata w dotychczasowej służbie oraz zapoznanie go z zasadami kierownictwa i racjonalizacji pracy.

W szczególności zadaniem kursu jest zapoznanie słuchaczy z wiadomościami z dziedziny technologii artykułów akcyzowo - monopolowych, przepisami prawa karnego skarbowego, oraz z wiadomościami, wiążącymi się ze służbą akcyzowo-monopolową a dotyczącymi przejawów życia gospodarczego.

(3) Kierownika kursu wyznacza Ministerstwo Skarbu.

§ 40.

(1) Przepisy §§ 33, 34, 35, 36 i 37 mają odpowiednie zastosowanie do kursu akcyzowo-monopolowego.

Rozdział 4.

Szkolenie na niektóre stanowiska kierownicze w służbie celnej.

§ 41.

(1) Na stanowiska kierownicze we władzach I instancji w administracji celnej mogą być powoływani tylko urzędnicy, którzy ukończyli z wynikiem pomyślnym przeszkolenie na kursie celnym oraz odbyli ponadto jednomiesięczną praktykę we wzorowo urządzonym urzędzie celnym.

(2) Na kurs celny może być powołany urzędnik I lub II kategorii posiadający odbytą dwuletnią służbę we władzy celnej I instancji.

(3) Ministerstwo Skarbu może w wyjątkowych przypadkach zwolnić kandydata częściowo lub całkowicie od warunków, o których mowa w ust. (1) i (2).

§ 42.

Przepisy §§ 33, 34, 35, 36, 37 i 39 mają odpowiednie zastosowanie do kursu celnego.

Rozdział 5.

Szkolenie na niektóre stanowiska kierownicze w służbie ochrony skarbowej.

§ 43.

(1) Na stanowisko kierownika brygady ochrony skarbowej może być powołany tylko

urzędnik, który ukończył z wynikiem pomyślnym przeszkolenie na kursie dla kierowników brygad ochrony skarbowej.

(2) Kurs dla kierowników brygad ochrony skarbowej tworzy się w miarę potrzeby.

(3) Na przeszkolenie może być powołany urzędnik posiadający odbytą dwuletnią służbę na jednym ze stanowisk w administracji skarbowej.

(4) Ministerstwo Skarbu może w wyjątkowych przypadkach zwolnić kandydata częściowo lub całkowicie od warunków o których mowa w ust. (1) i (3).

§ 44.

(1) Kurs dla kierowników brygad ochrony skarbowej trwa 6 tygodni i jest prowadzony pod bezpośrednim nadzorem Ministerstwa Skarbu.

(2) Zadaniem kursu jest przede wszystkim pogłębienie wiedzy wywiadowczo-śledczej, zapoznanie słuchaczy z przepisami prawa karnego skarbowego, akcyzowo-monopolowego, dewizowego i o obrocie towarowym oraz aktualnymi zagadnieniami polityki gospodarczej w tym zakresie.

(3) Kierownika kursu wyznacza Ministerstwo Skarbu.

§ 45.

Przepisy §§ 34, 35, 36 i 37 mają odpowiednie zastosowanie do kursu dla kierowników brygad ochrony skarbowej.

Rozdział 6.

Postanowienia wspólne.

§ 46.

(1) Szkolenie w urzędach szkoleniowych rozpoczyna się najpóźniej w dniu 2 stycznia, szkolenie na studium skarbowym najpóźniej w dniu 1 października, zaś szkolenie na kursie akcyzowo - monopolowym i celnym najpóźniej w dniu 1 lutego każdego roku. Datę rozpoczęcia szkolenia na kursie dla kierowników brygad ochrony skarbowej oznacza zarządzenie o utworzeniu kursu.

(2) Urzędnicy delegowani do szkolenia otrzymują zwrot kosztów podróży oraz w miejsce diet (§ 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 1934 r. — Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 320) ryczałt w wysokości:

a) poza Warszawą — 150 zł miesięcznie,
b) w Warszawie — 210 zł miesięcznie.

Jeżeli delegacje trwać będą przez czas dłuższy lub krótszy niż cały miesiąc diety za każdy dzień oblicza się w wysokości dziennej po 1/30 części ryczałtu.

(3) Preliminarz wydatków związanych z całokształtem akcji szkolenia ustala Ministerstwo Skarbu na podstawie:

a) preliminarzy przedstawionych przez izby skarbowe w odniesieniu do urzędów skarbowych szkoleniowych,
b) preliminarza przedstawionego przez kierownika studium skarbowego,
c) preliminarzy przedstawionych przez kierowników kursu akcyzowo-monopolowego, celnego oraz kursu dla kierowników brygad ochrony skarbowej.

(4) Preliminarze, o których mowa w ustępie poprzedzającym powinny być przedstawiane w terminie obowiązującym dla przedstawienia ogólnych preliminarzy budżetowych.

(5) Preliminarz wydatków, o którym mowa w punkcie a) ustępu (3) powinien obejmować:

a) koszty kierownictwa teoretycznego,
b) dodatki szkoleniowe dla naczelnika urzędu szkoleniowego, kierowników działów i innych urzędników urzędu szkoleniowego,
c) wydatki na diety i zwrot kosztów przejazdu uczestników szkolenia,
d) koszty na opłacenie wykładowców kursu teoretycznego,
e) koszty pomocy naukowych i zaopatrzenia rzeczowego urzędów szkoleniowych,
f) koszty pomocy naukowych, zaopatrzenia rzeczowego i administracyjne kursu teoretycznego.

(6) Preliminarz wydatków, o którym mowa w punkcie b) ustępu (3) powinien obejmować:

a) koszty kierownictwa,
b) wydatki na diety i zwrot kosztów przejazdu uczestników studium skarbowego,
c) koszty na opłacenie wykładowców,
d) koszty pomocy naukowych, zaopatrzenia rzeczowego i administracyjne.

(7) Preliminarze wydatków, o których mowa w punkcie c) ustępu (3) powinny obejmować:

a) koszty kierownictwa,
b) wydatki na diety i zwrot kosztów przejazdu uczestników kursu,
c) koszty na opłacenie wykładowców,
d) koszty pomocy naukowych, zaopatrzenia rzeczowego i administracyjne,
e) dodatki szkoleniowe dla naczelnika wzorowego urzędu akcyz i monopolów państwowych oraz celnego.

§ 47.

(1) Sumy preliminarzy, o których mowa w § 46 Ministerstwo Skarbu powiększa o kwotę niezbędną na utrzymanie poza etatem w okręgu każdej izby skarbowej takiej ilości praktykantów, która odpowiada ilości urzędników wysyłanych przez dany okręg co roku do urzędów szkoleniowych oraz ilości praktykantów szkolonych w urzędach opłat stemplowych, po czym zestawia preliminarz ogólny akcji szkoleniowej.

(2) Ilość praktykantów pozaetatowych ustala każdego roku Ministerstwo Skarbu łącznie z rozdziałem etatów.

§ 48.

(1) Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 maja 1939 r.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 15 grudnia 1934 r. o zasadach szkolenia praktykantów na stanowiska administracyjne oraz techniczne I kategorii w państwowej służbie skarbowej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 36, poz. 475), z dnia 23 listopada 1934 r. o zasadach przyjmowania praktykantów na stanowiska administracyjne oraz techniczne I kategorii w państwowej służbie skarbowej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 33, poz. 432) i z dnia 9 kwietnia 1935 r. o zasadach przyjmowania praktykantów na stanowiska urzędników rachunkowych i kasowych II kategorii w służbie państwowej oraz na stanowiska II kategorii w państwowej służbie administracyjnej (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 11, poz. 262).

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(str. 1).

....
(Nazwa urzędu)

D Z I E N N I K   P R A C Y

w służbie przygotowawczej

....
(nazwisko i imię)

praktykanta na stanowisko................. kategorii w państwowej służbie skarbowej

za miesiąc.. 19........... r.

Znak akt (teczki)

....

M. Sk. Nr. — szkol. 1. do § 8 instr.

Dziennik pracy

(str. 2).

.... M-c..19...... r.
nazwisko i imię prowadzącego dziennik

Dział pracy — referat	Treść	Ilość godz. w m-cu	Ilość godzin w poszczególnych dniach miesiąca																															Uwagi prowadzącego dziennik	Opinia		Uwagi osób inspekcjon. urząd
			1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31		urzędnika nadzorującego bezpośrednio	naczelnika urzędu	
	Przerwy w pracy: służbowe																																				
	Przerwy w pracy: osobiste																																				
	Ogółem godzin: zajęcia praktyczne . .																																				
	Ogółem godzin: zajęcia teoretyczne . .																																				
Kontrolę wykonywał (nazwisko urzędnika nadzorującego)	oznacz. daty																																				
	skrót podpisu																																				

M. Sk Nr — szkol. 1 do § 8 instr.

Dziennik pracy.

UWAGI:
1) Dni świąteczne zakreślić linią koloru czerwonego.
2) Godziny niepełne — wykazywać w ułamkach dziesiętnych (np. 0,3, 0,25);
3) Godziny wykorzystane na zajęcia teoretyczne — oznaczać kolorem czerwonym.

....
(Nazwa i siedziba urzędu szkoleniowego)

Nr................................/............

Godło

ŚWIADECTWO

Pan ....

.... w..
(stanowisko służbowe) (urząd)

w.. odbył na zasadzie zarządzenia Ministra Skarbu
(miejscowość)

z dnia 22 kwietnia 1939 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11, poz. 266) przeszkolenie w urzędzie szkoleniowym w .... z wynikiem...

Dziedzina specjalna:

....

.... dnia .... 19 .... r.
(miejscowość)

Naczelnik Urzędu Szkoleniowego

....
(podpis)

Przewodniczący Komisji Egzaminacyjnej

....
(podpis)

M. Sk. Nr — /szkol. 2 do § 29 instr.

Świadectwo

(str. 1)

....
(nazwa urzędu szkoleniowego, kursu, studium)

REJESTR SZKOLONYCH URZĘDNIKÓW

w okresie ....

M. Sk. Nr — /szkol. 3 do § 29 i 36 instr.

Rejestr szkolonych urzędników

(str. 2)

Nr kol.	Nazwisko i imię	Stanowisko służbowe	Gr. up.	Kat.	Przydział służbowy	Dziedzina specjalna	Egzamin złożony		Wydane świadectwo z dnia Nr	Uwagi
							z wynikiem	w dniu		

(Str. 1).

....
Nazwa urzędu szkoleniowego, kursu, studium)

SPRAWOZDANIE

z akcji szkoleniowej kandydatów na stanowiska...

w roku.......................

M. Sk. Nr — szkol. 4 do § 30 i 37 instr.
Sprawozdanie z akcji szkoleniowej.

(str. 2).

1. Podstawa prawna i data wyznaczona dla rozpoczęcia szkolenia.

2. Okres szkolenia (faktyczny termin rozpoczęcia i ukończenia szkolenia, ewent. uwagi).

3. Ilości szkolonych (dane cyfrowe i analiza)

   Ilość urzędników zgłoszonych na szkolenie.

   Ilość urzędników, którzy ukończyli szkolenie z wynikiem dodatnim.

   Ilość urzędników, którzy ukończyli szkolenie z wynikiem ujemnym.

   Ilość urzędników, którzy nie ukończyli szkolenia (przyczyny).

4. Wykształcenie szkolonych (dane cyfrowe i analiza).

   a) wyższe:

      1) prawnicze,
      2) prawno-ekonomiczne,
      3) ekonomiczne (handlowe),
      4) rolnicze (przyrodnicze),
      5) filozoficzne,
      6) techniczne,
      7) . . . .

   b) średnie:

      1) matematyczno-przyrodnicze,
      2) humanistyczne,
      3) handlowe,
      4) techniczne,
      5) rolnicze,
      6) . . . .

5. Program szkolenia (zatwierdzenie programu, uwagi o programie).

6. Praktyka szkolonych (odchylenia od normalnej służby przygotowawczej, braki wzgl. luki w dotychczasowym przygotowaniu z uwzględnieniem dziedziny specjalnej, przeszkolenie praktyczne — w urzędzie szkoleniowym).

7. Charakterystyka szkolonych (np. zachowanie się, zdyscyplinowanie, nastawienie organizacyjne do pracy, wyrobienie obywatelskie, stopień zainteresowania się problemami służby).

8. Uczęszczanie na wykłady i zajęcia praktyczne.
   (ilość opuszczonych godzin szkolenia teoretycznego; — dni szkolenia praktycznego).

9. Kolokwia.

10. Egzaminy (sposób egzaminowania, tematy pisemne i ustne).

11. Metody szkolenia.

12. Pomoce naukowe i urządzenia techniczne (własne i obce).

13. Warunki lokalowe szkolenia, zakwaterowania szkolonych (ingerencja kierownictwa, wysokość komornego).

14. Środki finansowe i wykonanie preliminarza wydatków.

15. Uwagi.

. . . ., dnia . . . . 19 . . r.

. . . .
(podpis sporządzającego sprawozdanie)

Załączniki.

1. Wykaz szkolonych urzędników.
2. Realizacja programu szkolenia.
3. Arkusze szkoleniowe.

(nazwa urzędu szkoleniowego, kursu, studium).

WYKAZ SZKOLONYCH URZĘDNIKÓW

Grupa A—urzędnicy, którzy ukończyli szkolenie z wynikiem dodatnim
Grupa B— „ „ „ „ „ ujemnym
Grupa C— „ „ nie ukończyli szkolenia

Załącznik 1
do sprawozdania z akcji szkoleniowej z dnia .... 19...... r.
Nr..............

Nr kol.	Nazwisko i imię	Stanowisko służbowe	Gr. uposaż.	Kat.	Przydział służbowy	Wykształcenie		Wiek	Lata służby skarbow.	Stan rodzinny	Dziedzina specjalna	Ilość opuszczonych		Oceny z okresu			Uwagi
						w. śr.	rodzaj					dni szkol prakt.	godz. szkol. teoret.	służby przyg. wynik egzam.	przeszkolenia		

Załącznik 2
do sprawozdania z akcji szkoleniowej z dnia .... 19.... r.
Nr ....

(nazwa urzędu szkoleniowego, kursu, studium)

REALIZACJA PROGRAMU SZKOLENIA

Część A — wykłady
Część B — kolokwia
Część C — egzaminy

Nr porz.	Przedmiot — wykładowca (egzaminujący)	Data	Godziny	Uwagi

str. 1.

(nazwa urzędu szkoleniowego, kursu, studium)

Numer arkusza

Nr .... (szkol.) ....
(rej) (rok)

.... (nazwisko i imię)

.... (stanowisko służbowe) | gr. upos.

.... (przydział służbowy)

Data urodzenia ....

wstąpienia do służby ....

objęcia stanowiska ....

objęcia przydziału

wiek

lata służby

ARKUSZ SZKOLENIOWY urzędnika

na stanowisko [ ] kat. w państwowej służbie skarbowej

stan rodzinny ....

I. Wykształcenie [ ] w. śr.

a) średnie: ....

b) wyższe: ....

....

....

c) specjalne: ....

....

II. Praktyka:

dziedzina specjalna

a) przed wstąpieniem do służby ....

....

....

b) w okresie służby przygotowawczej ....

....

....

....

c) w okresie przeszkolenia ....

....

....

....

....

M. Sk. Nr — szkol. 5 do § 30 i 37 instr.

Arkusz szkoleniowy.

(str. 2).

III. Charakterystyka szczegółowa

Kolejność porządkowa cech [1])	Opinia władzy przełożonej	Opinia kierownictwa szkolenia (naczelnika urzędu szkoleniowego)
1. Zdolności kierownicze (umiejętność rządzenia personelem, administracja) [2]).		
2. Zdolności organizacyjne (planowanie, organizowanie pracy) [2]).		
3. Inteligencja (spostrzegawczość, zdolność formułowania wniosków, pojętność i t. d.)		
4. Szybkość decyzji		
5. Stosunek do zwierzchników		
6. Lojalność wobec otrzymanych zarządzeń.		
7 Stosunek do kolegów.		
8. Stosunek do podwładnych. [2])		
9. Zachowanie się — umiejętność obcowania z interesantami (takt, opanowanie, uprzejmość, stanowczość, ogólne obejście) [2]).		
10. Dbałość o wygląd zewnętrzny.		
11. Pracowitość i dokładność.		
12. Obowiązkowość.		
13. Zachowanie się poza służbą [2]).		
14. Położenie materialne [2]).		
15. Prezencja.		
16. Wyrobienie obywatelskie.		

IV. Oceny z okresu

służby przygotowawczej (wyniku egzaminu praktycznego)2).	szkolenia w urzędzie szkoleniowym [2]) i [3])	szkolenia na studium (kursie) [3])	

(str. 3)

KARTA OCEN Nr ark. ewid.......................

.... nazwisko i imię szkolonego

Nr p.	PRZEDMIOT[1])	Ocena naczelnika urzędu szkoleniowego	data i podpis	Ocena wykładowcy	data i podpis	Ocena Komisji Egzaminacyjnej
	A. Urząd szkoleniowy					
	I. Wymiar					
1	zasady organizacji pracy w dziale wymiarowym					
2	podatek gruntowy					
3	„ od nieruchomości					
4	„ od lokali					
5	„ obrotowy					
6	„ dochodowy					
7	specjalny podatek od wynagrodzeń wypłacanych z funduszów publicznych					
8	podatek od kapitałów i rent					
9	„ „ energii elektrycznej					
10	państwowy podatek od uboju					
11	postępowanie podatkowe i przepisy karne .					
12	opłaty na rzecz Funduszu Pracy					
13	nadzór nad finansami komunalnymi . . .					
14	zwolnienia od podatków wzgl. wyłączenia .					
15	umowy międzynarodowe w sprawach pomocy prawnej oraz w sprawach zapobieżenia podwójnemu opodatkowaniu w dziedzinie podatków bezpośrednich					
	II. Egzekucja					
1	Zasady organizacji pracy w dziale egzekucyjnym					
2	postępowanie egzekucyjne w trybie P. E. . .					
3	postępowanie egzekucyjne nie w trybie P. E. .					
	a) sądowe					
	b) upadłościowe					
	c) drogą przejmowania na własność Państwa gruntów za niektóre należności pieniężne .					
	d)					
	e)					
4	ulgi w spłacie zaległości podatkowych . .					
	III. Rachunkowość i kasowość.					
1	zasady organizacji pracy w dziale rachunkowo-kasowym					
2	skarbiec					
3	technika wpłat i wypłat (depozyt rzeczowy) .					
4	nadzór nad poborem podatków, których pobór zlecono instytucjom samorządowym . .					
5	rachunkowość ogólna					
6	„ podatkowa					
7	czynności egzekucyjne w zakresie działania działu rachunkowo-kasowego					
8	odsetki od zaległości					
9	kontrola i sprawozdawczość					

M. Sk. Nr — szkol. 5a do § 30 i 37 instr.

Arkusz szkoleniowy — wkładka.

(c. d. str. 3)

Nr p.	PRZEDMIOT [6])	Ocena naczelnika urzędu szkoleniowego		Ocena wykładowcy		Ocena Komisji Egzaminacyjnej
			data i podpis		data i podpis	
	IV. Podstawowe pojęcia w zakresie nauki organizacji pracy.					
	V. Służba kancelaryjna					
	VI. Umiejętności specjalne					
	a)					
	b)					
	B. Studium skarbowe					
1	Zasady kierownictwa urzędu					
	a) w dziale ogólno-administracyjnym . .					
	b) „ „ wymiarowym					
	c) „ „ egzekucyjnym					
	d) „ „ rachunkowo-kasowym . . .					
2	Organizacja pracy					
	a) w dziale ogólno-administracyjnym . .					
	b) „ „ wymiarowym					
	c) „ „ egzekucyjnym					
	d) „ „ rachunkowo-kasowym . . .					
3	Najnowsze przepisy prawne					
	a)					
	b)					
	c)					
4	Zagadnienia ekonomiczne i społeczne					
	a)					
	b)					
	c)					
5	Zagadnienia aktualne					
	a)					
	b)					
	c)					
	C. Kurs akcyzowo-monopolowy					
1	Podatki pośrednie od: cukru, olejów mineralnych, drożdży, piwa, wina, miodu syconego, kwasu węglowego, kwasu octowego, cukru skrobiowego, tłuszczów, zapalniczek ze złota i srebra					
2	Opłaty patentowe					
3	Opłaty od mąki i kaszy oraz czynności kontrolne w młynach, miejscach przerobu i obrotu					
4	Sztuczne środki słodzące					
5	Monopole: spirytusowy, tytoniowy (uprawa i produkcja), solny, zapałczany, loteryjny .					
6	Kontrola produkcji i przerobu artykułów akcyzowo monopolowych, podlegających nadzorowi					

(c. d. str. 3)

Nr p.	PRZEDMIOT[1])	Ocena naczelnika urzędu szkoleniowego		Ocena wykładowcy		Ocena Komisji Egzaminacyjnej
			data i podpis		data i podpis	
7	Technologia artykułów akcyzowo-monopolowych					
8	Przyrząd kontrolno-mierniczy Siemensa . .					
9	Ćwiczenia laboratoryjne					
10	Wiadomości z fizyki, chemii, miernictwa i mechaniki					
11	Rachunkowość w sprawach akcyzowo-monopolowych					
12	Rachunkowość i kasowość państwowa oraz księgowość kupiecka					
13	Prawo karne skarbowe					
14	Obrót z W. M. Gdańskiem					
15	Służba kancelaryjna					
16	Ćwiczenia praktyczne					
17	Umiejętności specjalne					
	a)					
	b)					
	c)					
18	Zasady kierownictwa i racjonalizacji pracy .					
	D. Kurs celny					
1	postępowanie celne					
2	taryfoznawstwo i towaroznawstwo . . .					
3	prawo karne skarbowe					
4	rachunkowość i kasowość					
5	służba kancelaryjna					
6	odprawy w ruchu podróżnych					
7	ćwiczenia laboratoryjne					
8	ćwiczenia praktyczne					
9	umiejętności specjalne					
	a)					
	b)					
	c)					
10	Zasady kierownictwa i racjonalizacji pracy .					

U w a g i : [1]) Wyliczenia zawarte w rubryce „Przedmiot" mają znaczenie przykładowe i ulegają zmianom stosownie do programu szkolenia.

(str. 4).

Wnioski kierownictwa szkolenia

(kierownika kursu teoretycznego)

Data	Treść

Dane o opuszczonych dniach pracy oraz usprawiedliwienia nieobecności

Szkolenie praktyczne						Szkolenie teoretyczne					

Uwagi: [1]) Ocenę cech części III „Charakterystyka szczegółowa" wypełnia:

a) dla kandydatów szkolonych w urzędzie szkoleniowym naczelnik urzędu szkoleniowego,

b) dla kandydatów szkolonych na studium skarbowym oraz na kursie akcyzowo-monopolowym, celnym i dla kierowników brygad ochrony skarbowej, kierownik studium wzgl. kursu z wyjątkiem tych ocen, które wypełnia władza przełożona;

[2]) wypełnia władza przełożona przed skierowaniem kandydata na studium (kurs);

[3]) wypełnia kierownik kursu teoretycznego przy urzędzie szkoleniowym, kierownik studium (kursu).

STUDIUM SKARBOWE w WARSZAWIE

Nr ..../

Godło

ŚWIADECTWO

Pan ....

.... w ....
stanowisko służbowe urząd

w .... ukończył na zasadzie zarządzenia Ministra Skarbu
miejscowość

z dnia 22 kwietnia 1939 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 11 poz. 266). Studium Skarbowe w Warszawie

z wynikiem ....

Warszawa, dnia .... 19.......... r.

Sekretarz

....
(podpis)

Przewodniczący Komisji Egzaminacyjnej

....
(podpis)

M. Sk. Nr — szkol. 6 do § 36 instr.
Świadectwo

267

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 marca 1939 r.

o zmianie czasu urzędowania urzędów celnych.

Na podstawie art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o prawie celnym (Dz. U. R. P. Nr 84, poz. 610) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustala się dla Urzędu Celnego w Mikaszewiczach w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł w Warszawie godziny urzędowe w dni powszednie (bez względu na porę roku) od godz. 8 do 15.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie ulega odpowiedniej częściowej zmianie załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 listopada 1934 r. (Monitor Polski Nr 278, poz. 385—przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 34, poz. 453) w poz. 13 wykazu urzędów celnych okręgu Dyrekcji Ceł w Warszawie.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 15 kwietnia 1939 r. Nr 87, poz. 199).

268

ZARZĄDZENIE
Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Skarbu

z dnia 31 marca 1939 r.

w sprawie zwolnienia Stowarzyszenia Wyższej Użyteczności „Towarzystwo Przyjaciół Młodzieży Akademickiej" od podatku od lokali.

Na podstawie art. 49 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808) zwalnia się z dniem 1 stycznia 1939 r. Stowarzyszenie Wyższej Użyteczności „Towarzystwo Przyjaciół Młodzieży Akademickiej" od podatku od lokali, przypadającego od lokali lub ich części, zajmowanych przez Stowarzyszenie w celu prowadzenia działalności, określonej w statucie.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*
Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 kwietnia 1939 r. Nr 89, poz. 203).

269

ZARZĄDZENIE
Ministrów: Spraw Wewnętrznych i Skarbu

z dnia 12 kwietnia 1939 r.

w sprawie zwolnienia Stowarzyszenia Wyższej Użyteczności „Związek Straży Pożarnych R. P." od podatku od lokali.

Na podstawie art. 49 prawa o stowarzyszeniach z dnia 27 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 94, poz. 808) zwalnia się z dniem 1 stycznia 1939 r. Stowarzyszenie Wyższej Użyteczności „Związek Straży Pożarnych R. P." od podatku od lokali, przypadającego od lokali lub ich części, zajmowanych przez Stowarzyszenie w celu prowadzenia działalności, określonej w statucie.

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*
Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 18 kwietnia 1939 r. Nr 89, poz. 204).

270

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o odstąpieniu gminie m. Radomia gruntu państwowego na ogólne potrzeby gminy.

Na podstawie art. 9 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 10, poz. 107) zarządzam co następuje:

§ 1.

Odstępuje się bezpłatnie gminie m. Radomia na ogólne potrzeby gminy grunt, stanowiący własność Skarbu Państwa o powierzchni 3.717 m^2, położony na terenach dawnego folwarku „Mariackie" w Radomiu, a przeznaczony obecnie pod ul. Poniatowskiego (dawniej ul. Podjazdową), zgodnie z planem zabudowania tej ulicy, zatwierdzonym przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych dnia 3 lipca 1933 r.

§ 2.

W związku z odstąpieniem gruntu, wymienionego w § 1, gmina m. Radomia poniesie koszt przestawienia zabudowań pozostających w zarządzie przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe".

§ 3.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 20 kwietnia 1939 r. Nr 91, poz. 207).

271

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 4 kwietnia 1939 r.

o sposobie obliczenia rezerwy składek przy zaspokojeniu roszczeń z umów ubezpieczenia do upadłego Zakładu Ubezpieczeń „Allgemeene Maatschappij van Levensverzekering en Lijfrente" w Amsterdamie.

Na podstawie art. 4 ust. (3) ustawy z dnia 11 stycznia 1938 r. o zaspokojeniu roszczeń z umów ubezpieczenia do upadłego zakładu ubezpieczeń „Allgemeene Maatschappij van Levensverzekering en Lijfrente" w Amsterdamie (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 17) zarządzam, co następuje:

Za rezerwę składek z umów ubezpieczenia na życie, zawartych z zakładem ubezpieczeń „Allgemeene Maatschappij van Levensverzekering en Lijfrente" — przyjętą na dzień 31 grudnia 1921 r. jako wartość roszczenia zarejestrowanego w myśl obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 14 lutego 1938 r. (Monitor Polski Nr 39, poz. 45, przedruk w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 6, poz. 140 z r. 1938), uważać należy — pełną matematyczną rezerwę składek — przyjmując dla wszystkich ubezpieczonych dzień 1 stycznia odpowiedniego roku jako początek ubezpieczenia.

Rezerwy liczyć należy przy zastosowaniu technicznej stopy procentowej 4% oraz tablicy śmiertelności 20 angielskich towarzystw z 1869 r., oznaczonej symbolem H^M, w opracowaniu Hardy'ego.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 21 kwietnia 1939 r. Nr 92, poz. 208).

272

ZARZĄDZENIE

MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 6 kwietnia 1939 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu w sprawie zaliczenia niektórych miejscowości województwa śląskiego do klasy A w zakresie zaopatrzenia inwalidzkiego.

Na podstawie art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkim (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 238) zmienionego art. 121 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 110, poz. 976) i ustawą z dnia 14 kwietnia 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 225) zarządzam co następuje:

§ 1. Miejscowości położone w gminach: Brzeziny Śląskie, Brzozowice-Kamień, Dąbrówka Wielka i Piekary Śląskie, które na podstawie ustawy Sejmu Śląskiego z dnia 7 marca 1939 r. o zniesieniu powiatu świętochłowickiego i o zmianie granic powiatów katowickiego, pszczyńskiego i tarnogórskiego (Dz. U. Śl. Nr 6, poz. 15), wchodzą z dniem 1 kwietnia 1939 r. do powiatu tarnogórskiego, zalicza się z tymże dniem nadal do klasy miejscowości A.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Opieki Społecznej:
(—) *M. Kościałkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 24 kwietnia 1939 r. Nr 94, poz. 213).

273

POSTANOWIENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1939 r.

w sprawie ulg dla Państwowych Zakładów Tele- i Radiotechnicznych w Warszawie.

W myśl art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) stwierdzam na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, że Państwowym Zakładom Tele- i Radiotechnicznym w Warszawie służy prawo do ulg przewidzianych w art. 4 ust. (1) i (2) powołanej ustawy w odniesieniu do wytwórni aparatów i materiałów elektrotechnicznych, telegraficznych, telefonicznych, radiowych

i części zamiennych oraz narzędzi precyzyjnych i przyrządów sygnałowych, którą to wytwórnię Państwowe Zakłady Tele- i Radiotechniczne pismem z dnia 6 lutego 1939 r. zobowiązały się założyć w Poniatowej powiatu puławskiego.

Za Ministra Skarbu:
(—) *K. Morawski,*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 22 kwietnia 1939 r. Nr 93, poz. 210).

274

POSTANOWIENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 kwietnia 1939 r.

w sprawie ulg dla firmy Towarzystwo Starachowickich Zakładów Górniczych Sp. Akc. w Warszawie.

W myśl art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) stwierdzam na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, że firmie Towarzystwo Starachowickich Zakładów Górniczych Sp. Akc. z siedzibą w Warszawie służy prawo do ulg, przewidzianych w art. 4 ust. (1) powołanej ustawy w odniesieniu do nakładów, związanych z powiększeniem przedsiębiorstwa i objętych zobowiązaniem z dnia 13 grudnia 1938 r., sprostowanym w piśmie z dnia 21 marca 1939 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *K. Morawski,*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 27 kwietnia 1939 r. Nr 97, poz. 221).

275

POSTANOWIENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 kwietnia 1939 r.

w sprawie ulg dla firmy „Spółka Akcyjna Wielkich Pieców i Zakładów Ostrowieckich" w Warszawie.

W myśl art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o ulgach inwestycyjnych (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 224) stwierdzam na wniosek Ministra Przemysłu i Handlu, przedstawiony w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych, że firmie „Spółka Akcyjna Wielkich Pieców i Zakładów Ostrowieckich" z siedzibą w Warszawie służy prawo do ulg przewidzianych w art. 4 ust. (1) powołanej ustawy w odniesieniu do nakładów związanych z powiększeniem przedsiębiorstwa w Ostrowcu Świętokrzyskim i objętych zobowiązaniem z dnia 10 listopada 1938 r., złożonym zgodnie z art. 1 ust. (2) tejże ustawy.

Za Ministra Skarbu:
(—) *K. Morawski,*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 28 kwietnia 1939 r. Nr 98, poz. 222).

276

DECYZJA
MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

po porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych, Skarbu, Spraw Wewnętrznych oraz Rolnictwa i Reform Rolnych

z dnia 29 marca 1939 r.

ustalająca prawo do ulg przedsiębiorstwa „Okręgowy Zakład Elektryczny w Tarnowie, Spółka Akcyjna".

Na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o popieraniu elektryfikacji (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 633) w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 3 września 1938 r. o przedłużeniu terminu do występowania o stwierdzenie prawa do ulg przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 69, poz. 503) ustalam, co następuje:

Spółce „Okręgowy Zakład Elektryczny w Tarnowie, Spółka Akcyjna" z siedzibą w Mościcach, działającej na mocy uprawnień rządowych: Nr 222 z dnia 24 lutego 1934 r. i Nr 340 z dnia 3 listopada 1937 r., obejmujących całkowity obszar Okręgu Elektryfikacyjnego XI, Tarnowskiego, ustalonego rozporządzeniem Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 marca 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 24, poz. 156), służy od dnia ogłoszenia niniejszej decyzji w Monitorze Polskim, w zakresie działalności spółki na obszarze, określonym w art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 329) — przez lat 15 (piętnaście) i na pozostałym obszarze uprawnień spółki — przez lat 10 (dziesięć) prawo do korzystania z ulg, wymienionych w art. 2 powołanego rozporządzenia z dnia 27 października 1933 r. o popieraniu elektryfikacji, z wyjątkiem zwolnienia od państwowego podatku gruntowego.

W szczególności w zakresie podatku obrotowego przez dziesięć lat wolne będą od tego podatku wszystkie obroty, osiągnięte z tytułu eks-

ploatacji zakładu elektrycznego spółki, a po upływie tego okresu przez pozostałe pięć lat wolne będą obroty z eksploatacji tego zakładu na obszarze, określonym w art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych.

O ile chodzi o państwowy podatek dochodowy, to po upływie dziesięcioletniego okresu, w ciągu którego cały dochód spółki z eksploatacji zakładu elektrycznego będzie wolny od tego podatku — dochód ten dzielony będzie w ciągu pozostałych pięciu lat na dwie części w stosunku do obrotów, uzyskanych na obszarze, określonym w art. 5 powołanego rozporządzenia z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych i na pozostałym obszarze uprawnień spółki, wymienionych w ustępie pierwszym niniejszej decyzji. Część dochodu podatkowego, przypadająca na obroty uzyskane na obszarze określonym w art. 5 cytowanego rozporządzenia z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych, będzie korzystała nadal, t. j. na pozostałe lat pięć, ze zwolnienia od podatku dochodowego, natomiast pozostała część stanowić będzie podstawę do wymiaru tego podatku. Czas trwania zwolnienia od państwowego podatku dochodowego (art. 3 powołanego rozporządzenia z dnia 27 października 1933 r.) liczy się od roku podatkowego 1940.

Za Ministra Przemysłu i Handlu:
(—) *Adam Rose.*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 kwietnia 1939 .r Nr 88, poz. 201).

277

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 24 kwietnia 1939 r.

o wartości jednego grama czystego złota.

Na podstawie art. 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 509) oraz rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 3 sierpnia 1934 r. w sprawie obliczania i ogłaszania wartości złota (Dz. U. R. P. Nr 72, poz. 694) — ustalam na miesiąc maj 1939 r. wartość jednego grama czystego złota na pięć złotych 92,44 grosza.

Minister Skarbu:
(—) *E. Kwiatkowski.*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 29 kwietnia 1937 r. Nr 99, poz. 224).

278

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 15 kwietnia 1939 r.

o zmianie taryfy niektórych opłat portowych.

Stosownie do § 7 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 23 kwietnia 1936 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 15 marca 1934 r. o morskich opłatach portowych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 39, poz. 295) ogłaszam następujące zmiany taryfy opłat portowych, wprowadzonej obwieszczeniami Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 15 maja 1936 r. (Monitor Polski Nr 122, poz. 222) oraz z dnia 17 lutego 1937 r. (Monitor Polski Nr 42, poz. 58):

1) W pozycji I — Opłaty za wejście i wyjście (tonażowe) — ust. 1 brzmi jak następuje:

„1. Od statków przychodzących do portu lub wychodzących z portu pobiera się za każdy metr sześcienny pojemności netto:

a) od statków próżnych, z balastem, statków wyładowujących lub naładowujących do 25% pojemności netto, a od statków idących do lub z portów pozaeuropejskich — z wyłączeniem portów morza Śródziemnego i Czarnego — wyładowujących lub załadowujących do 50% pojemności netto oraz od statków pasażerskich . . . . . . zł 0,10

b) od statków wyładowujących lub naładowujących powyżej 25%, a w przypadkach wymienionych w pkt. a) — powyżej 50% pojemności netto . . zł 0,20"

2) W pozycji II — Opłaty za postój statku (postojowe) — w ust. 1 wprowadza się punkt c) o brzmieniu następującym:

„c) od statków towarowych rzecznych za każdą tonę ładowności . . zł 0,02"

3) W pozycji V — Opłaty za wyładowanie lub naładowanie towaru (ładunkowe) — spis towarów grupy D uzupełniają towary: „pak węglowy, płyty budowlane i izolacyjne".

4) Pozycja VI — Opłaty za służbę pilotową (pilotowe) — brzmi jak następuje:

„1. Od statków ponad 283 m³ (100 ton) pojemności netto pobiera się przy każdym wejściu i przy każdym wyjściu:

a) od statków do 1000 m³ pojemności netto po . . . . . . zł 15,00

b) od statków od 1000 m³ do 2000 m³ pojemności netto po . . . . zł 30,00

c) od statków ponad 2000 m³ pojemności netto:

aa) za pierwsze 2000 m³ po . . zł 30,00

bb) za każde rozpoczęte 500 m³ po zł 7,50"

2. Za przeprowadzenie statku wewnątrz portu z jednego miejsca na drugie, wykonane za żądanie kapitana statku, pobiera się opłatę tylko przy pierwszej zmianie miejsca — w wysokości 80% opłat ustalonych w ust. 1.

3. Od statków:

a) linii żeglugi regularnej korzystających z ulg w opłatach za wejście i wyjście w myśl pozycji I ust. 2 taryfy,

b) zachodzących do portu w celach remontu lub rozbiórki, uzupełnienia zapasów paliwa, żywności i innych niezbędnych materiałów wyposażenia, o ile pobyt w porcie ograniczają do czasu niezbędnego dla wykonania tych czynności i o ile nie wykonują poza tym żadnych innych czynności handlowych,

c) prowadzonych przez kapitanów posiadających świadectwa pilotowe, wydane przez Urząd Morski, zwalniające od obowiązku przyjmowania pilota

taryfa opłat ustalonych w ust. 1 i 2 zmniejsza się o 50%.

4. Za każde niewykorzystanie pilota w czasie, na który dokonano zamówienia, za każde rozpoczęte pół godziny opóźnienia . . zł 20,00".

5) W pozycji VII — Opłaty ryczałtowe — część 1. Roczne brzmi jak następuje:

„1) Od statków stale używanych w obrębie portu oraz od statków polskich i gdańskich używanych w żegludze przybrzeżnej do miejscowości, położonych na wybrzeżu polskim i gdańskim, jak również od polskich i gdańskich holowników i statków rybackich mogą być uiszczane rocznie ryczałtem opłaty za wejście i wyjście, pilotowe, postojowe i przystaniowe.

2) Opłatę ryczałtową oblicza się za każdą jednostkę iloczynu otrzymanego z pomnożenia największej długości przez największą szerokość (w metrach):

a) od statków pasażerskich, oraz statków bez napędu mechanicznego, podlegających pomiarom morskim po . zł 2,00

b) od statków towarowych, o napędzie mechanicznym, oraz od statków bunkrowych i elewatorów pływających zł 2,50

c) od statków motorowych i żaglowo-motorowych długości do 20 m. . zł 1,00

d) od statków innych o napędzie mechanicznym po . . . . . . zł 5,00

e) od statków nie podlegających pomiarom morskim po . . . . . zł 1,00

f) od statków rybackich o napędzie mechanicznym lub bez po . . . zł 0,30

3) Polskie i gdańskie statki używane w żegludze przybrzeżnej, kursujące tylko w sezonie letnim, mogą uiszczać ryczałtem rocznie opłatę pasażerską, obliczoną od największej ilości osób, dozwolonej do przewozu, od osoby po zł 6,00".

Powyższe zmiany taryfy obowiązują od dnia 1 maja 1939 r.

Minister Przemysłu i Handlu:
w z. (—) *M. Sokołowski*
Podsekretarz Stanu.

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 24 kwietnia 1939 r. Nr 94, poz. 212).

279

OBWIESZCZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 4 kwietnia 1939 r.

L. D. VI. 4106/3/39

w sprawie wydania Spółce Handlowej Cukrowni Związkowych w Warszawie zezwolenia na prowadzenie wolnego składu cukru w Warszawie.

Zarządzeniem z dnia 9 marca 1939 r. L. D. VI. 2788/3/39 Ministerstwo Skarbu zezwoliło Spółce Handlowej Cukrowni Związkowych w Warszawie (S. H. C.) Sp. z ogr. odp., na prowadzenie wolnego składu cukru w Warszawie przy ul. Towarowej Nr 23.

W składzie tym może być przechowywany wyłącznie cukier z kontyngentu wewnętrznego cukrowni.

Kontrolę skarbową nad wolnym składem cukru w Warszawie wykonywa Grodzki Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych w Warszawie ul. Nowy Świat 70.

Wtórniki świadectw przewozowych na przesyłki cukru wysłanego pod węzłem podatku do wolnego składu należy przesyłać do III Rejonu Kontroli Skarbowej w Warszawie przy ul. Nowy Świat 70.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski,*

(Przedruk z „Monitora Polskiego" z dnia 17 kwietnia 1939 r. Nr 88, poz. 200).

280

OKÓLNIK C 193 MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 17 kwietnia 1939 r.

L. D. IV. 10671/1/39

w sprawie zarachowywania opłat za upomnienia, pobieranych przez urzędy celne w postępowaniu egzekucyjnym.

Do

wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), do wszystkich urzędów skarbowych oraz do Dyrekcji Ceł we Lwowie, Mysłowicach, Poznaniu, Warszawie i podległych im urzędów celnych.

Wobec niejednolitego postępowania przy zarachowywaniu opłat za upomnienia — § 57 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 580), zmienionego rozporządzeniami Rady Ministrów z dnia 2 stycznia 1933 r. (Dz. U. R. P.

Nr 4, poz. 24) oraz z dnia 15 maja 1937 r. (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 340) — pobieranych przez urzędy celne w związku z postanowieniami § 1 zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 17 grudnia 1937 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 33, poz. 931) oraz § 2 ust. 1 instrukcji z dnia 15 czerwca 1937 r. o stosowaniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 518), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, iż opłaty te podlegają zarachowaniu na dochód budżetu Ministerstwa Skarbu — w dziale 3 § 8 „Różne dochody".

Opłaty za upomnienia wystawione i doręczone przez władze i urzędy celne, lecz pobrane przez urzędy skarbowe, podlegają zarachowaniu przez te urzędy skarbowe na dochód budżetu Ministerstwa Skarbu w dziale 2 § 11 na rachunek Izby Skarbowej (Wydział Skarbowy) stosownie do postanowień pkt 2 okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 31 maja 1938 r. L. D. III. 5349/4/38 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 16, poz. 398).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Maksymowicz.*

281

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 19 kwietnia 1939 r.

L. D. V. 5959/3/39

w sprawie podatku od lokali i podatku od nieruchomości dla hoteli, pensjonatów, pokojów umeblowanych itp.

Do
izb skarbowych oraz urzędów skarbowych.

W związku z zagadnieniami, dotyczącymi zasad ustalania podstaw wymiaru podatku od lokali i podatku od nieruchomości dla hoteli, pensjonatów, pokojów umeblowanych itp., Ministerstwo Skarbu wyjaśnia i zarządza, co następuje:

I. Obowiązek podatkowy i stawka podatkowa podatku od lokali.

Osobami, zajmującymi wieloizbowe lokale, jak hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane itp. oraz w konsekwencji tego osobami, obowiązanymi do opłacania podatku od tych lokali, w myśl art. 3 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 listopada 1935 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. Nr 82, poz. 505) są:

a) **najemcy lub dzierżawcy** lokali wieloizbowych, zajętych na hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane itp. — o ile lokale te zostały przez właścicieli budynków oddane w najem lub w dzierżawę,

b) **właściciele** lokali wieloizbowych, zajętych na hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane itp. — o ile lokale te znajdują się w budynkach tychże właścicieli, a mieszczące się w nich hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane itp. są prowadzone przez samych właścicieli.

Zgodnie z przepisem art. 5 pkt 2 dekretu, dla tego rodzaju wieloizbowych lokali właściwą jest z reguły 12%-owa stopa podatkowa.

Ponieważ jednak wspomniane hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane itp. składają się przeważnie z pomieszczeń 1, 2 i 3-izbowych, które to pomieszczenia — gdyby nie były częścią lokali wieloizbowych — bądź byłyby wolne od podatku, bądź byłaby dla nich właściwą 8%-owa stopa podatkowa, przeto Ministerstwo Skarbu poleca począwszy od roku 1939 pobierać od hoteli, pensjonatów, pokoi umeblowanych itp. podatek od lokali według 8%-owej stawki podatkowej. Pobór różnicy pomiędzy podatkiem, wymierzonym według właściwej 12% stawki podatkowej a podatkiem, pobieranym według 8% stawki podatkowej, Ministerstwo Skarbu odracza do dalszych zarządzeń.

II. Zasady ustalania podstaw wymiaru podatku od lokali.

Za podstawę wymiaru podatku od wspomnianych lokali wieloizbowych na 2-letni okres wymiarowy stosownie do art. 4 powołanego dekretu należy przyjmować:

1) dla lokali, które w roku, poprzedzającym okres podatkowy **były wynajęte** (wydzierżawione) — **komorne** (czynsz dzierżawny), jakie najemca (dzierżawca) zobowiązał się płacić wynajmującemu (wydzierżawiającemu) w roku, poprzedzającym okres podatkowy, przy czym, o ile odnośne lokale były wynajęte (wydzierżawione) łącznie z urządzeniem, koncesją itp. świadczeniami ze strony właściciela budynku, wówczas od komornego (czynszu dzierżawnego) należy potrącić ustaloną przez biegłych wartość tychże świadczeń pod wraunkiem, że zostały one objęte komornym, a to zgodnie z przepisem § 14 ust. (3) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. o wykonaniu dekretu o podatku od lokali (Dz. U. R .P. Nr 33, poz. 258);

2) dla lokali, które w roku, poprzedzającym okres podatkowy **nie były** wynajęte lub wydzierżawione, lecz w których były prowadzone hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane itp. przez właścicieli budynków, mieszczących te lokale, względnie, które w tym roku były w ogóle nie zajęte — **wartość czynszową** z roku poprzedzającego okres podatkowy, obliczoną w wysokości komornego, jakieby uzyskał właściciel w razie wynajęcia lub wydzierżawienia lokalu przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności, mających wpływ na wysokość czynszu. Ustalenie wartości czynszowej należy zawsze dokonywać przez biegłych, posiadających kwalifikacje z art. 70 § 3 O. P.

O ile zajdą okoliczności, przewidziane w art. 6 ust. (2) powołanego dekretu, wówczas

podstawa wymiaru na drugi rok dwuletniego okresu wymiarowego może ulec zmianie.

III. Wymiar podatku od lokali dla hoteli, pensjonatów, pokojów umeblowanych itp., położonych w miastach, będących uzdrowiskami lub letniskami.

W przypadku, gdy lokal wieloizbowy jest z reguły wynajmowany (wydzierżawiany), albo zajmowany przez właściciela tegoż na hotel, pensjonat itp. **wyłącznie w sezonie tj. przez pewien czas roku,** natomiast przez pozostały czas tego roku **jest w ogóle niezajęty** (nie jest w nim prowadzony hotel, pensjonat itp.), wówczas wymiar podatku od takiego lokalu ma być dokonany według zasad, podanych w części II niniejszego okólnika, lecz od podstawy, obliczonej w stosunku do czasu najmu (dzierżawy), określonego w umowie a dotyczącego **roku podatkowego,** względnie w stosunku do czasu faktycznego zajmowania lokalu przez właściciela (prowadzenia w nim hotelu, pensjonatu itp.) **w roku podatkowym.**

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu poleca, aby wymiar podatku od tego rodzaju lokali, położonych w miastach, będących uzdrowiskami lub letniskami, dokonywany był nie na okres dwuletni, lecz na rok podatkowy.

Celem ustalenia okresu najmu (dzierżawy) lub prowadzenia hoteli, pensjonatów itp. przez samych właścicieli w roku podatkowym, urzędy skarbowe mają opierać się przede wszystkim na wykazach nieruchomości, składanych co roku przez właścicieli budynków, następnie na umowach najmu (dzierżawy) oraz ewentualnie na wyniku przeprowadzonych w tym kierunku korespondencji i innych informacjach. Przy tym urzędy skarbowe powinny zwrócić uwagę właścicielom nieruchomości na obowiązek, wypływający z art. 62 ordynacji podatkowej.

Jeżeli z wykazu nieruchomości będzie wynikało, że w roku podatkowym hotel, pensjonat itp. nie będzie w ogóle prowadzony, wymiaru podatku należy na razie zaniechać. W razie jednakowoż stwierdzenia, że w ciągu roku podatkowego właściciel wydzierżawił hotel, pensjonat itp. lub rozpoczął w nim sam prowadzić wspomniane przedsiębiorstwo, wymiaru podatku należy dokonać od podstawy, ustalonej według wyżej podanych zasad.

Przykład.

Właściciel zeznał, że w roku 1939, tj. w roku podatkowym, pensjonat został wydzierżawiony (będzie prowadzony przez niego samego) na okres 6 miesięcy. W roku 1938, tj. poprzedzającym rok podatkowy, pensjonat ten był wynajęty przez okres 5-ciu miesięcy za czynszem netto 6.000 złotych, w pozostałych zaś miesiącach pensjonat ten nie był w ogóle prowadzony.

Podstawę wymiaru na rok 1939 będzie stanowiła kwota 7200 zł $\left(\frac{6.000\text{ zł}}{5} \times 6 = 7.200\text{ zł}\right)$.

IV. Wymiar podatku od nieruchomości.

Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że przy ustalaniu podstaw wymiaru podatku od nieruchomości dla hoteli, pensjonatów, pokojów umeblowanych itp. należy stosować zasady, podane w części II niniejszego okólnika w oparciu się na przepisach art. 6 ust. (2) i (3) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 stycznia 1936 r. o podatku od nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 14) oraz § 16 ust. (3) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 kwietnia 1936 r. o wykonaniu powołanego dekretu (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 259).

V. Wymiar podatku od nieruchomości dla hoteli, pensjonatów, pokojów umeblowanych itp., położonych w miejscowościach, będących uzdrowiskami lub letniskami.

Przy wymiarze podatku od nieruchomości dla hoteli, pensjonatów, pokojów umeblowanych itp., położonych w miejscowościach (miastach, wsiach), będących uzdrowiskami lub letniskami, które są z reguły wynajmowane (wydzierżawiane) albo zajmowane przez właściciela **wyłącznie w sezonie,** należy stosować zasady, podane w części III niniejszego okólnika.

Dla porządku zaznacza się, że począwszy od roku 1936 utraciły swą aktualność okólniki Ministerstwa Skarbu: z dnia 23 marca 1926 r. L. D. P. O. 265/IV oraz z dnia 6 czerwca 1935 r. L. D. V. 31503/3/34 (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 16, poz. 393).

Dyrektor Departamentu:
(—) *Dr J. Lubowicki.*

282

INSTRUKCJA MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 25 kwietnia 1939 r.

o stosowaniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 sierpnia 1938 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 477) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

1.

Paragrafy, powołane w niniejszej instrukcji, oznaczają odpowiednie przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 sierpnia 1938 r. w sprawie wykonania ustawy o środ-

kach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 477) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

do § 3.

2.

Rokiem obrachunkowym dla zakładów wymiany zboża na mąkę i kaszę oraz dla piekarni, analogicznie jak to ma miejsce w odniesieniu do zakładów przemiału zboża oraz zakładów hurtowej sprzedaży mąki i kaszy, jest okres czasu od dnia 1 sierpnia jednego roku do dnia 31 lipca następnego roku (okres kampanii zbożowej).

do § 5.

3.

Śrutu jęczmiennego nie uważa się ani za mąkę, ani za kaszę w rozumieniu przepisów o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych.

4.

W § 5 ust. II zostały wymienione pewne tylko rodzaje wyrobów mącznych w związku z przepisem § 4 ust. 2), a więc takie wyroby, w których zawarta mąka podlega opłacie przy przywozie z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska. Przepis § 5 ust. II nie wyklucza jednak obowiązku wykonywania kontroli krajowych wytwórni wyrobów mącznych wszelkiego rodzaju, co zresztą wynika z przepisu § 42 w związku z § 39.

do § 6.

5.

Mieszanie w zakładach przemiału zboża mąki, podlegającej opłacie, z inną mąką lub z innymi produktami przemiału jest dozwolone, przy czym mieszaninę taką należy traktować jako mąkę w całości podlegającą opłacie.

do § 7.

6.

Pobieranie prób mąki lub kaszy powinno być ograniczone do wyjątkowych przypadków i stosowane tylko wówczas, gdy w inny sposób nie można ustalić, czy dany produkt przemiału podlega ustanowionej opłacie.

7.

Przez organa kontrolujące należy rozumieć organa wykonawcze zarówno władz skarbowych (organa Kontroli Skarbowej, organa Ochrony Skarbowej itp.), jak i władz administracji ogólnej oraz zarządy gmin.

8.

O ile pobranie prób mąki lub kaszy nastąpiło w związku z postępowaniem karnym względnie o ile na skutek zbadania pobranych prób została wszczęta przeciwko przedsiębiorcy sprawa karna, koszty zbadania prób mąki lub kaszy należy uważać jako koszty postępowania sądowego, które powinny być zgłoszone sądowi celem zasądzenia od strony na rzecz Skarbu Państwa.

do § 11.

9.

Ściągnięcie przymusowe zaległej opłaty w trybie administracyjnym odbywa się według odnośnych przepisów, stosowanych przy przymusowym ściąganiu zaległych podatków pośrednich.

do § 13.

10.

Od zajętej w postępowaniu karnym mąki lub kaszy, ulegającej przepadkowi, nie wymierza się opłaty, ponieważ opłata ta ma być pokryta z kwoty osiągniętej ze sprzedaży licytacyjnej zajętych produktów (§ 55 ust. 1) i uiszczona w sposób, określony w § 13 ust. 1).

do § 16.

11.

Zakład przemiału zboża nie ma podstawy prawnej do żądania zwrotu opłaty od mąki lub kaszy, która już była w obrocie handlowym i zwrócona została do tego zakładu czy to dla przeróbki, czy w jakichkolwiek innych celach.

do § 19.

12.

Etykiety na mąkę i kaszę wyrabiane są z papieru, zawierającego cieniowany znak wodny w formie orła w kole oraz posiadają giloszową konstrukcję obramień o deseniu, utrudniającym naśladownictwo drogą fotograficzną lub mechaniczną.

Znak wodny i giloszowa konstrukcja obramień stanowią zasadnicze elementy zabezpieczenia etykiet przed fałszowaniem.

Etykiety są traktowane na równi z innymi znakami wartościowymi, zatem podrabianie ich podlega karze z mocy przepisów art. 183 kodeksu karnego.

do § 20.

13.

Uwidocznienie daty wypuszczenia danego opakowania z mąką lub kaszą do obrotu handlowego oraz nazwy lub firmy przedsiębiorstwa na etykiecie skarbowej powinno być dokonane wyraźnie i trwale atramentem lub za pomocą stempla tuszowego względnie ołówkiem chemicznym. Uwidoczniona na niewypełnionej stronie etykiety skarbowej data powinna ściśle odpowiadać rzeczywistej dacie wydania danego opakowania z mąką lub kaszą do obrotu handlowego.

14.

Przepisy o przemiale pszenicy i żyta oraz o wypieku pieczywa (rozp. Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 3 października 1938 r. Dz. U. R. P. Nr 79, poz. 537) wymagają, by na opakowaniu mąki w obrocie handlowym była zawsze podana nazwa młyna i procentowość wymiału, a ponadto jej przeznaczenie, o ile ma być: a) wywieziona za granicę lub na obszar W. M. Gdańska albo b) przeznaczona dla wojska względnie c) zużyta we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego.

15.

Do czasu wyczerpania zapasu dotychczasowych etykiet eksportowych (wzór Nr 3 do § 19) z wydrukowaną wagą opakowania (100 kg) zakłady przemiału zboża w przypadkach wywozu za granicę lub na obszar W. M. Gdańska mąki i kaszy w opakowaniach o wadze innej, niż 100 kg, powinny drukowaną na etykiecie cyfrę „100" przekreślić atramentem i zamiast niej uwidocznić na etykiecie atramentem lub za pomocą stempla tuszowego właściwą wagę worka z mąką lub kaszą, do którego dana etykieta ma być użyta.

do § 21.

16.

Izba Skarbowa (Wydział Skarbowy) może upoważnić zarząd gminy do sprzedaży i wydawania etykiet w przypadkach, gdy gmina jest położona w znacznej odległości od kasy właściwego terytorialnie urzędu skarbowego lub posiada niedogodne połączenie komunikacyjne z siedzibą kasy urzędu skarbowego, wskutek czego znajdujące się na terenie gminy zakłady przemiału zboża miałyby trudności w nabywaniu etykiet.

Upoważnienie takie powinno być udzielane w porozumieniu z wojewódzką władzą administracji ogólnej na wniosek zarządu odnośnej gminy, przedstawiony za pośrednictwem właściwego starosty.

17.

Przy kredytowaniu opłaty od mąki i kaszy powinny być stosowane następujące zasady postępowania:

1) Kredyt opłaty od mąki i kaszy może być udzielany zasadniczo wszystkim czynnym zakładom przemiału zboża z wyłączeniem jednak zakładów:

a) znajdujących się pod nadzorem sądowym lub w stanie upadłości,
b) posiadających zaległości w podatkach państwowych, nierozłożone na raty lub rozłożone na raty, a niespłacane w wyznaczonych terminach,
c) będących własnością lub znajdujących się pod kierownictwem osób, które były karane za uszczuplenie dochodów Skarbu Państwa.

2) Dzierżawcy zakładu przemiału zboża może być przyznany kredyt opłaty, o ile właściciel wydzierżawionego zakładu złoży izbie skarbowej rejentalne oświadczenie, że przyjmuje solidarną odpowiedzialność całym swym majątkiem za całkowitą i terminową spłatę kredytu opłaty, jaki zostanie udzielony dzierżawcy jego zakładu, wraz ze wszystkimi ewentualnymi należytościami ubocznymi, jak odsetki, koszty egzekucji itp., mogącymi należeć się Skarbowi Państwa.

3) Od zakredytowanych kwot opłaty od mąki i kaszy nie pobiera się odsetek, o ile są uiszczane w przepisowym terminie.

4) Kredyt opłaty przyznaje izba skarbowa na okres czasu nie dłuższy, niż na rok obrachunkowy (§ 3) z tym, że kredyt ten jest jednomiesięczny, tzn. kwoty zakredytowanej opłaty powinny być uiszczone w ciągu jednego miesiąca, licząc od dnia wydania przez kasę urzędu skarbowego etykiet za pokredytowaniem opłaty; w miarę spłaty zakredytowanych sum kredyt automatycznie wznawia się na spłaconą kwotę, o ile tylko nie minął okres, na który kredyt został przyznany.

5) Kwotę, do jakiej opłata może być kredytowana, należy ustalać odpowiednio do przeciętnej ilości mąki i kaszy, wypuszczanej przez dany zakład przemiału na rynek wewnętrzny do obrotu handlowego w ciągu miesiąca.

6) W wydawanych zezwoleniach na kredytowanie opłaty od mąki i kaszy należy dokładnie wymieniać:

a) pełną nazwę i adres zakładu przemiału zboża, któremu kredyt przyznaje się,
b) kwotę, do jakiej opłata może być kredytowana,
c) okres czasu, na jaki kredyt przyznaje się i w ciągu którego kredyt może być wznawiany w miarę spłaty zakredytowanych kwot, z wyraźnym zaznaczeniem, że termin płatności zakredytowanych kwot jest jednomiesięczny,
d) przewidziane w § 21 ust. 3) skutki nieuiszczenia zakredytowanej opłaty we właściwym terminie;

ponadto w wspomnianych zezwoleniach należy zastrzec prawo cofnięcia kredytu w każdym czasie bez podania powodów i bez odszkodowania.

7) Odpisy wydanych zezwoleń na kredytowanie opłaty należy każdorazowo przesyłać do właściwych kas urzędów skarbowych.

8) Na izbach skarbowych ciąży obowiązek czuwania za pośrednictwem podległych urzędów i organów skarbowych nad stanem majątkowym zakładu przemiału, korzystającego z kredytu opłaty od mąki i kaszy; w razie otrzymania wiadomości o pogorszeniu się stanu majątkowego zakładu przemiału, któremu

udzielono kredyt opłaty, w stopniu budzącym wątpliwości, czy udzielony kredyt zostanie spłacony, lub w razie zaistnienia okoliczności, wyszczególnionych w ust. 1) lit. a), b) i c), izba obowiązana jest niezwłocznie ograniczyć lub cofnąć przyznany kredyt.

18.

Rejon Kontroli Skarbowej po otrzymaniu z kasy urzędu skarbowego zawiadomienia o wydaniu etykiet eksportowych (wzór Nr 3 do § 19) powinien przy najbliższej okazji sprawdzić, czy i jakie ilości mąki lub kaszy zostały wywiezione za granicę lub na obszar W. M. Gdańska z zakładu przemiału, który pobrał etykiety eksportowe, a następnie — czy dany zakład przemiału posiada przewidziane w § 31 ust. 3) potwierdzenie urzędu celnego względnie przekazowego o dokonaniu wywozu oraz czy ilość etykiet eksportowych, użytych do wywiezionych opakowań z mąką lub kaszą, odpowiada ilości tych opakowań, wykazanej w potwierdzeniu wywozu.

do § 22.

19.

O ile posiadacz mąki lub kaszy, zwolnionej od opłaty jako przeznaczonej do obrotu gospodarczego (§ 36 ust. 1), zgłosi rejonowi Kontroli Skarbowej zamiar wprowadzenia tych produktów do obrotu handlowego, rejon Kontroli Skarbowej obowiązany jest sprawdzić, czy opakowania z mąką i kaszą oraz ich waga odpowiadają wymaganiom §§ 29 i 30 ust. 1) i 2). O powyższym sprawdzeniu oraz o nałożeniu plomb z napisem „Kontrola Skarbowa" na etykiety, w które zaopatrzone zostały zgłoszone opakowania z mąką i kaszą, należy sporządzić protokół w dwóch egzemplarzach z wyszczególnieniem ilości oplombowanych opakowań i ich wagi brutto. Jeden egzemplarz protokółu pozostawia się w rejonie Kontroli Skarbowej, a drugi wydaje się posiadaczowi zgłoszonych produktów. Ten drugi egzemplarz protokółu może zastępować dokumenty przewozowe, o których mowa w § 48.

do § 23.

20.

1) Przywożona z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska mąka i kasza może być wypuszczona do wolnego obrotu tylko w opakowaniach, odpowiadających wymaganiom § 29 i 30 ust. 1) i 2).

2) W związku z przepisem § 20 na niewypełnionej stronie etykiety osoba, rozporządzająca przywiezioną mąką lub kaszą, powinna uwidocznić wyraźnie atramentem lub za pomocą stempla tuszowego: a) datę wprowadzenia mąki lub kaszy do wolnego obrotu, b) firmę, wprowadzającą te produkty do wolnego obrotu, c) rodzaj mąki lub kaszy oraz d) procentowość wymiału.

Danych, wyszczególnionych wyżej pod lit. c) i d) można nie umieszczać na etykiecie skarbowej, o ile są one uwidocznione w języku polskim na oddzielnej etykiecie firmowej lub na samym opakowaniu.

do § 25.

21.

Końce sznurka, wystające z plomby, nałożonej na etykietę skarbową, powinny być obcięte przy samej plombie, na co rejony Kontroli Skarbowej obowiązane są zwracać uwagę przedsiębiorców zakładów przemiału zboża.

do § 27.

22.

1) Wzór plomb, jakich obowiązane są używać zakłady przemiału zboża, zostanie przesłany przez Ministerstwo Skarbu wszystkim izbom skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu), urzędom skarbowym akcyz i monopolów państwowych oraz rejonom Kontroli Skarbowej.

Ponadto o wydaniu poszczególnym firmom upoważnienia do wyrobu plomb dla zakładów przemiału zboża oraz o cofnięciu takiego upoważnienia będzie ogłaszało Ministerstwo Skarbu w Monitorze Polskim i w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu.

2) Odpis wydanego upoważnienia do wyrobu plomb dla zakładów przemiału wraz ze wzorem plomb, jakie powinna dana wytwórnia produkować, będzie przesłany przez Ministerstwo Skarbu izbie skarbowej, w okręgu której znajduje się odnośna wytwórnia.

3) Kontrolę nad wyrobem plomb w upoważnionych przez Ministerstwo Skarbu wytwórniach powinni przeprowadzać inspektorzy w wydziałach IV izb skarbowych.

Kontrola ta powinna polegać na niespodziewanym badaniu, czy wytwórnie produkują plomby zgodnie z warunkami wydanego im przez Ministerstwo Skarbu upoważnienia.

4) Rejony Kontroli Skarbowej obowiązane są:

a) sprawdzać w zakładach przemiału zboża, czy używane plomby pochodzą z wytwórni plomb, posiadających upoważnienie Ministerstwa Skarbu do wyrobu plomb dla młynów,

b) porównywać plomby, używane przez zakład przemiału, z wzorami, otrzymanymi przez rejony Kontroli Skarbowej z Ministerstwa Skarbu.

Przy kontroli plomb, używanych przez zakłady przemiału, należy zwrócić uwagę na grubość blachy (w nakładach co najmniej 0,3 mm. a w pierścieniach 0,35 mm). Kołnierz pierścienia w zasadzie nie może być popękany, w wyjątkowych przypadkach należy tolerować jedno pęknięcie. Profile zębów nakładki powinny odpowiadać wzorom.

5) Do dnia 1 czerwca 1939 r. mogą być używane przez zakłady przemiału dotychczasowe plomby celem wyczerpania zapasów.

do § 30.

23.

Zakład detalicznej sprzedaży produktów przemiału może wydawać nabywcom w opakowaniach otwartych (papierowych i innych, nie zaopatrzonych w przepisowe etykiety i plomby) jedynie ilości mąki i kaszy mniejsze od 5 kg, sprzedaż zaś 5 kg, 10 kg, 50 kg, 80 kg i 100 kg tych produktów oraz ilości, będących wielokrotnościami tych liczb, powinna odbywać się w opakowaniach z nienaruszonymi zamknięciami (etykiety i plomby). Przy sprzedaży ilości mąki lub kaszy, nie mieszczącej się w całkowitych opakowaniach o wadze wyżej wskazanej, może być wydana w otwartym opakowaniu tylko ta część sprzedawanej mąki lub kaszy, która jest mniejsza od 5 kg, np.: przy sprzedaży 29 kg mąki lub kaszy należy wydać nabywcy: a) 2 worki o wadze 10 kg każdy z nienaruszonymi zamknięciami, 1 worek o wadze 5 kg z nienaruszonymi zamknięciami i 4 kg w opakowaniu otwartym (papierowym) albo b) 5 worków o wadze 5 kg każdy z nienaruszonymi zamknięciami i 4 kg w opakowaniu otwartym albo też c) 1 worek o wadze 10 kg i 3 worki po 5 kg każdy z nienaruszonymi zamknięciami oraz 4 kg w otwartym opakowaniu.

do § 31.

24.

W przypadku niewykazania się przez zakład przemiału po upływie 45 dni od daty wysłania mąki lub kaszy za granicę lub na obszar W. M. Gdańska — potwierdzeniem urzędu celnego względnie przekazowego o dokonaniu wywozu rejon Kontroli Skarbowej zawiadamia o tym urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych celem wymierzenia należnej opłaty.

25.

Wskazówki co do postępowania urzędów celnych przy wywozie mąki i kaszy za granicę zawarte są w okólniku C 160 Ministerstwa Skarbu z dnia 25 sierpnia 1938 r. L. D. IV. 22719/3/38 w sprawie postępowania przy wywozie za granicę oraz przywozie z za granicy mąki i kaszy, podlegających opłacie w myśl ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 24, poz. 607).

Przy wywozie mąki i kaszy na obszar W. M. Gdańska urzędy przekazowe powinny stosować się do następujących wskazówek:

a) Etykiety i plomby na workach z wywożoną mąką i kaszą należy sprawdzać wyrywkowo.

b) Przed wydaniem potwierdzenia wywozu należy dokładnie zbadać, czy wywożone produkty są mąką lub kaszą w rozumieniu przepisów o środkach finansowych na kształtowanie cen artykułów rolniczych (§ 5 rozp. wykon.).

Ponieważ w rozumieniu tych przepisów mąka jest to produkt, otrzymany z ziarn żyta, pszenicy lub jęczmienia przez zmielenie, o zawartości do 2,2% popiołu w suchej substancji, przeto potwierdzenie wywozu mąki na obszar W. M. Gdańska może wydać urząd przekazowy tylko w tym przypadku, gdy zawartość popiołu w suchej substancji w wywożonej mące nie przekracza 2,2%.

c) Badanie zawartości popiołu w mące powinno być przeprowadzane według wskazówek, zawartych w instrukcji o pobieraniu prób i ustalaniu przez urzędy celne zawartości popiołu w mące wywożonej za granicę za zwrotem cła (załącznik do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 4 sierpnia 1938 r. L. D. IV. 20512/3/38—Dz. Urz. Min. Sk. Nr 22, poz. 564 i okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 25 marca 1939 r. L. D. IV. 2750/3/39 — Dz. Urz. M. Sk. Nr 8, poz. 200).

d) Potwierdzenie wywozu mąki i kaszy na obszar W. M. Gdańska urząd przekazowy wydaje zarówno w okresie, gdy opłata obowiązuje, jak też — gdy opłata jest zawieszona.

do § 32.

26.

1) W przypadkach, o których mowa w § 32, protokół zniszczenia zdjętych etykiet eksportowych powinien być sporządzony w dwóch egzemplarzach. Jeden egzemplarz protokółu doręcza się zakładowi przemiału zboża, z którego pochodzi dana przesyłka mąki lub kaszy, a drugi przesyła się rejonowi Kontroli Skarbowej, właściwemu dla siedziby tego zakładu przemiału.

2) Otrzymany przez zakład przemiału egzemplarz protokółu zniszczenia etykiet eksportowych powinien być dołączony do księgi poboru etykiet (wzór Nr 4 do § 22) jako dokument rozchodowy etykiet eksportowych.

3) Rejon Kontroli Skarbowej po otrzymaniu protokółu zniszczenia etykiet eksportowych powinien sprawdzić, czy zakład przemiału zboża sprostował odnośne zapisy w księdze obrachunkowej.

do § 33a.

27.

Zwrot opłaty, uiszczonej od mąki, która została użyta do wyrobów, wywiezionych za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, może mieć miejsce tylko w przypadku wywozu wyrobów mącznych, wymienionych w § 5 ust. II.

do § 36.

28.

W rozumieniu przepisów o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych nie są producentami rolnymi osoby, któ-

re na terenie gminy miejskiej posiadają pewien obszar ziemi i czerpią z niego korzyści materialne, jednakże uprawa posiadanego przez nich gruntu nie stanowi ich głównego źródła dochodu. Osobom takim nie przysługuje zwolnienie od opłaty od mąki i kaszy, wskutek czego nie mogą one otrzymać kart kontroli gospodarczego przemiału zboża.

29.

Producentowi rolnemu i jego domownikom przysługuje prawo do korzystania z mąki i kaszy, zwolnionej od opłaty jako przeznaczonej do obrotu gospodarczego, tylko w tym przypadku, o ile zamieszkują oni lub przebywają w danym gospodarstwie wiejskim; a zatem przesyłanie np. członkom rodziny producenta rolnego, zamieszkującym lub przebywającym poza jego gospodarstwem wiejskim, mąki i kaszy, pochodzącej z obrotu gospodarczego, jest niedozwolone bez uprzedniego uiszczenia opłaty (p. 19).

do § 37.

30.

Rejony Kontroli Skarbowej obowiązane są sprawdzać dorywczo, czy osoby, którym wydane zostały karty kontroli gospodarczego przemiału zboża, są uprawnione w myśl przepisów o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych do otrzymania takich kart, czy karty te są wystawiane zgodnie z wspomnianymi wyżej przepisami oraz czy uwidocznione w nich ilości zboża nie są rażąco wygórowane w stosunku do potrzeb konsumcyjnych danego producenta lub pracownika rolnego.

O stwierdzonych w tych sprawach uchybieniach, stale powtarzających się lub mogących spowodować uszczuplenie opłaty od mąki i kaszy, należy donosić właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych, który niezwłocznie przystąpi do usunięcia stwierdzonych przez Kontrolę Skarbową uchybień w porozumieniu z właściwym starostwem.

W razie stwierdzenia drobnych porządkowych uchybień, powstałych przy wydawaniu kart kontroli gospodarczego przemiału zboża, rejon Kontroli Skarbowej powinien spowodować we własnym zakresie usunięcie ich przez odnośnego sołtysa lub zarząd gminy miejskiej. Przy tej okazji należy udzielać sołtysom i zarządom gmin miejskich wszelkich potrzebnych wskazówek i wyjaśnień w sprawach, dotyczących wykonywania przepisów o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych.

31.

W przypadkach wątpliwych, czy daną osobę należy uważać za uprawnioną do gospodarczego przemiału zboża względnie do korzystania z mąki i kaszy, pochodzących z takiego przemiału, orzeka w I instancji urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w porozumieniu z właściwym starostwem.

32.

Zasadniczo nie ma przeszkód, by osoba uprawniona do gospodarczego przemiału zboża, po wyczerpaniu karty kontroli, otrzymanej jednorazowo na cały rok gospodarczy, mogła otrzymać nową kartę kontroli gospodarczego przemiału.

33.

Urzędnicy Kontroli Skarbowej powinni przy każdej sposobności pouczać ludność wiejską, że karty kontroli gospodarczego przemiału zboża mają być przechowywane po ich wykorzystaniu aż do czasu całkowitego zużycia mąki i kaszy, otrzymanej na podstawie danej karty.

34.

Nie należy żądać, aby zakład przemiału zboża wydawał rolnikowi taką ilość mąki lub kaszy, jaką rzeczywiście otrzymał z przemiału dostarczonej mu ilości zboża (przy uwzględnieniu normalnego rozkurzu podczas mielenia), ponieważ zakład przemiału zwykle zatrzymuje dla siebie tytułem wynagrodzenia za przemiał tzw. miarkę.

Wykazywanie powyższej miarki w kartach kontroli gospodarczego przemiału zboża jest zbędne.

35.

Producent rolny ma również prawo do gospodarczego przemiału zboża, nie produkowanego w swym gospodarstwie, lecz zakupionego celem zużycia produktów przemiału we własnym gospodarstwie wiejskim.

36.

Wydawanie przez zakład przemiału zboża w ramach obrotu gospodarczego mąki i kaszy, która nie jest odpowiednikiem dostarczonego zboża, jest niedopuszczalne. Za dostarczoną więc np. pszenicę zakład przemiału może wydać tylko mąkę pszenną lub kaszę pszenną.

37.

Wzajemne wypożyczanie sobie przez producentów i pracowników rolnych drobnych ilości mąki lub kaszy, przeznaczonej do obrotu gospodarczego, jest dopuszczalne.

do § 37a.

38.

1) Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych udzielają zezwoleń na dokonywanie poza zakładami przemiału wymiany zboża

na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego, w granicach swobodnego uznania po porozumieniu się z właściwymi starostwami. Przepisy wprowadzają taką wymianę zboża na mąkę i kaszę poza zakładami przemiału tylko dla ułatwienia obrotu gospodarczego. Przy udzielaniu więc zezwoleń należy mieć na względzie przede wszystkim interes okolicznej ludności wiejskiej, a w szczególności odległość danej miejscowości do najbliższego młyna, jego możliwości przemiałowe, warunki komunikacyjne itp.

2) Zezwolenia na dokonywanie wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego, mają być udzielane w pierwszym rzędzie spółdzielniom i kółkom rolniczym.

Od spółdzielni, ubiegających się o uzyskanie takiego zezwolenia, należy żądać przedstawienia zaświadczenia Związku Rewizyjnego Spółdzielni, stwierdzającego, że dana spółdzielnia jest członkiem Związku, oraz że Związek nie ma zastrzeżeń przeciwko prowadzeniu przez nią wymiany zboża na mąkę i kaszę.

Kółkom rolniczym mogą być udzielane wymienione wyżej zezwolenia, o ile przedstawią one opinię właściwej powiatowej organizacji rolniczej, stwierdzającą potrzebę prowadzenia przez dane kółko rolnicze wymiany zboża na mąkę i kaszę.

3) O ile w danej miejscowości spółdzielnia lub kółko rolnicze nie ubiega się o zezwolenie na dokonywanie wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego, wówczas może być udzielone takie zezwolenie innej osobie prawnej lub osobie fizycznej z wyłączeniem jednak osób:

a) znajdujących się w stanie upadłości lub pod nadzorem sądowym,

b) karanych za uszczuplenie dochodów Skarbu Państwa,

c) posiadających zaległości podatkowe nierozłożone na raty lub rozłożone na raty, a niespłacane w wyznaczonych terminach.

4) Odpis udzielonego zezwolenia należy przesłać właściwemu rejonowi Kontroli Skarbowej.

5) W razie otrzymania przez władzę skarbową wiadomości o niestosowaniu się zakładu wymiany zboża na mąkę i kaszę do obowiązujących przepisów względnie o ile w stosunku do zakładu wymiany zaistnieją okoliczności, wyszczególnione w ust. 3) lit. a)-c) niniejszego punktu, należy bezzwłocznie cofnąć udzielone zezwolenie bez podania powodów i odszkodowania.

do § 37f.

39.

1) Zezwolenia na dokonywanie wymiany mąki żytniej, pochodzącej z obrotu gospodarczego, na chleb wydaje piekarniom właściwy dla siedziby piekarni urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych w granicach swobodnego uznania w porozumieniu z właściwym starostwem.

2) Zezwolenia, o których wyżej mowa, mogą być wydawane tylko w tych miejscowościach, gdzie zwyczaj wymiany mąki na chleb istniał przed wejściem w życie przepisów o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych lub gdzie rzeczywiste potrzeby ludności rolniczej wymagają istnienia takiej wymiany mąki na chleb np. z powodu braku w gospodarstwach wiejskich odpowiednich pieców do wypieku chleba.

3) Nie mogą być wydawane zezwolenia, wymienione w ust. 1) niniejszego punktu, piekarniom, w stosunku do których zachodzą okoliczności, wyszczególnione w p. 38 ust. 3) lit. a) — c) niniejszej instrukcji. W razie zaistnienia tych okoliczności po udzieleniu zezwolenia lub w razie stwierdzenia, że piekarnia nie stosuje się do przepisów o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych, należy wydane zezwolenie cofnąć.

40.

Wypiek chleba w piekarniach z mąki, przeznaczonej do obrotu gospodarczego, poza przypadkami, przewidzianymi w § 37f, jest niedopuszczalny.

41.

W przypadku, gdy producent lub pracownik rolny nie podejmie w piekarni całej ilości chleba, przypadającej mu w myśl § 37f ust. 5), pozostałą ilość mąki żytniej, dostarczonej do wymiany na chleb, piekarnia powinna zwrócić właścicielowi.

42.

Przepisy o środkach finansowych dla kształtowania cen artykułów rolniczych nie zabraniają wymiany zboża na chleb przez rolników w piekarniach. Tego rodzaju jednak wymiana zboża na chleb nie uprawnia odnośnych piekarni do ubiegania się o zwrot uiszczonej opłaty od mąki, użytej do wypieku wydanego rolnikom chleba, ani też nie daje podstawy do przemiału otrzymanego za wydany chleb zboża w zakładzie przemiału bez uiszczenia przypadającej opłaty.

do § 38.

43.

Zapiski przychodu i rozchodu kart kontroli gospodarczego przemiału zboża według wzoru Nr 10 do § 38 ust. 1) powinny być sporządzone przez starostwa i zarządy gmin własnym staraniem, przy czym zapiski te mogą być sporządzone odręcznie.

do § 39.

44.

Magazynowanie mąki i kaszy poza obrębem zakładu przemiału stanowi jedną z faz obrotu handlowego. W przypadku więc, gdy składnica młyna znajduje się poza obrębem zakładu przemiału, wydanie mąki i kaszy do składnicy uważa się za wydanie produktów przemiału do wolnego obrotu, jakkolwiek właścicielem zakładu przemiału i składnicy jest jedna i ta sama firma. W związku z tym opłata od mąki i kaszy, wydawanej do takiej składnicy, powinna być uiszczona przed wydaniem tych produktów z młyna (§ 9).

do § 40.

45.

Zakłady detalicznej sprzedaży mąki i kaszy obowiązane są sprzedawać te produkty w workach z nienaruszonymi zamknięciami (etykiety i plomby) z wyjątkiem ilości mąki i kaszy mniejszych od 5 kg, które mogą być sprzedawane przez wymienione zakłady w opakowaniach otwartych (w torebkach papierowych).

do § 42

46.

Celem stwierdzenia, czy nie ukryte zostały zapasy mąki lub kaszy, pochodzącej z nielegalnego obrotu, urzędnicy Kontroli Skarbowej powinni przeprowadzać kontrolę wszystkich zabudowań nadzorowanych wytwórni i zakładów (z wyjątkiem mieszkań prywatnych) a nie ograniczać się tylko do kontroli pomieszczeń, w których odbywa się produkcja i magazynowanie mąki i kaszy.

do § 43.

47.

Zakaz, zawarty w § 43 ust. 1) lit. a), nie dotyczy sprzedaży przez zakłady przemiału konsumentom mąki i kaszy w opakowaniach, zaopatrzonych w przepisowe etykiety i plomby.

do § 48.

48.

Na dokumentach przewozowych, o których mowa w § 48, powinna być oznaczona między innymi firma lub imię i nazwisko oraz adres odbiorcy przesyłki mąki lub kaszy, a zatem wysyłanie transportów mąki i kaszy za dokumentami na okaziciela, bez wyraźnego wskazania odbiorcy, jest niedozwolone.

do § 49.

49.

1) Zakłady detalicznej sprzedaży mąki i kaszy, nie zawsze mogą posiadać u siebie etykiety w ilości zgodnej z dokumentami (§ 48), albowiem dokonywać mogą również sprzedaży mąki i kaszy konsumentom w opakowaniach z nienaruszonymi etykietami. W tych przypadkach nie należy więc wszczynać dochodzeń karnych przeciwko przedsiębiorcy, natomiast w razie nasuwających się podejrzeń rejon Kontroli Skarbowej powinien poddać odnośne przedsiębiorstwo szczególnej obserwacji i dopiero w wyniku stwierdzenia nadużycia należy przeprowadzić dochodzenia karne.

2) Ilość etykiet, przechowywanych w wytwórniach wyrobów mącznych, powinna być bezwzględnie zgodna z odnośnymi dokumentami (§ 48).

50.

Protokólarne zniszczenie etykiet należy przeprowadzać w wytwórniach wyrobów mącznych — przynajmniej raz na miesiąc, a w zakładach detalicznej sprzedaży mąki i kaszy — przynajmniej co 2 miesiące.

do § 50.

51.

Izby skarbowe powinny dążyć, aby w miarę możności objąć nadzorem skarbowym wszystkie zakłady przemiału zboża, korzystające z kredytu opłaty od mąki i kaszy, bez względu na miejsce położenia zakładu przemiału i kategorii wykupionego przez niego świadectwa przemysłowego.

52.

Poza nadzorem nad przedsiębiorstwami, wymienionymi w § 50 ust. 1), oraz nad transportem mąki i kaszy Kontrola Skarbowa obowiązana jest zwrócić baczną uwagę, czy osoby, korzystające z gospodarczego przemiału zboża, które trudnią się wyrobem wędlin na sprzedaż, szczególnie w małych miasteczkach i miejscowościach wiejskich, nie używają zwolnionej od opłaty mąki i kaszy do wyrobu sprzedawanych wędlin.

53.

Urzędnicy rejonów Kontroli Skarbowej powinni być dokładnie zaznajomieni z urządzeniem zakładów przemiałowych i techniką przemiału zboża oraz z urządzeniami i postępowaniem technicznym w wytwórniach wyrobów mącznych.

54.

Kontrolę przedsiębiorstw, wymienionych w § 50, należy przeprowadzać w taki sposób, aby normalny bieg pracy w kontrolowanym przedsiębiorstwie nie został zakłócony i aby dla przedsiębiorcy kontrola ta była możliwie najmniej uciążliwa.

Rewizje obrachunkowe, jak również kontrola dorywcza przedsiębiorstw, powinny być zawsze niespodziewane i możliwie w takim czasie wykonywane, gdy odnośne przedsiębiorstwo nie znajduje się w momencie poważnego nasilenia ruchu.

W przypadku stwierdzenia większego ruchu w zakładach detalicznej sprzedaży mąki i kaszy należy odstąpić od zamierzonej kontroli, o ile tylko nie ma uzasadnionych obaw co do istnienia przestępstwa w danym zakładzie.

Jeżeli jednak ślady przestępstwa prowadzą do danego przedsiębiorstwa, względnie o ile istnieją uzasadnione przypuszczenia, że w danym przedsiębiorstwie popełniane jest przestępstwo, wówczas wszelkie kontrole mogą być wykonywane o każdej porze dnia i nocy oraz bez względu na to, czy przedsiębiorstwo jest w ruchu lub nie.

55.

Władze i organa skarbowe obowiązane są pozostawać w stałym kontakcie z władzami i organami wykonawczymi administracji ogólnej (Policji Państwowej), samorządu terytorialnego i Polskich Kolei Państwowych oraz ściśle z tymi organami współpracować przy zwalczaniu obrotu mąki i kaszy nielegalnego pochodzenia.

do § 52.

56.

Nadzór nad zakładami przemiału zboża, zakładami hurtowej sprzedaży mąki i kaszy, piekarniami oraz zakładami wymiany zboża na mąkę i kaszę polega na przeprowadzaniu rewizyj obrachunkowych i dorywczej kontroli.

W zakładach detalicznej sprzedaży mąki i kaszy oraz w wytwórniach wyrobów mącznych z wyjątkiem piekarń przeprowadza się tylko dorywczą kontrolę.

57.

1) Wszystkie wyniki rewizji obrachunkowych powinny być uwidocznione w księgach obrachunkowych odnośnych przedsiębiorstw oraz podpisane przez przedsiębiorcę i urzędników, dokonywujących rewizji.

2) Do dorywczych kontroli przedsiębiorstw należy przywiązywać dużą wagę, ponieważ częste i starannie przeprowadzane kontrole dorywcze ułatwią przeprowadzanie rewizyj obrachunkowych.

Nadzór nad zakładami przemiału zboża.

58.

I. Przy rewizji obrachunkowej zakładu przemiału zboża, który nie wywozi mąki i kaszy za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, należy:

1) sprawdzić wszystkie pozycje przychodowe i rozchodowe w księdze obrachunkowej (wzór Nr 11 do § 56 ust. 1) z odnośnymi dokumentami oraz podsumowania w kierunku pionowym i poziomym,

2) ustalić:

a) całkowity przychód zboża (rubr. 9 księgi),
b) ilość zboża wydanego przez zakład przemiału do obrotu handlowego (rubr. 15), zwiększoną o 1,5%, tj. o przeciętny ubytek powstały przy magazynowaniu zboża, wydanego do obrotu handlowego,
c) ilość mąki, kaszy i otrąb, wydanych z zakładu przemiału (suma rubryk 27, 28 i 29),
d) rzeczywisty remanent produktów przemiału (mąki, kaszy i otrąb), znajdujący się w zakładzie przemiału w chwili dokonywania obrachunku,
e) całkowity rozchód zboża — przez zsumowanie cyfr ustalonych w myśl lit. b), c) i d),
f) książkowy remanent zboża — przez odjęcie całkowitego rozchodu zboża (lit. e) od całkowitego przychodu zboża (lit. a),
g) rzeczywisty remanent zboża — przez obliczenie zapasów zboża, znajdujących się w zakładzie przemiału w chwili przeprowadzania obrachunku,
h) ilość zboża, wziętego do przemiału — przez odjęcie od całkowitego przychodu zboża (lit. a) ilości zboża, ustalonej w myśl lit. b), i książkowego remanentu zboża (lit. f),

3) sprawdzić, czy różnica między książkowym remanentem zboża (lit. f) a rzeczywistym remanentem zboża (lit. g) nie przekracza 5% ilości zboża, wziętego do przemiału (lit. h).

II. Przy rewizji obrachunkowej zakładu przemiału zboża, który trudni się wywozem mąki i kaszy za granicę lub na obszar W. M. Gdańska, należy:

1) dokonać w księdze obrachunkowej (wzór Nr 11-a do § 56 ust. 1) czynności, wymienionych w części I ust. 1) niniejszego punktu,

2) ustalić:

a) całkowity przychód zboża i produktów przemiału, tj. do sumy rubryki 9-ej księgi obrachunkowej dodać sumę rubryk 10, 11 i 12-ej, zmniejszoną o 1% (ubytek powstały przy przerobie, mieszaniu i pakowaniu produktów przemiału, sprowadzonych z innych młynów),
b) ilość zboża, wydanego przez zakład przemiału do obrotu handlowego (rubr. 18), zwiększoną o 1,5%, tj. o przeciętny ubytek powstały przy magazynowaniu tego zboża,

c) ilość mąki, kaszy i otrąb, wydanych z zakładu przemiału (suma rubryk 35, 36 i 37),

d) rzeczywisty remanent produktów przemiału (mąki, kaszy i otrąb), znajdujący się w zakładzie przemiału w chwili dokonywania obrachunku,

e) całkowity rozchód zboża, tj. sumę cyfr ustalonych w myśl lit. b), c) i d),

f) książkowy remanent zboża, tj. różnicę między całkowitym przychodem (lit a) a całkowitym rozchodem (lit. e),

g) rzeczywisty remanent zboża — przez obliczenie zapasów zboża, znajdujących się w zakładzie przemiału w chwili sporządzania obrachunku,

h) ilość zboża, wziętego do przemiału, tj. od sumy rubryki 9-ej księgi obrachunkowej odjąć: ilość zboża, ustaloną w myśl lit. b), i książkowy remanent zboża (lit. f),

3) sprawdzić, czy różnica między książkowym remanentem zboża (lit. f) a rzeczywistym remanentem zboża (lit. g) nie przekracza 5% ilości zboża, wziętego do przemiału (lit. h).

III. 1) Dopuszczalna różnica między książkowym a rzeczywistym remanentem zboża w wysokości 5% ilości zboża, wziętego do przemiału, stanowi przeciętny ubytek powstały przy magazynowaniu i mieleniu zboża oraz pakowaniu mąki (tzw. rozkurz).

2) Wskazany wyżej 5% ubytek jest tylko normą orientacyjną podobnie, jak i cała rewizja obrachunkowa zakładu przemiału ma charakter tylko orientacyjny. W razie więc stwierdzenia że remanent rzeczywisty zboża jest mniejszy od remanentu książkowego o przeszło 5% ilości zboża, wziętego do przemiału należy przede wszystkim przeprowadzić dochodzenie celem wyjaśnienia przyczyn przekroczenia powyższej normy ubytku. O ile w wyniku przeprowadzonych dochodzeń okaże się, że zakład przemiału zboża wypuścił mąkę lub kaszę do obrotu handlowego bez uiszczenia opłaty, dopiero wówczas należy przedsiębiorcę zakładu przemiału pociągnąć do odpowiedzialności karnej, a od mąki i kaszy, od których opłata nie została uiszczona, wymierzyć uszczuploną opłatę (jeżeli produkty nie zostały przytrzymane po wypuszczeniu z młyna). Jeżeli zaś przeprowadzone dochodzenie nie stwierdzi popełnienia przez zakład przemiału przestępstwa, a jedynie nasunie pewne obawy co do możliwości istnienia przestępstwa, wówczas należy poddać odnośny zakład przemiału częstszej kontroli i obserwacji.

Straty, powstałe przy mieleniu zboża, są zależne od różnych czynników, a przede wszystkim od technicznego urządzenia zakładu przemiału; należy je przeto traktować indywidualnie dla każdego zakładu, w niektórych bowiem przypadkach stwierdzenie ubytku, przekraczającego tylko 3% lub 4% ilości zboża, wziętego do przemiału, może nasuwać już pewne wątpliwości. Celem dokładniejszego zorientowania się w rozmiarach wspomnianych strat należy posługiwać się kartami ewidencyjnymi zakładów przemiału zboża.

3) W przypadku stwierdzenia przy rewizji obrachunkowej zakładu przemiału nadwyżki zboża, należy całą stwierdzoną nadwyżkę zapisać na przychód do księgi obrachunkowej oraz przeprowadzić dochodzenie celem wyjaśnienia przyczyn powstania nadwyżki.

4) Protokół dochodzeń, przeprowadzanych w związku ze stwierdzeniem nadwyżki lub nadmiernego ubytku zboża, rejon Kontroli Skarbowej przedkłada właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów państwowych.

IV. Poza czynnościami, wyszczególnionymi w części I i II niniejszego punktu, przy rewizji zakładu przemiału należy ustalić:

a) na jaką ilość mąki i kaszy zakład przemiału pobrał etykiety w badanym okresie (na podstawie księgi poboru etykiet; przy obliczaniu etykiet eksportowych ustala się tylko ilość pobranych etykiet),

b) na jaką ilość mąki i kaszy zakład przemiału posiada etykiet w chwili przeprowadzania rewizji (w odniesieniu do etykiet eksportowych ustala się tylko ich ilość),

c) na jaką ilość mąki i kaszy zakład przemiału wyrozchodował pobranych etykiet (w odniesieniu do etykiet eksportowych ustala się ilość wyrozchodowanych etykiet),

oraz porównać ilość mąki i kaszy, ustaloną w myśl lit. c), z ilością mąki i kaszy rzeczywiście wydanej z zakładu przemiału do krajowego obrotu handlowego (ilość wyrozchodowanych etykiet eksportowych należy porównać z ilością opakowań mąki i kaszy, wywiezionych za granicę lub na obszar W. M. Gdańska według potwierdzeń wywozu, wydanych przez urząd celny lub przekazowy).

V. Rewizje obrachunkowe w zakładach przemiału zboża należy przeprowadzać zasadniczo raz na kwartał, a w tych zakładach, gdzie byłoby to niemożliwym ze względu na ciągłość produkcji, dwa razy na rok (w okresach półrocznych), w wyjątkowych zaś przypadkach — raz na rok.

59.

Kontrola dorywcza zakładu przemiału polega na sprawdzeniu:

a) czy dane, zawarte w karcie ewidencyjnej (wzór Nr 17 do § 44), nie uległy w międzyczasie zmianie, a jeżeli zmiana tych danych nastąpiła, to czy uwidocznione to zostało w należyty sposób w karcie ewidencyjnej,

b) czy worki z mąką i kaszą układane są w sposób, umożliwiający ich przeliczenie (§ 47 ust. 1),
c) czy zakład przemiału posiada legalizowaną wagę z odważnikami (§ 47 ust. 2),
d) czy przemiał gospodarczy zboża odbywa się na warunkach, określonych w § 37 ust. 1), 3), 4), 7), 8), 9) i 12),
e) czy obrót mąką i kaszą między zakładem przemiału a zakładami wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego, odbywa się zgodnie z §§ 37b i 37d,
f) czy zakład przemiału przy obrocie mąką i kaszą między młynami stosuje się do postanowień § 35,
g) czy wywóz mąki i kaszy za granicę lub na obszar W. M. Gdańska odbywa się zgodnie z przepisami § 31,
h) czy pokredytowane kwoty opłaty od mąki i kaszy zostały uiszczone we właściwych terminach.

Poza tym należy przeprowadzać czynności kontrolne, wyszczególnione w § 52 ust. I.

Nadzór nad zakładami hurtowej sprzedaży mąki i kaszy.

60.

1) Rewizja obrachunkowa zakładów hurtowej sprzedaży mąki i kaszy polega na sprawdzeniu poszczególnych pozycyj przychodu i rozchodu księgi magazynowej z załączonymi do niej dokumentami oraz na porównaniu pozostałości książkowej z rzeczywistym zapasem mąki i kaszy.

2) W przypadku stwierdzenia nadwyżek lub ubytków mąki i kaszy należy zapisać je do księgi magazynowej oraz przeprowadzić dochodzenia karne. Od stwierdzonych ubytków wymierza się opłatę.

3) Rewizje obrachunkowe w zakładach hurtowej sprzedaży mąki i kaszy należy przeprowadzać przynajmniej dwa razy w ciągu roku.

61.

Kontrola dorywcza zakładów hurtowej sprzedaży mąki i kaszy polega na dokonaniu czynności kontrolnych, przewidzianych w § 52 ust. II.

Nadzór nad zakładami detalicznej sprzedaży mąki i kaszy.

62.

Nadzór nad zakładami detalicznej sprzedaży mąki i kaszy odbywa się przez przeprowadzanie dorywczej kontroli, która polega na dokonaniu czynności, wymienionych w § 52 ust. III.

Nadzór nad wytwórniami wyrobów mącznych.

63.

1) We wszystkich wytwórniach wyrobów mącznych przeprowadza się kontrolę dorywczą, która polega na dokonaniu czynności, wyszczególnionych w § 52 ust. IV p. 1) i 2), a w piekarniach — również na dokonaniu czynności, wymienionych w § 52 ust. IV p. 3) lit. b), na porównaniu książkowego remanentu mąki z remanentem rzeczywistym oraz na sprawdzeniu, czy księgi są prowadzone prawidłowo.

Ponadto w piekarniach przeprowadza się kwartalne i roczne rewizje obrachunkowe w analogiczny sposób, jak w zakładach hurtowej sprzedaży mąki.

2) Ustaloną przy rewizji ilość wyrozchodowanej mąki i otrąb należy porównać dla celów orientacyjnych ze zdolnością produkcyjną piekarni na podstawie danych, o których mowa w § 46 ust. 2), przy uwzględnieniu ilości godzin produkcji, wykazanych w rubryce 15 księgi przychodu i rozchodu mąki i otrąb (wzór Nr 15 do § 56 ust. 4), a to celem zorientowania się, czy nie zachodzi ewentualność używania przez piekarnię mąki, pochodzącej z gospodarczego lub nielegalnego obrotu.

W razie uzasadnionych obaw co do istnienia w danej piekarni przestępstwa należy piekarnię poddać częstszej kontroli i obserwacji.

64.

1) W piekarniach, trudniących się wymianą mąki żytniej, pochodzącej z obrotu gospodarczego, na chleb, należy przy rocznych rewizjach obrachunkowych przeprowadzić również obrachunek mąki, dostarczonej piekarni do wymiany na chleb, i obrachunek chleba, wydanego przez piekarnię rolnikom w zamian za otrzymaną mąkę.

W tym celu należy sprawdzić w księdze kontroli wymiany mąki żytniej na chleb (wzór Nr 16 do § 56 ust. 4) pozycje przychodowe mąki ze znajdującymi się w piekarni kartami kontroli przemiału oraz zbadać, czy odbiór chleba po upływie miesiąca został potwierdzony w wymienionej wyżej księdze przez odnośnych odbiorców, jak również czy piekarnia wydaje chleb pracownikom i producentom rolnym według norm, określonych w § 37f ust. 5).

Następnie należy ustalić na podstawie księgi kontroli wymiany mąki żytniej na chleb:
a) ilość mąki, dostarczonej piekarni przez producentów i pracowników rolnych do wymiany na chleb, oddzielnie dla różnych procentowości przemiału,
b) ilość chleba, wydanego przez piekarnię producentom i pracownikom rolnym w zamian za każdy rodzaj (procentowość przemiału) otrzymanej od nich mąki żytniej (oddzielnie ilość chleba, wydanego w zamian za mąkę żytnią 55%, oddzielnie ilość chleba, wydanego w zamian za mąkę żytnią 60% itp.),

c) ilość mąki, zużytej przez piekarnię do wypieku chleba, wydanego producentom i pracownikom rolnym (lit. b), przy uwzględnieniu norm wypieku, ustalonych w § 37 f ust. 5),

d) remanent mąki żytniej, jaki powinien pozostawać w piekarni po uwzględnieniu danych, wyszczególnionych pod lit. a) i c).

Ustalony w ten sposób książkowy remanent mąki żytniej, pochodzącej z obrotu gospodarczego, należy porównać z rzeczywistym zapasem powyższej mąki, znajdującej się w piekarni.

W razie stwierdzenia nadwyżki należy przeprowadzić dochodzenia karne oraz zająć całą stwierdzoną nadwyżkę mąki.

W przypadku stwierdzenia ubytku, przekraczającego 5% ilości mąki żytniej, dostarczonej piekarni przez rolników do wymiany na chleb, należy przeprowadzić dochodzenia celem wyjaśnienia przyczyn przekroczenia przeciętnej wysokości ubytku oraz ewentualnego wymierzenia opłaty.

2) Obrachunek mąki żytniej, dostarczonej piekarni przez rolników do wymiany na chleb, sporządza się na ostatnich stronach księgi kontroli wymiany mąki żytniej na chleb (wzór Nr 16 do § 56 ust. 4).

Nadzór nad zakładami wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego.

65.

1) Rewizja obrachunkowa zakładu wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego, polega na sprawdzeniu zapisów w księdze kontroli wymiany zboża na mąkę i kaszę (wzór Nr 14 do § 5 ust. 3) z dołączonymi do niej dokumentami (świadectwa przewozowe i karty kontroli gospodarczego przemiału zboża) oraz na porównaniu książkowego remanentu z rzeczywistym remanentem zboża i produktów przemiału.

2) W razie stwierdzenia nadwyżek lub ubytków zboża względnie otrąb należy zapisać je do księgi kontroli wymiany i przeprowadzić dochodzenia celem wyjaśnienia przyczyny niezgodności remanentu książkowego z remanentem rzeczywistym.

3) W przypadku stwierdzenia nadwyżek lub ubytków mąki (również śrutu żytniego i pszennego) względnie kaszy należy zapisać je do księgi kontroli wymiany oraz przeprowadzić dochodzenia karne, przy czym całą stwierdzoną nadwyżkę mąki lub kaszy należy zająć, a od stwierdzonych ubytków urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych obowiązany jest wymierzyć opłatę.

4) Rewizje obrachunkowe w zakładach wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego, należy przeprowadzać przynajmniej raz na kwartał.

66.

1) Kontrola dorywcza zakładów wymiany zboża na mąkę i kaszę polega na sprawdzeniu:

a) czy zapisy w księdze kontroli wymiany (wzór Nr 14 do § 56 ust. 3) są zgodne z odnośnymi świadectwami przewozowymi i kartami kontroli gospodarczego przemiału zboża (sprawdzenie wyrywkowe) oraz czy księga powyższa jest prawidłowo prowadzona,

b) czy wymiana zboża na mąkę i kaszę odbywa się zgodnie z przepisami §§ 37—37e,

c) czy karty kontroli gospodarczego przemiału zboża są należycie wypełniane i czy zawierają wszystkie wymagane dane,

d) czy worki z mąką i kaszą są układane w sposób, umożliwiający ich przeliczenie.

2) Kontrole dorywcze zakładów wymiany zboża na mąkę i kaszę należy łączyć z czynnościami kontrolnymi, o których mowa w § 37 d ust. 3).

do § 53.

Nadzór nad transportem mąki, kaszy i pieczywa.

67.

1) Nadzór nad transportem mąki i kaszy odbywa się przez przeprowadzanie dorywczej kontroli, polegającej na dokonaniu czynności wymienionych w § 53.

Kontrola ta powinna być przeprowadzana przy każdej sposobności podczas podróży służbowych urzędników Kontroli Skarbowej.

Szczególną uwagę należy zwrócić na transport mąki i kaszy, odbywający się na szosach i drogach oraz na transport tych produktów drogą wodną, a to celem zapobieżenia przenikaniu do obrotu handlowego (zwłaszcza do zakładów detalicznej sprzedaży i do piekarń) mąki i kaszy, przeznaczonej do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego i zwolnionej wskutek tego od opłaty (worki z taką mąką i kaszą nie są zaopatrzone w przepisowe etykiety i plomby).

2) Ponieważ rewizje zakładów przemiału zboża mają charakter głównie orientacyjny, przeto baczną uwagę należy zwrócić na transporty mąki i kaszy, wysyłane z tych zakładów, zwłaszcza w porze nocnej.

3) Również niezbędnym jest zwrócenie szczególnej uwagi, zwłaszcza w czasie jarmarków i targów, aby pieczywo, wytworzone z mąki, przeznaczonej do spożycia we własnym gospodarstwie producenta lub pracownika rolnego, nie było przewożone przez te osoby do miast celem wprowadzania do obrotu handlowego (§ 37 ust. 11). Zwraca się uwagę, że brak np. na chlebie firmowej etykietki piekarni, na-

suwa przypuszczenie, że chleb taki został wypieczony przez producenta lub pracownika rolnego z mąki, przeznaczonej do spożycia w jego własnym gospodarstwie, a więc z mąki, od której opłata nie została uiszczona.

Ponadto Kontrola Skarbowa obowiązana jest sprawdzać, czy w obrocie handlowym nie znajduje się chleb żytni z etykietami „wypiek gospodarczy" (§ 37 f ust. 6), względnie chleb, posiadający ślady usunięcia takiej etykiety.

68.

Kontrolę kolejowego transportu mąki i kaszy należy dokonywać w porozumieniu z organami Polskich Kolei Państwowych, z którymi rejony Kontroli Skarbowej powinny w tym celu utrzymywać stały kontakt.

do § 55.

69.

1) Rejony Kontroli Skarbowej obowiązane są w każdym przypadku dopilnować, aby przy sprzedaży licytacyjnej mąki i kaszy, uległej przepadkowi czy też zajętej w postępowaniu karnym lub w trybie przymusowego postępowania administracyjnego, worki z tymi produktami przed wydaniem nabywcy były dostosowane do wymagań §§ 29 i 30 ust. 1) oraz zaopatrzone w przepisowe etykiety i plomby z napisem „Kontrola Skarbowa". Plomby te powinny być dostarczone przez rejon Kontroli Skarbowej i nałożone przez urzędnika rejonu.

Na niewypełnionej stronie etykiety urzędnik Kontroli Skarbowej powinien zamieścić adnotację, że dana mąka lub kasza pochodzi ze sprzedaży licytacyjnej, oraz uwidocznić: datę wydania tych produktów nabywcy, rodzaj mąki i możliwie procentowość wymiału, względnie rodzaj kaszy. Dane te powinny być potwierdzone pieczęcią urzędową i podpisem urzędnika Kontroli Skarbowej.

2) Opłata od zajętej mąki i kaszy powinna być zawsze pokryta z kwoty, osiągniętej ze sprzedaży licytacyjnej (względnie ze sprzedaży z wolnej ręki, o ile odnośne przepisy taką sprzedaż dopuszczają) tych produktów bez względu na to, czy zajęcie mąki lub kaszy nastąpiło w trybie postępowania karnego, czy też w trybie przymusowego postępowania administracyjnego (np. przy egzekucji zaległych podatków).

3) W przypadku ujawnienia przestępstwa, polegającego na uszczupleniu opłaty od mąki i kaszy, urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych wymierza uszczuploną opłatę tylko wówczas, gdy mąki lub kaszy, będącej przedmiotem przestępstwa,nie zajęto (np. z powodu skonsumowania).

do § 56.

70.

Wszystkie uwagi i wydane na miejscu zarządzenia organów kontrolujących powinny być zapisywane na ostatnich stronach odnośnej księgi obrachunkowej kontrolowanego przedsiębiorstwa.

71.

Rejony Kontroli Skarbowej zwrócą uwagę kontrolowanym piekarniom, że ilości otrąb, wziętych z magazynu na paszę dla posiadanego przez daną piekarnię inwentarza, powinny być zapisane w rubryce 11-ej księgi przychodu i rozchodu mąki i otrąb (wzór Nr 15 do § 56 ust. 4) z adnotacją w rubryce 16-ej („Uwagi") tej księgi, że dana ilość otrąb została wydana na paszę dla inwentarza piekarni.

72.

Jeden egzemplarz karty ewidencyjnej zakładu przemiału zboża (wzór Nr 17 do § 44) powinien być przechowywany w przedsiębiorstwie, a drugi — w urzędzie skarbowym akcyz i monopolów państwowych.

73.

Rejony Kontroli Skarbowej obowiązane są posiadać spisy znajdujących się w danym rejonie zakładów przemiału zboża, wytwórni wyrobów mącznych, zakładów hurtowej sprzedaży mąki i kaszy oraz zakładów wymiany zboża na mąkę i kaszę, przeznaczoną do obrotu gospodarczego.

74.

Instrukcję z dnia 23 sierpnia 1938 r. o stosowaniu rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 sierpnia 1938 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1938 r. o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 23, poz. 592) uchyla się.

Dyrektor Departamentu:
(—) *M. Węgrzynowski,*

KOMUNIKATY MINISTERSTWA SKARBU:

Komunikat
w sprawie zezwolenia na uiszczanie opłat stemplowych za pomocą maszynowego wytłaczania znaków stemplowych.

Ministerstwo Skarbu, powołując się na komunikat, ogłoszony w Nr 6 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1936 r. str. 211, oznajmia, że decyzją z dnia 24 kwietnia 1939 r. Nr D. V. 7369/5/39 rozszerzyło zezwolenie na

uiszczanie opłat stemplowych za pomocą maszynowego wytłaczania znaków stemplowych, udzielone pierwotnie Syndykatowi Polskich Hut Żelaznych sp. z ogr. odp. w Katowicach decyzją z dnia 29 lutego 1936 r. N. D. V. 45720/5/36 — zezwalając mianowicie na uiszczanie w ten sposób również opłat stemplowych od pism, stwierdzających umowy w przedmiocie otwarcia kredytu (art. 134 ustawy o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. — Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 64, poz. 404).

Uprawnienie to przysługuje Syndykatowi Polskich Hut Żelaznych w Katowicach począwszy od dnia 1 czerwca 1939 r.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości: a) decyzją z dnia 24 kwietnia 1939 r. Nr D. V. 7675/5/39 udzieliło firmie B. Balcer, Spółka Komandytowa w Katowicach zezwolenia przewidzianego w § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1932 r. w sprawie maszynowego wytłaczania znaków stemplowych (Dz. U. R. P. Nr 33, poz. 349), na sprzedaż Bankowi Cukrownictwa Sp. Akc. Oddział w Warszawie maszyny do stemplowania typu III, którego opis został ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z 1934 r. Nr 36, poz. 478.

b) Firma „Polski System i Texograph" Sp. z o. o. w Katowicach zrzekła się zezwolenia na sprzedaż maszyn do wytłaczania znaków stemplowych, udzielonego jej decyzją z dnia 18 marca 1935 r. Nr D. V. 9068/5/35 ogłoszoną w Dzienniku Urzęd. Min. Skarbu Nr 9 z 1935 r. na str. 269, oraz decyzją z dnia 18 maja 1935 r. Nr D. V. 17055/5/35.

Komunikat

o unieważnieniu pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości o unieważnieniu dwu pokwitowań kasowych wzór Nr 791 Ser. P. Nr 929560, 929561 zaginionych w okręgu Izby Skarbowej w Kielcach w 2 Urzędzie Skarbowym w Częstochowie.

Komunikat

o płatności podatków w maju 1939 r.

W maju są płatne następujące podatki:

1) do dnia 1 maja — przedpłata na podatek dochodowy na rok podatkowy 1939 — przez osoby prawne, w wysokości połowy podatku, jaki przypada od zeznanego dochodu;

2) do dnia 5 maja — podatek od energii elektrycznej, pobrany przez sprzedawcę energii w czasie od 16 do 30 kwietnia 1939 r.; do dnia 20 maja — tenże podatek, pobrany w czasie od 1 do 15 maja 1939 r.;

3) do dnia 7 maja — podatek dochodowy od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłaconych przez służbodawcę w kwietniu 1939 r.;

4) do dnia 25 maja — zaliczka miesięczna na podatek obrotowy za r. 1939 w wysokości podatku przypadającego od obrotu osiągniętego w kwietniu 1939 r., przez wszystkich płatników prowadzących prawidłowe księgi handlowe;

5) do dnia 31 maja — podatek przemysłowy od obrotu za r. 1938 (po odliczeniu wpłaconych zaliczek) przez wszystkie przedsiębiorstwa handlowe i przemysłowe oraz zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, o ile nakazy płatnicze zostały płatnikom doręczone najpóźniej w dniu 1 maja br.

Ponadto płatne są w maju zaległości odroczone lub rozłożone na raty z terminem płatności w tym miesiącu oraz podatki, na które płatnicy otrzymali nakazy płatnicze z terminem płatności w maju 1939 r.

WYCIĄG Z CEDUŁY URZĘDOWEJ

GIEŁDY PIENIĘŻNEJ W WARSZAWIE

z dnia 1 maja 1939 roku.

WALUTY	Za	Sprzedaż	Kupno
		Złotych	
a) BILETY BANKOWE			
Belgi belgijskie	100 Blg.	90,35	90,82
Dinary jugosłow. . . .	100 Din.	—	—
Dolary Stanów Zjedn. .	1 Dol.	5,30	$5{,}32^{1}/_{2}$
Dolary kanadyjskie . . .	1 Dol.	$5{,}26^{1}/_{2}$	5,29
Floreny holenderskie . .	100 Fl.	283,30	285,02
Franki francuskie . . .	100 Fr.	14,04	14,14
Franki szwajcarskie . .	100 Fr.	119,15	119,95
Funty angielskie	1 Ł.	24,82	24,98
Funty palestyńskie . . .	1 Ł.	—	—
Funty tureckie	1 Ł.	—	—
Guldeny gdańskie . . .	100 Gld.	99,75	100,25
Kor. cz.-sł. odc. do 100 kor.	100 K.	—	—
Korony duńskie	100 K.	110,80	111,58
Korony estońskie . . .	100 K.	—	—
Korony norweskie . . .	100 K.	124,60	125,52
Korony szwedzkie . . .	100 K.	127,85	128,77
Leje rumuńskie	100 Lei	—	—
Lewy bułgarskie . . .	100 Lew.	—	—
Liry włoskie	100 Lir.	17,00	17,60
Łaty łotewskie	100 Łat.	—	—
Marki fińskie	100 Mk.	10,70	11,03
Marki niemieckie . . .	100 Mk.	—	—
Pengö węgierskie . . .	100 Png.	—	—
Pesety hiszpańskie . . .	100 Pes.	—	—

WALUTY	Za	Transakcje	Sprzedaż	Kupno
		Złotych		
b) CZEKI I WYPŁATY				
Amsterdam . . .	100 Fl.	284,30	283,58	285,02
Belgrad	100 Din.	—	—	—
Berlin	100 Mk.	—	212,01	213,07
Bruksela	100 Blg.	90,60	90,38	90,82
Budapeszt	100 Png	—	—	—
Bukareszt	100 Lei	—	—	—
Gdańsk	100 Gld.	—	99,75	100 25
Helsinki	100 Mk.	—	10,97	11,03
Konstantynopol . .	1 Ł.	—	—	—
Kopenhaga . . .	100 K.	111,30	111,02	111,58
Kowno	100 Lit.	—	—	—
Londyn	1 Ł.	24,91	24,84	24,98
Madryt	100 Pes.	—	—	—
Mediolan	100 Lir.	—	27,94	28,08
Montreal	1 Dol.	—	5,29	$5{,}31^{1}/_{2}$
Nowy Jork . . .	1 Dol.	—	5,30	$5{,}32^{1}/_{2}$
Nowy Jork telegr.	1 Dol.	$5{,}31^{3}/_{4}$	$5{,}30^{1}/_{2}$	5,33
Oslo	100 K.	—	124 88	125,52
Paryż	100 Fr.	14,10	14,06	14,14
Praga	100 K.	—	—	—
Ryga	100 Łat.	—	—	—
Sofia	100 Lew.	—	—	—
Sztokholm	100 K.	128,45	128,13	128,77
Tallin	100 K.	—	—	—
Tel-Aviv	1 Ł.	—	—	—
Zurych	100 Fr.	119,65	119,35	119,95
c) MONETY:				
2. Srebro:				
Marki niemieckie	100 Mk.	—	76,00	78,50

Kurs urzędowy 1 grama czystego złota = 5,9244 zł.